Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia, Liban

(s.v. 1 martie / s.n. 14 martie)

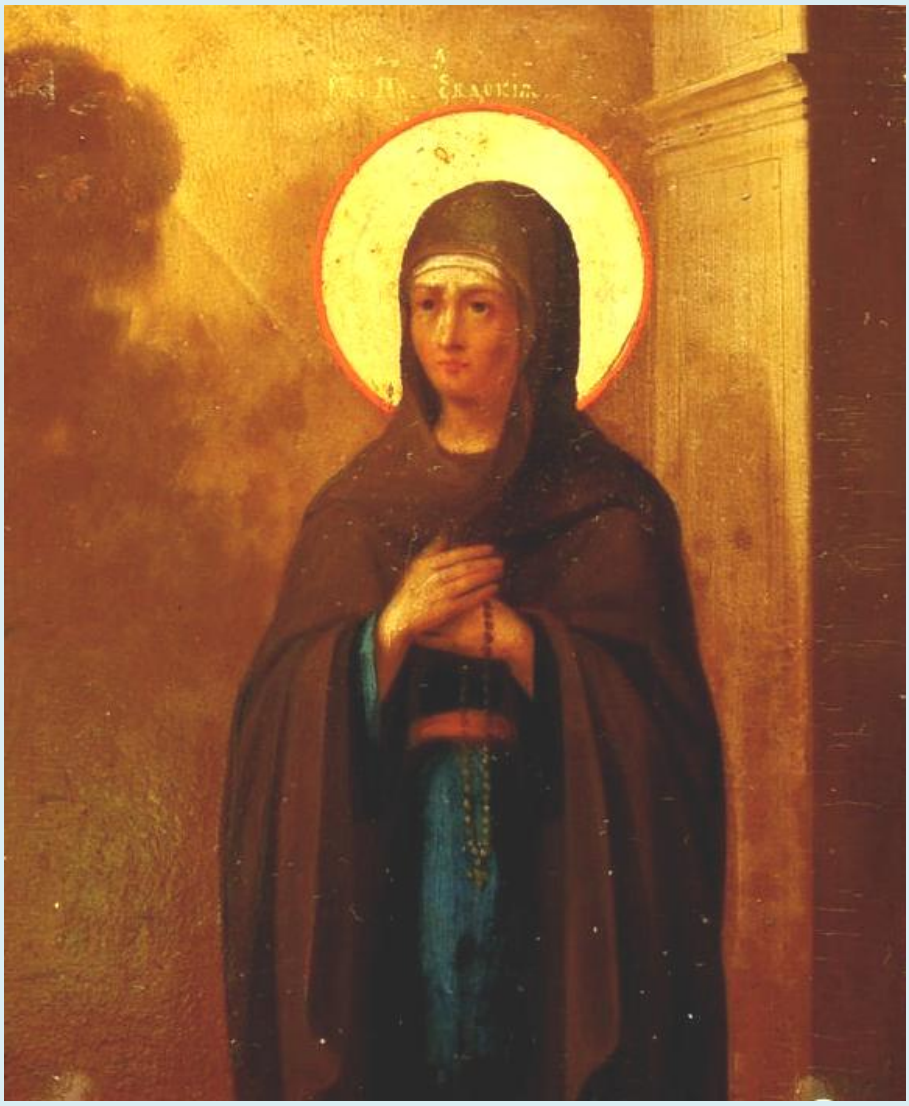

Materiale despre Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20(cuv)%20Evdochia,%20Liban%20(1%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Evdochia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Evdochia

***

Astăzi este pomenită Sfânta Evdochia, care a trăit pe vremea împărăţiei lui Traian. A dus la început o viaţă de desfrâu, dar a venit la Hristos după ce un monah Ghermano i-a vorbit despre pocăinţă şi mântuirea sufletului. A fost botezată de episcopul Teodot şi într-una din descoperirile ce i s-au făcut, s-a simţit răpită cu

mintea şi s-a văzut pe sine luată de mână de un înger şi ridicată la cer, unde îngerii se bucurau cu toţii de întoarcerea ei în timp ce ceva negru şi înfiorător la vedere scrâşnea din dinţi şi striga, ca şi cum i s-ar fi făcut vreo nedreptate, fiindcă i s-a smuls de sub puterea lui Evdochia. Sfânta a fost prigonită şi a suferit în cele din urmă moarte mucenicească.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună, ziua intâia - Pomenirea Sfintei şi prea cuvioasei Evdochia (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia 16
Acatistul Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia (1 martie) 23
Imnografie 34
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea cuvioasei muceniţe Evdochia 35
Sinaxar - Pomenirea preacuvioasei muceniţe Evdochia, samarineanca 65
Sinaxar - Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia - 1 martie 67
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia; Sfânta cuvioasă Domnina 69
Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia; Sfânta cuvioasă Domnina 71
Proloagele din 1 martie 73
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioasei muceniţe Evdochia 79
Cântare de laudă la Sfânta Evdochia 81
Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia, Liban 83
Pr. Eugeniu Rogoti - Cuvioasa Domnina din Siria, primitoarea de străini 87
Preot Ştefan Rîmbu - Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia sau baba Odochia? 90
Cătălin Acasandrei - Baba Dochia și Sfânta muceniță Evdochia - lepădăm cojoace sau ne îmbrăcăm cu hainele pocăinței? 93
Cătălin Acasandrei - Ce fel de „mărțișoare” purtau primii creștini? 95
Icoane 98

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

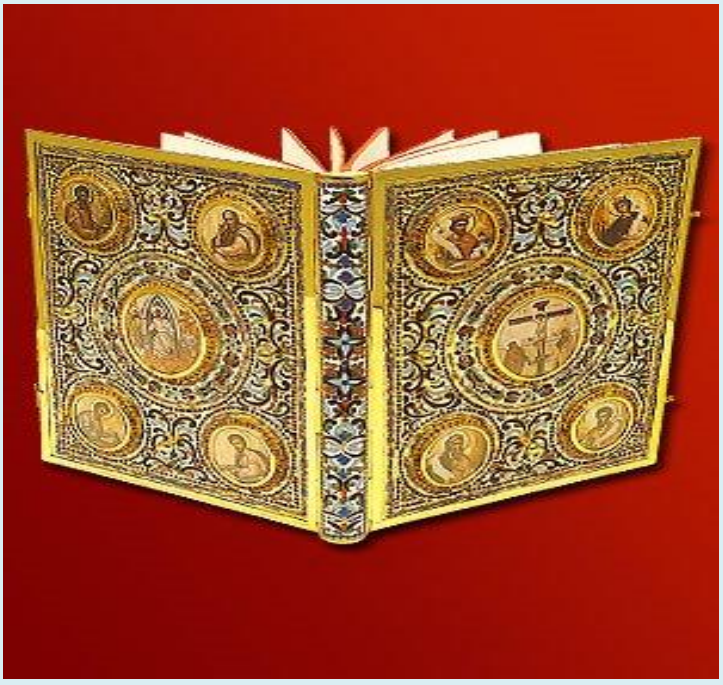

Ev. Luca 7, 36-50

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.
37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.

39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.
48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.
49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Apostol

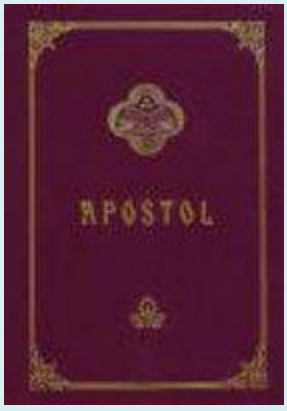

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 3, 23-29; 4, 1-5

23. Iar înainte de venirea credinţei, noi eram păziţi sub Lege, fiind închişi pentru credinţa care avea să se descopere.
24. Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credinţă.

25. Iar dacă a venit credinţa, nu mai suntem sub călăuză.
26. Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Iisus.
27. Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.
28. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus.
29.Iar dacă voi sunteţi ai lui Hristos, sunteţi deci urmaşii lui Avraam, moştenitori după făgăduinţă.

1. Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;
2. Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

În această lună, ziua intâia - Pomenirea Sfintei şi prea cuvioasei Evdochia (Minei)

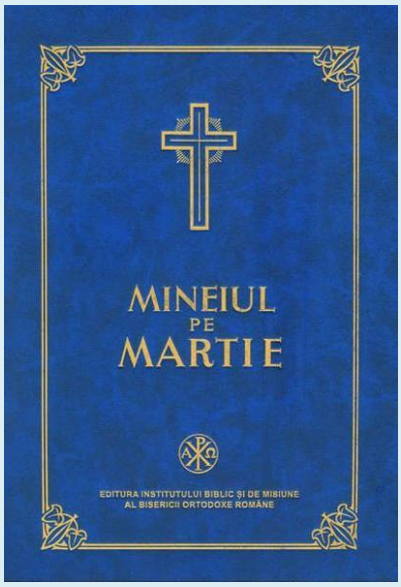

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: trei din Octoih sau din Triod şi trei ale sfintei, glasul al 4-lea :

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem de…

Pustnicind mai întâi şi prin înfrânare veştejind săltările trupului, a doua oară cu pătimirea ai surpat măiestriile vrăjmaşului şi ai ridicat biruinţă împotriva lui, o, Evdochie de Dumnezeu fericită. Drept aceea, pentru luptele cele îndoite te-a încununat pe tine Iisus, iubitorul de oameni şi Mântuitorul sufletelor noastre.

În brazdele inimii primind sămânţa cea dumnezeiască, ca un pământ gras, de Dumnezeu insuflată, cu adevărat însutit ai înflorit spicul muceniciei, şi întru jitniţele cele înţelegătoare te-ai păstrat, prin puterea Duhului, care cu darul său, te-a prefăcut şi te-a schimbat întru o mai bună schimbare, Evdochie prea lăudată.

Prin ostenelile înfrânării omorând patimile trupului, Evdochie prea lăudată, cu porunca ta cea făcătoare de viaţă ai înviat morţii. Şi acum locuieşti în ceruri împreună cu mucenicii, bine săvârşindu-ţi alergarea muceniciei, prin ajutorul Duhului, rugându-te pentru toţi cei ce cu credinţă te laudă pe tine prea înţeleaptă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 6, a lui Ioan monahul*

Cuvioasa muceniță părăsind cele veselitoare şi de multe feluri ale vieţii, şi crucea pe umeri ridicând, a venit ca să se facă ție mireasă, Hristoase. Şi cu suspinurile lacrimilor striga: Nu mă lepăda pe mine desfrânata, cela ce pe curvari îi curățești; nu trece cu vederea lacrimile datoriilor mele celor cumplite. Ci mă primeşte ca şi pe desfrânata aceea care a adus ție mirul ca şi eu aşijderea să aud: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Şi acum şi pururea şi în vecii veci-lor, (al Născătoarei)

Podobie: A treia zi ai înviat…

Pocăinţă nu ai câştigat, nepocăite suflete. Ce te zăboveşti? Tăierea morții se apropie şi sfârşitul a sosit ca furul. Aleargă şi cazi către Născătoarea de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Văzându-te răstignit Hristoase ceea ce te-a născut, striga: Ce este această taină străină ce văd Fiul meu ? Cum mori pe lemn spânzurat cu trupul, Dătătorule de viață ?

Tropar glas 4: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Evdochia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii veci-lor, (al Născătoarei)

La Utrenie

Canonul şi tripeznețul Triodului.

Canonul Sfintei

Cântarea 1-a

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă; că s-a proslăvit.

Întunecarea cea din neluare aminte, care s-a pus peste mine cel ce te laud muceniță Evdochie, risipeşte-o cu razele rugăciunilor tale.

Mreaja cuvintelor celor de Dumnezeu insuflate te-a vânat pe tine frumoasă muceniţă, ca pe o desfătare a mesei celei nemuritoare şi îndulcirii celei dumnezeieşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădând cele pământeşti Evdochie, ai moştenit după vrednicie cununa nestricăciunii şi desfătarea cea vrednică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Dezlegatu-m-a, Preacurată din osânda morţii Dumnezeu Cuvântul cel întrupat din tine, pentru îndurările milostivirii tale.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea…

Materia cea de multe feluri a lumii celei stricăcioase părăsind-o slăvită Evdochie, comoară nerăpită ai luat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând în ceruri bucuria slavei, semnul pocăinţei tale cinstită, te-ai luminat cu botezul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Toată dorirea mea mă rog îndreptează-o către cel născut din tine, Născătoare de Dumnezeu, izbăvindu-mă de patimi.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la tine Doamne; tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe tine te laudă Duhul meu.

Sedealna, glas 4:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Luminându-te cu raza cea dumnezeiască, întunericul înşelăciunii l-ai părăsit, şi ai primit viaţă nematerialnică, încă în trup fiind, şi de dumnezeieştile daruri ale Duhului umplându-te, cu singură grăirea înainte, mort ai înviat. Pentru aceasta la sfârşit cu cununa muceniciei dumnezeiește te-ai împodobit şi pe vicleanul l-ai ruşinat, Evdochie cea întocmai cu îngerii. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, (al Născătoarei)

Îmi aduc aminte de judecată şi mă spăimântez cugetând la faptele mele cele viclene, cum voi răspunde Judecătorului eu ticălosul ? Iar privind către icoana ta prea lăudată Doamnă, primesc alinare de durerile mele. Pentru aceasta nu trece cu vederea rugăciunea robului tău. Căci m-am deznădăjduit desăvârşit şi căzând strig ţie: Milostiveşte-te Preasfântă, ca milostiv să-mi fie Fiul tău şi Domnul, în ziua judecăţii. Că nu am altă nădejde eu nevrednicul robul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Izbăvitorul, mieluşeaua văzându-l fără dreptate spânzurat pe Cruce, plângând a strigat: Vai mie prea iubite Fiule ! Vai mie Fiule prea dorite ! Cum voi suferi să văd asemenea privelişte ? De cele dinlăuntru sunt chinuită, şi inima mea arde. Ci o Preabunule, săvârşeşte cuvintele tale, şi scoală-te curând, dând tuturor bucurie şi izbăvire, celor ce cu credinţă laudă prea curată patima ta.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei tale, înţeles-am lucrurile tale, şi am proslăvit Dumnezeirea ta.

Prea covârşind cu podoaba trupului, după vrednicie asemenea ai înflorit frumuseţea cea sufletească, strălucind prin osteneli Evdochie.

Prin învăţăturile cele sfinte ale lui Ghermano, nebăgând în seamă necuviinţele cele mai dinainte, muceniță ai luat judecata cea prin luminare, îndurătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toată asupreala înşelăciunii ai pierdut, că povăţuitorul luminii adevărului ai avut pe Arhanghelul, care îți descoperea ţie arătări dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Tu prea curată, Stăpână îmblânzește furtuna valurilor sufletului meu, slobozindu-mă din vifor şi din întreitul val al păcatului.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strig ție Doamne, mântuiește-ne pe noi. Că tu eşti Dumnezeul nostru, afară de tine pe altul nu ştim.

Spălându-te cu lacrimi de noroiul faptelor tale, prin baia botezului mai mult decât soarele ai strălucit, Evdochie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nici bogăţia, nici dezmierdările, nici bătăile, nici moartea, nu au putut să te despartă, nici zgârieturile, nici sabia, pe tine de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Spinul patimii mele, cel stufos arde-l cu focul, care nu a ars dumnezeiesc pântecele tău Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie...

Cu focul pătimirii tare pe sine-ți îngrăşându-te, te-ai arătat nemistuită de munci cinstită Evdochie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din dragostea îndrăgitorilor celor stricăcioşi, iubind pe mirele cel cinstit, întru dorirea cea nestricăcioasă te-ai pus pe sine-ţi, Evdochie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ceea ce ai născut pe pricinuitorul liniştii Hristos, îmblânzeşte valul cel sălbatic al patimilor mele, Preasfântă Stăpână.

Irmosul: Haină luminoasă dă-mi mie, cela ce te îmbraci cu lumina ca cu o haină mult milostive Hristoase Dumnezeul nostru.

Condac, glas 4: Vitejește nevoindu-te întru pătimirea ta, ne luminezi cu vărsarea minunilor prea lăudată, pe noi cei ce alergăm întru dumnezeiască biserica ta,

şi dănţuind te rugăm, prea cuvioasă muceniţă Evdochie, ca să ne izbăvim de neputinţele cele sufleteşti, şi să scoatem darul tămăduirilor.

Icos: Biserica cea răbdătoare de chinuri ca o pârgă s-a arătat, dobândind în mijloc grădina nemuririi, trupul cel cinstit al acesteia, şi cei ce cuprind rodurile ei, cu ramurile tale se luminează, iar privind se minunează, cum cu adevărat trupul cel mort izvorăşte tămăduiri, înţelepţind pe toţi. Pentru aceasta veniţi toţi acum împreună cu mine smeritul, ca curăţind spurcăciunea, să scoatem darul tămăduirilor.

Sinaxar

Luna lui martie are zile 31. Ziua are ceasuri 12. Şi noaptea ceasuri 12.

În ziua dintâi, pomenirea prea cuvioasei muceniţei Evdochia, samarineanca.

Stih: Evdochia samarineanca, nu apă este cerând.
Ci sângele său ţie Mântuitorule din grumazii săi este aducând.
Întru întâia zi a lui martie,
Evdochia s-a săvârşit prin sabie.

Aceasta era din cetatea Iliupolei, a eparhiei Livanisiei Feniciei, pe vremile împărăţiei lui Traian, fiind necredincioasă şi închinătoare de idoli. Care mai întâi petrecea viaţa sa cu neastâmpărare şi curveşte şi trăgea spre dânsa mulţi îndrăgitori cu frumuseţea şi bună cuviinţa feţei sale, şi pentru aceasta a strâns avere multă.

Iar mai pe urmă a crezut în Hristos, auzind de la oarecarele monah Ghermano, citindu-se cuvinte folositoare de suflet pentru blagocestie şi pocăinţă. Deci se boteză de episcopul Teodot, înduplecându-se prin dumnezeieşti descoperiri, care s-a învrednicit a le vedea. Căci i s-a arătat în uimire unde o ţinea de mână un înger, şi se sui la ceruri. Şi a văzut pe sfinţii îngeri cum se veseleau pentru întoarcerea ei. Şi cum oarecare negru şi înfricoşat la chip scrâşnea cu dinţii şi striga, că i se face strâmbătate de se va lipsi de dânsa. Pentru aceasta venindu-şi întru sine şi-au împărţit toată averea, şi dându-o săracilor, s-a dus la o mânăstire şi se făcu monahie.

Deci petrecând bine calea nevoinţei, fu adusă înaintea lui Adrian, ce luase împărăţia după Traian, pârându-se de la cei ce îi fusese ei mai înainte îndrăgitori, şi înviind pe fiul împăratului ce fusese mort, trase pe împăratul la credinţa lui Hristos. Şi apoi după câţiva ani se cercetă de Diogen, ighemonul cetăţii Iliupolei, şi iarăşi făcând minuni se slobozi. Iar după acestea de Vichentie, ce s-a pus ighe-

mon în urma lui Diogen, i s-a tăiat capul. Şi aşa a luat de la Domnul cununa cea nestricăcioasă a muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Domnina, celei din Kir.

Stih: Domnina purtând de bunătăţi povară,
La Dumnezeu cu negoţ prea fericit se apropiară.

Aceasta s-a născut din părinţi bine credincioşi şi bogaţi şi afierosindu-se pe sineşi din pruncie lui Dumnezeu. S-a dat spre nevoinţe şi la cealaltă petrecere a trupului; căci făcându-şi o colibioară în grădina maicii sale, petrecea acolo toată ziua, udându-şi cu lacrimile sale cele de-a pururea nu numai faţa ci şi rasele sale cele de păr ce le purta. Iar pe la cântarea cocoşilor intrând în dumnezeiasca biserică, da slavă şi mulţumire lui Dumnezeu cu toată mulţimea norodului. Şi mâncarea îi era linte muiată în apă. Şi toată osteneala aceasta a postului o a răbdat, cu toate că era la trup slabă şi mai moartă.

Se arăta însă la toţi şi la bărbaţi şi la femei, pe care ea îi vedea însă fără să caute ea în faţa cuiva, şi fără a-şi arăta şi ea la alţii faţa sa. Şi era acoperindu-se cu haina ei cea de păr până la genunchi şi vorbea gingaş şi cu cinste pururea cu lacrimi cu cei ce veneau la ea.

Pentru pururea pomenita aceasta se zice că de multe ori luând mâna cea dreaptă a fericitului Teodorit, episcopului Kirului, pentru ca să i-o sărute, şi punându-o la ochii săi spre sfinţenie, atâta o udă de mult cu lacrimile încât se umplea mâna lui de lacrimile ei. Care lacrimi însă se făceau din dragostea cea fierbinte către Dumnezeu, carele îi aprindea cugetul cuvioasei întru privirea cea dumnezeiască, împungând cugetul ei cu săgeata sa. Şi făcând pe sufletul ei a se sili de a părăsi viaţa aceasta şi a se muta la cealaltă.

Deci cu aceste sfinţite nevoinţe petrecând ziua şi noaptea, fu dusă şi suită către Hristos, Mirele său cel dorit, prin faptele ei cele bune şi plăcute lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Marcel şi Antonie, prin foc s-au săvârşit.

Stih: Cuptorul cel înfocat amândurora nevoitorilor era ca o topitoare,
Care strălucesc prin el decât aurul mai tare.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici, Silvestru şi Sofronie, prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Silvestre a jertfi înşelăciunii nesuferind,
Împreună cu Sofronie tăiere ai fost răbdând.

Tot în această zi, Sfântul Nestorin prin sabie s-a sfârşit.

Stih: Întorcându-ţi-se grumazul înapoi,
Nestoriene prin tăiere înainte mergeai.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Harisie, Nichifor şi Agapie.

Stih: Treimea nevoitorilor acum în ceruri s-a înfăţişat,
Treimii celei ce pe toate le-a lucrat.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Agapie, cel ce a sihăstrit în hotarele mânăstirii Vatopedului celei din muntele Atonului, care robindu-se de saracini, şi întorcându-i pe ei la buna-credinţă şi botezându-i cu pace s-a săvârşit.

Stih: Agapie prea fericite deşi cu trupul adică te-ai robit,
Însă nu şi cu cugetul a fi rob te-ai văzut.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce mersese din Iudeia în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului o au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Ca o moştenitoare a vieţii şi arătat izbăvită de moartea cea stricătoare de suflet, prin rugăciunea ta pe cei morţi înviindu-i Evdochie, lui Hristos ai strigat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Tu cuvioasă fiind mai-nainte casă păcatului, te-ai curăţit pe sineţi lui Dumnezeu, arătându-le casă sfinţită şi îmbunătăţită, frumoasă muceniţă, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sudorile cele pustniceşti îngrăşându-te te-ai arătat măslin roditor Evdochie. Cu sabia muceniciei şi cu vărsarea sângelui topindu-te, strigai: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Zdrobit fiind de răutate şi de cumplite păcate însărcinat, ceea ce ai născut pe Mieluşelul care ridică păcatul lumii, Fecioară Stăpână, de stăpânirea acestora păzeşte-mă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc…

Foc nematerialnic sălăşluindu-se întru tine, şi cărbune dumnezeiesc fiind în sânurile tale prea cinstită, pe muncitori i-a ars, păzindu-te pe tine nevătămată.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Răsplătiri pentru sudorile cele dumnezeieşti, ai luat revărsările tămăduirilor Evdochie, a omorî boli şi a învia morţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Sufletul meu cel omorât de dezmierdări, înviază-l Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că tu singură ai născut viaţa, fără de ispită bărbătească.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare…

Dezlegatu-te-ai din aceste vremelnice muceniţă Evdochie, şi ai primit săvârşitul dorirorilor mutându-te către Dumnezeu prin sabie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu muceniţele, ca o muceniţă şi cu cuvioasele, ca o începătură a sihaştrilor ai strălucit, arătându-te făcătoare de minuni slăvită Evdochie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca o folositoare dumnezeiască şi ca o nădejde adevărată singură pe tine te am Maică a lui Dumnezeu, ca să mă izbăvesc din păcate şi din primejdii.

Irmosul: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trupuri, mărindu-te pe tine.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia

Canon de rugăciune la Sfânta Ccuvioasă muceniţă Evdochia - 1 martie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=TrYwxmmke3g

***

Troparul Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Evdochia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, că Însuşi cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întunecarea care s-a aşezat asupra mea, din neluare aminte, risipeşte-o, Sfântă muceniţă Evdochia, cu razele rugăciunilor tale, ca să te laud pe tine.

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mreaja cuvintelor cele de Dumnezeu insuflate te-a vânat pe tine, frumoasă muceniţă, ca pe o desfătare a mesei celei nemuritoare a dumnezeieştii bucurii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădând cele pământeşti, muceniţă Evdochia, ai moştenit în chip vrednic cununa nestricăciunii şi desfătarea cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Din osânda morţii m-a dezlegat, Preacurată, Dumnezeu Cuvântul, cel ce S-a întrupat din tine, prin îndurările milostivirii Sale.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea...

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părăsind, prea mărită, plăcerile de multe feluri ale lumii celei stricăcioase, ai luat, Sfântă muceniţă Evdochia, comoara care nu se poate răpi de la tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând în ceruri, cinstită muceniţă Evdochia, bucuria slavei, semn al pocăinţei tale, te-ai luminat cu Botezul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toată dorirea mea îndrepteaz-o Născătoare de Dumnezeu, mă rog ţie, către Cel ce S-a născut din tine, izbăvindu-mă de patimi.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne. Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Am auzit, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea frumoasă la trup, ai înflorit deopotrivă şi cu frumuseţea sufletului ai strălucit, Sfântă muceniţă Evdochia, prin chinuri.

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin cuvintele sfinte ale lui Ghermano ai luat judecată plină de îndurare pentru cele săvârşite mai înainte, fără de judecată, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toată năvala înşelăciunii ai întunecat-o, că ai avut ca povăţuitor al luminii adevărului pe Arhanghelul care ţi-a descoperit arătările cele dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îmblânzeşte, Stăpână prea curată, toată furtuna valurilor sufletului meu, slobozindu-mă din viforul şi din întreitul val al păcatului.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne, mântuieşte-ne pe noi. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu lacrimile spălând noroiul faptelor, prin baia Botezului ai strălucit mai mult decât soarele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nici bogăţia, nici mângâierile, nici biciuirile, nici scrijelirile, nici sabia şi nici moartea nu au putut să te despartă de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ghimpele cel materialnic al pornirilor mele arde-l, Născătoare de Dumnezeu, cu focul cel dumnezeiesc care nu a ars pântecele tău.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie...

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu focul pătimirii tale puternic întărindu-te, te-ai arătat nemistuită de chinuri, cinstită muceniţă Evdochia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alegând mai degrabă pe Mirele cel cinstit decât dragostea celor ce te îndrăgeau pe pământ, cu dorire nestricăcioasă te-ai dăruit Lui, Sfântă Evdochia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut pe Pricinuitorul liniştei, Hristos, linişteşte viforul cel sălbatic al patimilor mele, Preasfântă Stăpână.

Irmosul: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

Condac, glasul al 4-lea: Vitejeşte nevoindu-te întru pătimirea ta, ne luminezi cu revărsarea minunilor, prea lăudată, pe noi cei ce alergăm la dumnezeiasca ta Biserică şi bucurându-ne te rugăm cuvioasă muceniţă Evdochia, ca să ne mântuim de neputinţele cele sufleteşti şi să primim dar de tămăduiri.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce ajunseseră, oarecând, din Iudeea în Babilon, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o moştenitoare a vieţii şi ca una ce ai fost smulsă cu adevărat din moartea cea stricătoare de suflet, dând viaţă cu rugăciunile tale celor morţi, lui Hristos ai strigat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Templu al păcatului fiind mai înainte, muceniţă, te-ai curăţit pe tine, arătându-te biserică sfinţită şi îmbunătăţită lui Dumnezeu, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sudorile sihăstreşti îngrăşându-te, te-ai arătat măslin plin de rod, Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia şi fiind culeasă cu sabia şi cu vărsarea de sânge a nevoinţei tale, ai strigat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zdrobit fiind eu de răutate şi apăsat de cumplite păcate, Stăpână, ceea ce ai născut pe Mielul, Cel ce ridică păcatul lumii, de stăpânia acestora apără-mă, Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Cerurilor...

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Focul nematerialnic sălăşluindu-Se întru tine şi cărbunele aprins fiind în sânurile tale cele dumnezeieşti, prea cinstită, a ars pe tirani, păzindu-te pe tine ne-vătămată.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Răsplătiri pentru ostenelile tale cele dumnezeieşti ai primit revărsări de tămăduiri, Sfântă muceniţă Evdochia, omorând bolile şi înviind pe cei morţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sufletul meu cel omorât din pricina dezmierdărilor înviază-l, Născătoare de Dumnezeu, că tu Singură ai născut Viaţa, fără de ispită bărbătească, Fecioară.

Irmosul: Pe Împăratul Cerurilor, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Stih: ***Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai dezlegat din cele vremelnice, muceniţă Evdochia şi ai primit dorirea cea mai de seamă, mutându-te la Dumnezeu, prin sabie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu muceniţele ca o muceniţă şi cu cuvioasele ca o începătură a sihaştrilor ai strălucit, făcătoare de minuni arătându-te, mărită Evdochia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe o ocrotitoare dumnezeiască şi ca pe o nădejde adevărată, pe tine singură te am Maica lui Dumnezeu, ca să fiu izbăvit din păcate şi din primejdii.

Irmosul: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine şi împreună cu cetele îngereşti te mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Luminându-te cu raza dumnezeirii, ai părăsit întunericul rătăcirii şi pe când erai încă în trup ai avut parte de trăirea cea nematerialnică. Deci, plină fiind apoi de dumnezeieşti daruri, numai cu cuvântul tău pe mulţi morţi ai înviat. Şi sfârşinduţi viaţa, cunună de mucenic ai primit de la Domnul şi pe cel viclean l-ai ruşinat, ceea ce ai fost înger în trup. Roagă pe Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce acum prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

La judecată mă gândesc şi mă spăimântez, cunoscând faptele mele cele rele. Cum voi răspunde Judecătorului? Cum mă voi apăra eu, ticălosul? Dar privind icoana ta, prea lăudată Doamnă, mă înviorez în durerile mele. Şi deznădăjduit la tine cad, strigând: ai milă, îndurată Stăpână, ajută-mi, în ziua judecăţii, ca Fiul tău să-mi fie, cu rugăciunile tale, Milostiv. Că în afară de tine altă nădejde nu am.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere,

Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mielul şi Păstorul şi Izbăvitorul, Mieluşeaua cea sfântă privindu-L Răstignit pe Cruce de cei nelegiuiţi, jeluindu-se, cu durere striga: vai mie, prea iubitul şi prea doritul meu Fiu! Cum Te voi putea privi pe Cruce, o, vai mie! Rărunchii mi se rup şi inima îmi arde. Ci, o, Preabunul meu, cuvintele-Ţi împlineşte şi înviază Tu degrab, lumea de bucurie umple şi dăruieşte izbăvire celor ce cu credinţă laudă patima Ta cea curată.

Acatistul Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia (1 martie)

 # traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugă-ciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia (glasul al 4-lea): Mieluşeaua Ta, Iisuse, Evdochia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine, ceea ce, cu dragoste, mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Condacul Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia (glasul al 4-lea): Vitejește nevoindu-te întru pătimirea ta, ne luminezi cu revărsarea minunilor, prea lăudată, pe noi cei ce alergăm la dumnezeiasca ta Biserică și, bucurându-ne te rugăm, cuvioasă muceniţă Evdochia, ca să ne mântuim de neputinţele cele sufleteşti şi să primim dar de tămăduiri.

&&&

Condacul 1
Alesei de Dumnezeu din neamul samarinean și chemată de la viaţa păcătoasă în sânul Sfintei Biserici celei triumfătoare, cu numele scris în Cer, primind coroana nemuririi, Sfintei Evdochia, îi vom striga laude: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!***

Icosul 1

Cetele îngerești și sufletele celor drepți din Cer, se bucură pentru un singur păcătos care se căiește, conform cuvântului Domnului. Și noi, cei născuți pe pământ, văzând viaţa ta, care a trecut de la adâncul nelegiuirii la mântuire, Sfântă Evdochia, ne bucurăm și mulțumind Domnului, te chemăm cu laude:
Bucură-te, că ai arătat minunea milostivirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că s-a arătat asupra ta, minunata bunătate a lui Hristos;
Bucură-te, cea chemată din întunericul păcatului la lumina minunată a Evangheliei;
Bucură-te, că ai scăpat de îndulcirea păcatelor şi te-ai alăturat dulceţii Raiului;
Bucură-te, icoana pocăinței păcătoșilor;
Bucură-te, mijlocitoarea noastră;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 2
Uită-te la mine, Hristoase, Mântuitorule şi nu mă disprețui pentru păcatele mele mari, te rog şi cu rugăciunile slăvitei tale muceniţe Evdochia mântuiește-mă și fă-mă moștenitorul Împărăției Tale, ca împreună cu mucenicii și sfinții să Îţi cânt binecuvântarea: ***Aliluia!***

Icosul 2
Mintea umană este nedumerită, gândind de la ce păcate cumplite te-ai înălțat prin harul lui Hristos până la înălțimea unei vieți asemănătoare Îngerilor, lăudabilă Sfântă Evdochia. La fel, noi, avându-te pe tine mijlocitoare bună, te rugăm cu căldură: izbăvește-ne din prăpastia păcatului şi cu dragoste, îţi strigăm aşa:
Bucură-te, cea plină de har și lumină;
Bucură-te, că ai scăpat de sclavia diavolului;
Bucură-te, mieluşea care ai venit în turma oilor lui Hristos;
Bucură-te, ceea ce ai auzit chemându-te glasul dulce al bunului Păstor-Hristos;
Bucură-te, bănuţ pierdut și găsit de Hristos;
Bucură-te, ridicând pe cei deznădăjduiţi şi căzuţi în marea întristare păcătoasă;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 3
Puterea harului crește acolo unde păcatul s-a înmulțit, iar Îngerii se bucură în Rai de un singur păcătos care s-a pocăit şi care a ajuns în fața tronului lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 3
Ai avut bogăție de milostivire pentru vameșii, păcătoșii și necredincioșii pe care i-ai chemat la Tine, O, Iisuse, Doamne și pe roaba Ta, Evdochia, care a trăit în păcat și Te-a cunoscut, prin pocăință și Botez ai luminat-o până chiar la muce-

nicie. Acum, după ce ne-ai învățat adevărata pocăință, să cântăm pentru Sfânta Evdochia aceste cântări:
Bucură-te, că sufletul tău s-a înnoit prin harul Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, că ai renunțat la lumea păcătoasă cu patimi și pofte;
Bucură-te, că ai arătat Calea cea bună spre cinul monahal;
Bucură-te, curățându-ți sufletul de murdăria păcătoasă prin post și prin rugăciune;
Bucură-te, căci ți-ai încheiat viața prin mucenicie;
Bucură-te, căci sângele tău vărsat pentru Hristos, ţi-a albit haina de nuntă;
Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 4
Furtuna de gânduri păcătoase ţi-a încercat sufletul, Sfântă Evdochia, dar te-a atins harul Domnului când prin voia Lui, în oraşul tău, Iliopolis, a venit călugărul Gherman care stând lângă templele păcătoase cânta psalmi şi citea despre Judecata cumplită a lui Hristos, strigând către Dumnezeu, cu emoție: ***Aliluia!***

Icosul 4
Auzind Evdochia, ce stătea întinsă pe patul păcatului, vocea călugărului ce vorbea noaptea despre gloria eternă a celor drepți și chinurile cumplite ale păcătoșilor, s-a trezit ca dintr-un vis periculos și a fost învățată de către călugăr pe calea mântuirii, primind Botezul în credința lui Hristos, de la preotul lui Dumnezeu. Iar noi, văzând purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru tine, vom striga:
Bucură-te, privire minunată către taina lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai fost pecetluită cu dragostea și mila lui Hristos;
Bucură-te, ajutând păcătoșii să scape de chinul înfricoșător al iadului;
Bucură-te, că trăieşti în slava cerească pregătită pentru cei drepți;
Bucură-te, iluminarea noastră în dulceața cuvintelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai strălucit ca zorile și în tine este lumina unei noi vieți;
Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 5
Slăvita Sfântă Evdochia, care a fost umbrită de harul divin și a învățat evlavia de la înțeleptul Gherman, înainte de Botezul ei a tăcut 7 zile și 7 nopți, ca apoi să rămână toată viața în post, în lacrimi de pocăință și în rugăciune, strigând către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5
Fericita Evdochia a primit o viziune binecuvântată, când Arhanghelul Mihail a fost ales de Dumnezeu să îl alunge pe duhul răutății, care încerca să o răpească din mâinile Îngerilor, care o duceau în Cer într-o mare bucurie. Arhanghelul i-a

făcut promisiuni pline de har, spunându-i că darul lui Dumnezeu va fi cu ea, în tot locul şi de-a lungul tuturor zilelor vieții ei. Iar noi te cinstim şi îţi strigăm:
Bucură-te, aleasă de Dumnezeu și apărată prin voia Lui miraculoasă de cel rău;
Bucură-te, cinstită de revelațiile Raiului;
Bucură-te, că ai văzut Cetele îngereşti și ai fost numită soră în trup a sfinților lui Dumnezeu;
Bucură-te, apărată de prințul întunericului şi mântuită de îngrozitoarea lui îmbrățișare de către Arhanghelul Mihail;
Bucură-te, că până la sfârşitul vieții tale, ai fost mângâiată de același Arhanghel;
Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 6

Ai predicat tuturor păcătoşilor căzuți şi disperați despre dragostea lui Dumnezeu, Sfântă Evdochia, spunâdu-le că pocăința spală sufletele păcătoase, le purifică, le luminează, le ridică din durere și le aduce bucurie cerească, iar buzele noastre muritoare îi strigă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Viața fericitei Evdochia a fost înseninată cu o lumină minunată, când a îmbrăcat veşmântul Botezului și bunurile ei, dobândite în mod nejustificat, prin păcat, au fost împărţite săracilor, iar ea însăşi a devenit slujitoarea Domnului în Mânăstire, trăind multe zile făcând fapte evlavioase. Ne minunăm de o asemenea schimbare de viață minunată și rapidă, Sfântă Evdochia şi te lăudăm:
Bucură-te, ceea ce ai renăscut în viaţa nepieritoare;
Bucură-te, că ai dobândit Evanghelia ca şi comoară a celor drepți din Rai;
Bucură-te, că te-ai sărăcit în duh și trup pentru Hristos;
Bucură-te, că ai urât păcatul;
Bucură-te, că I-ai slujit lui Dumnezeu fără lene şi cu sârguință;
Bucură-te, căci ai înțeles Sfânta Scriptură și ai devenit înțeleaptă, fiind model pentru cei care vor să fie mântuiți;
Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 7

Deşi nu a reuşit să îţi împiedice strălucita vizită a Raiului, Sfântă binecuvântată Evdochia, dușmanul vechi al neamului omenesc i-a insuflat tânărului Filostrat să se îmbrace în hainele unui călugăr, ca un lup prădător, pentru a pătrunde în Mânăstire ca să te ispitească cu imaginile deșarte ale focului păcătos şi să te facă să te întorci în oraşul tău. Dar, prin puterea lui Dumnezeu, care locuia în tine, a fost pedepsit atunci când cu un singur cuvânt al tău, a căzut mort. Însă, prin rugăciunea ta, cu harul primit de sus, l-ai întors la viață, ruşinându-l pe dușman și strigând, cu toată inima ta către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Ai apărut cu adevărat, ca o nouă samarineancă, după chipul Evangheliei, Sfântă Evdochia, căci tu, care ai trăit în nelegiuire, ai fost găsită de către Domnul Hristos Însuși, ca o comoară, lipindu-te de El, din toată inima şi îndreptându-ţi viața, ţi-ai dat și sufletul pentru El. Cei care îţi urmează paşii vor ajunge şi ei la aceleași porți ale Împărăției Cerurilor. Te lăudăm şi îţi cântăm:

Bucură-te, a doua femeie samarineancă, imitând-o pe Sfânta Fotini;

Bucură-te, cea căreia i-a fost sete de Hristos, care este Izvorul vieții și al mântuirii;

Bucură-te, ceea ce ai respins furia patimilor şi ai renunțat la trup;

Bucură-te, cea care ai rupt toate legăturile şi uneltirile vrăjmașului;

Bucură-te, că ai înlocuit povara grea a lucrării diavolului pentru jugul bun și ușor, al lui Hristos;

Bucură-te, că vieţuieşti acum în Cetele cerești de unde faci rugăciuni pentru noi;

Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 8

Schimbarea ta glorioasă, Sfântă Evdochia, i-a făcut pe demonii întunecaţi să plângă cu amărăciune şi toate forțele Raiului au înălțat cu bucurie, o cântare către Hristos, slăvind mila lui Dumnezeu şi chemându-L: ***Aliluia!***

Icosul 8

Mereu plin de răutate, șarpele cel rău a uneltit noi intrigi împotriva ta, Sfântă Evdochia, căci regele Aurelian a fost inspirat de el vrând să jefuiască averea ta, trimiţându-şi cu gând rău la Mânăstire, fiul, împreună cu războinicii. Dar fiul lui s-a lovit și a murit, însă cu rugăciunile tale a fost înviat, iar Aurelian s-a smerit, pocăindu-se și întorcându-se la Hristos cu toată casa lui, astfel încât i-ai făcut o nouă întristare dușmanului, iar noi te chemăm, cu bucurie:

Bucură-te, păzită de puterea nevăzută a lui Dumnezeu;

Bucură-te, căci ai făcut minuni ce au strălucit;

Bucură-te, predicatoare harnică a pocăinței;

Bucură-te, învățătoarea multor necredincioși pe Calea mântuirii;

Bucură-te, distrugătoare a înșelăciunilor diavolului;

Bucură-te, că schimbi intențiile rele în deprinderi bune;

Bucură-te, căci ai înviat morții prin puterea lui Hristos;

Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 9

Împodobită cu toate virtuțile și trăind în curăţie, ai vieţuit în Mânăstire, Sfântă Evdochia cea înțeleaptă, crescând din putere în putere, în evlavie atingând înălțimile vieții îngereşti, iar demonul cel rău a fost ruşinat căci ai primit binecu-

vântările Raiului, aducând pe mulţi necredincioși și împietriți la Hristos, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii născuți pe pământ nu pot să îți laude ostenelile cu demnitate, slăvită muceniță Evdochia. Cine poate să plângă cu râuri de lacrimi, ca tine, în rugăciunile ridicate către Dumnezeu? Cine poate să vindece boala mai bine ca tine? Cine poate face mărturisirea priveghiului de toată noaptea, în lupta cu dușmanii văzuți și nevăzuți, cine poate îndura atâta suferință pentru Hristos? Întregul oraș Iliopol, cu Mânăstirea și toate satele din jur, au strălucit de minunile luminate făcute de tine! De aceea, te rugăm: luminează-ne inimile cu razele luminii tale și cere iertarea păcatelor tuturor celor care strigă la tine astfel:
Bucură-te, că ai închipuit icoana luminată a lui Dumnezeu în măreția ta;
Bucură-te, parfumată cu arome cerești;
Bucură-te, împodobită cu stelele minunilor;
Bucură-te, strălucind de razele tuturor virtuților;
Bucură-te, vestind vestea cea bună a măreției lui Dumnezeu;
Bucură-te, chemând cerul și pământul la cântarea slavei Domnului tău;
Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 10

Mântuitorul tuturor, Domnul Iisus Hristos, ţi-a apărut noaptea, Sfântă Evdochia, cea binecuvântată şi te-a chemat fiica Sa, întărindu-te în suferința pentru mărturisirea numelui Său. Iar tu, având inima curată şi fiind cinstită de această minunată viziune, i-ai cântat cu bucurie, Mântuitorului Atotmilostiv: ***Aliluia!***

Icosul 10

Vrând să își împrăştie împărăția întunericului și a idolatriei ticăloase, Diogen, conducătorul persecutorilor creștinilor, a trimis după tine 50 de soldați, Sfântă Evdochia. Însă tu, ca o adevărată slujitoare a lui Hristos, ai fost întărită de o viziune miraculoasă, ai luat cu tine chivotul cu Sfintele Taine ale lui Hristos din Altar și te-ai predat singură în mâinile soldaților. Iar la judecata celor răi ai dat răspuns înțelept despre Domnul și ai îndurat cele mai crude chinuri pentru Hristos şi ai făcut multe minuni în numele Lui, ca, în final să îi converteşti pe toți prigonitorii, chinuitorii și oamenii adunaţi la credința în Hristos Domnul; iar noi îţi strigăm:
Bucură-te, Sfântă uceniță și mărturisitoare a Domnului Iisus;
Bucură-te, săvârșitoare de minuni, prin puterea Aceluia;

Bucură-te, că l-ai păzit pe Filostrat, risipitorul, de la distrugere;
Bucură-te, că Aurelian a scăpat, împreună cu familia, de laţurile demonilor de care i-ai izbăvit;

Bucură-te, că şi pe Diodor, împreună cu soldaţii şi rudele lor, i-ai luat de pe calea răutăţii;
Bucură-te, că şi pe Diogene însuşi, chinuitorul tău, l-ai condus la Hristos cu toată casa lui şi cu o mulţime de oameni;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 11
Îţi înălţăm un cântec de mulţumire spre răsplată, minunată Sfântă Evdochia, căci foştii tăi persecutori înverşunaţi au devenit creştini nou luminaţi ai oraşului Iliopol, aduşi de tine la Hristos, prin credinţa ta şi a minunilor făcute de Dumnezeu, prin tine. Învaţă-ne şi pe noi să strigăm Atotputernicului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11
Ai strălucit puternic în credinţă, slăvită Sfântă Evdochia, cerând un dar minunat de la Dumnezeu când un anume tânăr Zinon, muşcat de un şarpe veninos şi dormind somnul morţii a înviat, în mod miraculos, prin rugăciunile noului creştin Diodor, în numele lui Iisus Răstignit şi atunci toţi oamenii L-au slăvit pe Dumnezeu cel Viu, lăudându-te pe tine, îndrumătoarea lor:
Bucură-te, carte de rugăciuni fierbinte pentru oamenii nou luminaţi;
Bucură-te, ceea ce ai plăcut lui Dumnezeu cu faptele tale;
Bucură-te, că i-ai convertit pe oameni la Hristos;
Bucură-te, căci ai dobândit o mare îndrăzneală la Domnul, care stăpâneşte asupra celor vii şi celor morţi;
Bucură-te, căci prin Evanghelia lui Hristos, a înviat tânărul muşcat de şarpe;
Bucură-te, vas al lui Hristos, cea întocmai cu apostolii;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 12
Harul faptelor mari şi victorioase a fost cu tine, Sfântă Evdochia, căci în tot restul vieţii tale, ai făcut bine oamenilor, fiind ca o vistierie fertilă şi coaptă. Vincent, conducătorul cel rău, şi-a trimis războinicii să te ucidă cu o sabie, pentru că nu aduceai slujbă zeilor dezgustători. Şi, după ce ai dobândit salvarea de chinurile veşnice, sufletul tău sfânt a fost despărţit de trup pentru a fi împreună cu Hristos, alături de Îngeri şi Sfinţi, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 12

Lăudăm viaţa ta ziditoare, spălată prin pocăinţă, strălucitoare de virtuţi, împodobită cu mucenicie de monahie, Sfântă şi binecuvântată Evdochia. Domnul, te-a ales să fii cu El veşnic în măreţia Lui, pe care Îl slăvim şi strigăm către tine, purtătoare de pătimiri:

Bucură-te, ceea ce L-ai propovăduit pe Mielul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai plecat cu evlavie la Viața veșnică;
Bucură-te, împreună cu Hristos, Mirele tău, care ţi-a pregătit lumina eternă;
Bucură-te, căci cu glorie, ţi-ai împodobit cununia monahală cu sângele tău;
Bucură-te, cea care dai trupurilor noastre sănătate și sufletelor noastre mântuire;
Bucură-te, căci pentru noi, păcătoșii, amintirea ta este dulce și numele tău este slăvit în întreaga Biserică;
Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, cea mai lăudată și binecuvântată de Dumnezeu, Sfântă muceniță Evdochia primește de la noi, această mică rugăciune înălțată către tine și roagă-te Dumnezeului celui binecuvântat, ca prin mila Lui, să ne deschidă ușile pocăinței, căci noi ne-am blestemat sufletele cu păcate reci și cu lene, toată viața, ca să ne îndepărtăm de întunericul păcătoșeniei, dându-ne vestea mântuirii noastre, ca să ajungem și noi în Cetele cerești, unde să ne mângâiem cu bucurie și împreună cu tine, cu Îngerii și cu toți Sfinții, să ridicăm cântare de slavă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăși:

Icosul 1
Cetele îngerești și sufletele celor drepți din Cer, se bucură pentru un singur păcătos care se căiește, conform cuvântului Domnului. Și noi, cei născuți pe pământ, văzând viața ta, care a trecut de la adâncul nelegiuirii la mântuire, Sfântă Evdochia, ne bucurăm și mulțumind Domnului, te chemăm cu laude:
Bucură-te, că ai arătat minunea milostivirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că s-a arătat asupra ta, minunata bunătate a lui Hristos;
Bucură-te, cea chemată din întunericul păcatului la lumina minunată a Evangheliei;
Bucură-te, că ai scăpat de îndulcirea păcatelor şi te-ai alăturat dulceţii Raiului;
Bucură-te, icoana pocăinței păcătoșilor;
Bucură-te, mijlocitoarea noastră;
Bucură-te, Sfântă muceniță Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Condacul 1
Alesei de Dumnezeu din neamul samarinean și chemată de la viața păcătoasă în sânul Sfintei Biserici celei triumfătoare, cu numele scris în Cer, primind coroana nemuririi, Sfintei Evdochia, îi vom striga laude: ***Bucură-te, Sfântă muceniță***

Evdochia, cuvioasă purtătoare de pătimiri, rugându-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Se spune apoi, această:

Rugăciune

O, slăvită muceniță a lui Hristos, Evdochia tu cu dragostea ta caldă pentru Hristos Dumnezeu, ai călcat în picioare intrigile dușmanului și ai dobândit comoară neprețuită pe Hristos și ai ajuns la Împărăția Cerurilor. Cădem la tine și cu suflet duios și inimă frântă, strigăm către tine, purtătoare de pătimiri, noi nevrednicii: privește-ne de la înălțimea cerească, că suntem chinuţi cu ispite păcătoase, vezi strigătul nostru, a celor împovăraţi cu multe păcate și necazuri, care vin de la vrăjmaşii ce caută distrugerea noastră.

Slăvită și lăudată uceniță și mărturisitoare a lui Hristos, Evdochia roagă-te ca Hristos să ne dea iertarea multor păcate, să ne întărească cu harul Său, să păşim, cu tărie, pe calea sfintelor Sale porunci și să ne dea bucuria de a vieţui veşnic în sfântul Său Locaș ceresc, unde tu și toți Sfinții Îl slăviţi cu bucurie, pe Dumnezeu, cel în Treime slăvit: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://salutis8.wordpress.com/2022/02/26/acatistul-sfintei-cuvioase-mucenite-evdochia/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/04/21/acatistul-sfintei-mucenice-evdochia-1-martie/

Imnografie

Condacul Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia: Vitejeşte nevoindu-te întru pătimirea ta, ne luminezi cu revărsarea minunilor, prea lăudată, pe noi cei ce alergăm la dumnezeiasca ta biserică şi bucurându-ne te rugăm cuvioasă muceniţă Evdochia, ca să ne mântuim de neputinţele cele sufleteşti şi să primim dar de tămăduiri.

Troparul Sfintei cuvioase muceniţe Evdochia, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Evdochia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea cuvioasei muceniţe Evdochia

Cuvioasa muceniţă Evdochia - 1 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=kvV52GDPwnw

***

Pe vremea lui Traian împăratul (98-117), în cetatea ce se numeşte Iliopolis, care este în Siria cea dinăuntru, în stăpânirea Feniciei din Liban, care se mărgineşte cu ţara evreiască, trăia o fecioară anume Evdochia, cu neamul şi cu credinţa samarineancă, slujitoare a diavolului, locaş şi unealtă prea cumplită. Şi era atât de frumoasă şi cu chip minunat, încât nu putea nici un zugrav să-i înfăţişeze frumuseţea ei deplin. Astfel Evdochia, înşelând pe mulţi ca şi cu un laţ, îi vâna şi la pierzare, prin frumuseţe, îi atrăgea, aducând bogăţiile ţărilor lor în ale sale vistierii nedrepte prin sârguitoare necurăţie trupească.

Străbătând despre dânsa vestea pretutindeni, mulţime de tineri de bun neam şi stăpânitori de prin alte ţări şi de prin cetăţi se adunau la Iliopolis, ca şi cum ar avea alte treburi; dar de fapt, să vadă pe Evdochia şi să se îndulcească de frumuseţile ei.

Ea adunase multă bogăţie prin faptele cele pline de păcate, încât puţin de nu se asemăna cu vistieriile cele împărăteşti. Apoi prin îndelungata vreme şi prin adunarea lucrurilor celor de mult preţ se afundase în necurată viaţă cu sufletul. Prin învârtoşarea inimii atât de mult se împietrise, încât nici o altă putere, fără numai cea dumnezeiască, nu a putut tămădui durerea sufletească a păcătoasei celei deznădăjduite.

După aceea a venit vremea în care avea să sosească la dânsa mâna Păstorului cel bun, Care caută oile cele rătăcite. Şi a cunoscut Făcătorul a Sa zidire stricată prin răutatea diavolului şi a voit a o înnoi. Stăpânul cel adevărat al casei S-a îngrijit de roadele viei ce se aflau de faţă spre rănirea vrăjmaşului. Cel ce stăpâneşte vistieriile cele cereşti, S-a sârguit a duce în veşnica comoară drahma care era pe pământ în tină şi se pierdea.

Păstorul bunătăţilor, spre Care nădăjduiesc drepţii, a chemat pe acea deznădăjduită samarineancă spre a Sa nădejde, iar pe diavolul l-a lăsat deşert şi pe cea care se tăvălea oarecând ca un dobitoc în noroi, a făcut-o mieluşea fără întinăciune. Aceea care mai înainte a fost vas al necurăţiei s-a umplut de curăţenie. Groapa cea de noroi s-a făcut izvor limpede şi veşnic. Râul cel tulbure s-a prefăcut în iezer bine mirositor. Necurăţia puţului cel greu mirositor s-a făcut ca un alabastru prin mirul cel de mult preţ. Şi aceea care era ca o moarte sufletească a multora din oameni, multora le-a fost pricinuitoare de mântuire. Iar începutul întoarcerii ei către Dumnezeu a fost într-acest fel:

Un monah oarecare binecredincios cu numele Gherman, venind din străinătate la al său locaş prin Iliopolis, a intrat în cetate, fiind seara şi a rămas la un cunoscut creştin care-şi avea casa aproape de poarta cetăţii, chiar lângă peretele casei fetei aceleia pentru care ne este cuvântul.

Acolo monahul acela, odihnindu-se puţin după obiceiul său, s-a sculat noaptea la cântarea de psalmi. Şi după săvârşirea rugăciunii sale a şezut şi luându-şi cărticica ce o purta la sine, a citit multă vreme. În cărticică era scris despre înfricoşata judecată a lui Dumnezeu, când drepţii se vor lumina ca soarele întru Împărăţia Cerului iar păcătoşii vor merge în focul cel nestins, unde în veci vor fi munciţi cumplit fără de sfârşit. După rânduiala şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Evdochia în acea noapte se odihnea singură în căsuţa sa de odihnă, care era lângă peretele casei în care monahul acela înnoptase şi se îndeletnicea la rugăciune şi la citire.

Când a început monahul cântarea sa de psalmi, ea s-a deşteptat şi a ascultat toată citirea până în sfârşit, şezând în tăcere pe pat; pentru că auzea Evdochia toată citirea de vreme ce numai un perete îi despărţea pe dânşii, iar monahul citea cu glas tare.

Ascultând păcătoasa cele ce se citeau, foarte mult s-a umilit şi a petrecut fără de somn până la ziuă, înspăimântându-se cu inima şi se gândea la mulţimea păcatelor sale, la înfricoşata judecată a lui Dumnezeu şi la munca cea nesuferită a păcătoşilor.

Făcându-se ziua şi darul lui Dumnezeu deşteptând-o spre pocăinţă, a trimis să cheme la sine pe monahul acela, care a citit noaptea din carte.

Venind monahul, Evdochia l-a întrebat, zicând: "Cine eşti tu, omule şi de unde ai venit? Ce fel de viaţă ai şi de ce credinţă eşti? Spune-mi te rog tot adevărul, căci, auzind ceea ce s-a citit de tine în noaptea aceasta, foarte mult mă înspăimânt cu duhul şi mă tulbur cu gândul, de vreme ce am auzit lucruri înfricoşate şi de mirare care până acum au fost neauzite de mine. Şi de este adevărat că cei ce păcătuiesc se vor arunca în foc, apoi cine se va putea mântui?"

Iar fericitul Gherman a zis către dânsa: "De ce credinţă eşti tu, femeie, de vreme ce spui despre tine că niciodată n-ai auzit de înfricoşata judecată a lui Dumnezeu, nici puterea cuvintelor celor ce s-au citit n-ai priceput-o vreodată?"

Evdochia a zis: "Şi cu patria şi cu credinţa sunt samarineancă, iar cu bogăţia cea peste măsură sunt îndestulată. Dar aceasta mai mult mă tulbură şi mă înfricoşează, că am auzit cartea cea citită de tine strigând: "Vai celor bogaţi!", îngrozindu-i cu focul cel nestins şi veşnic. Dar eu cuvinte de acest fel niciodată n-am auzit în cărţile credinţei noastre. De aceea mult m-am înspăimântat de frică, auzind lucruri noi şi neaşteptate".

Fericitul Gherman a întrebat-o, zicând: ***Ai bărbat, femeie? Şi de unde îţi vine acea îndestulată bogăţie, precum zici?"***

Ea a răspuns: "Eu nu am bărbat după lege; ci de la mulţi bărbaţi am adunat bogăţiile pe care le am. Şi dacă bogaţii după moarte vor fi osândiţi la o muncă atât de grea şi veşnică, apoi ce folos îmi este de bogăţiile cele adunate fără de măsură?"

A zis către dânsa Gherman: ***"Spune-mi adevărul, fără minciună, căci şi Hristos al meu, Căruia Îi slujesc, este nemincinos: voieşti să te mântuieşti fără de bogăţii şi să trăieşti în veselie şi bucurie în veacul cel nesfârşit? Ori împreună cu bogăţia ta vrei să arzi cumplit în focul cel veşnic?"***

Evdochia a zis: "Mult mai de folos îmi este să-mi câştig fără de bogăţie viaţa veşnică, decât să pier odată cu bogăţia în foc şi pe veci; însă mă minunez

pentru ce va fi muncit astfel bogatul după moarte? Au doar Dumnezeul vostru se aprinde cu vreo mânie aspră şi nemilostivă asupra bogaţilor?"

Gherman a zis: ***"Nu este aşa, Dumnezeu nu se întoarce dinspre cei bogaţi, nici nu-i opreşte a fi bogaţi. Dar dobândirea cea nedreaptă a bogăţiilor şi cheltuirea lor în desfătări şi poftele păcatelor le urăşte. Iar dacă cineva îşi câştigă bogăţii cu dreptate şi cele câştigate le cheltuieşte prin faceri de bine, acela va fi fără de păcat şi drept înaintea lui Dumnezeu. Pe când acela care adună bogăţia din răpire şi din nedreptate sau din orice fel de faptă a păcatului şi o ascunde, nefiindu-i milă de săraci, nici dând celor ce cer, nici îmbrăcând pe cei goi, nici săturând pe cei flămânzi, aceluia fără de milă îi va da munca cea cumplită a iadului".***

Evdochia zise: "Au doar nedrepte ţi se par a fi bogăţiile mele?"

Iar Gherman i-a răspuns: ***"Cu adevărat sunt prea nedrepte şi prea urâte lui Dumnezeu, mai mult decât tot păcatul".***

Iar ea a zis: "Pentru ce aşa? Căci eu pe mulţi goi i-am îmbrăcat, multor flămânzi am dat hrană de saţ, iar pe alţii şi cu aur i-am mângâiat puţin. Deci, cum zici că este rea bogăţia?"

Gherman a răspuns: ***"Ascultă-mă pe mine, cu luare aminte. Nimeni nu intră în baie să se spele şi nu voieşte să-şi întineze trupul său, acolo unde vede o apă necurată şi tulbure, ci intră şi se spală acolo unde vede o apă curată. Dar tu cum poţi a te curăţi cu fapte de milostenie din necurăţia păcatului cea urâtă, tăvălindu-te de voia ta într-însa, iar apa cea curată a milostivirii lui Dumnezeu ai trecut-o cu vederea? Iată, cu adevărat, pe tine acea întinăciune a faptelor tale necurate, ca apa potopului te va duce cu multă putere în prăpastia cea cu pucioasă şi cu smoală care arde cu veşnica flacără a mâniei lui Dumnezeu. Pentru că bogăţiile cu care eşti îndestulată îi sunt urâte marelui Stăpân şi veşnicului Judecător ca cele ce sunt osândite mai înainte de judecată, de vreme ce sunt adunate prin înşelăciune şi desfrânare. Dar nu te foloseşte pe tine aceea că o părticică mică, din cele multe bogăţii necurate, o dai uneori la puţini săraci. Pentru că mica plată a faptei celei bune o pierde mulţimea fără de măsură a faptelor rele, precum puţină mirosire bună, o biruieşte duhoarea cea rea şi nici nu poţi cândva să câştigi vreun dar, până ce încă de bunăvoie petreci în necurăţie. Nu te vei învrednici de milostivirea lui Dumnezeu, dacă nu vei lepăda mai întâi necurăţia cea fără de măsură a desfrânării ce este în tine şi nu o vei spăla decât prin pocăinţă şi de nu te vei curăţi şi nu te vei împodobi cu lucruri drepte. Pentru că celui ce umblă prin spini cu picioarele desculţe i se rănesc picioarele de mulţi ghimpi ascuţiţi. Chiar de ar scoate unii ghimpişori, însă cei mai mulţi rămân în trup şi-l***

chinuiesc cu durere. Astfel şi pe tine prea puţin te foloseşte a face cândva puţină milostenie unui sărac, ca şi cum ai pierde un păcat mic, când cei mai mulţi spini ai păcatului rămân înăuntrul conştiinţei tale, spre muncirea ta cea mai cumplită. Pentru că Dumnezeu cel mâniat de tine, înfricoşatul şi dreptul Izbânditor, te înfricoşează cu muncile veşnice şi nesuferite, care sunt pregătite celor nepocăiţi. Iar tu de vrei să mă asculţi, te vei putea mântui de muncile ce te aşteaptă şi vei câştiga bucuria cea veşnică".

Evdochia a zis: "Robule al lui Dumnezeu Cel viu, rogu-te, şezi puţin cu mine şi arată-mi cu de-amănuntul îndreptarea acelor lucrări prin care este cu putinţă cuiva a se învrednici de mila lui Dumnezeu. Ca şi eu, urmând acelora, să-mi pot câştiga mântuire prin chivernisirea cea dreaptă a bogăţiilor, pentru că ai zis că Dumnezeu iubeşte împărţirea cea dreaptă şi făcătoare de bine a bogăţiilor. Căci pe mine nimic nu mă opreşte a mă răscumpăra de acele munci pe care în ziua Judecăţii, precum grăieşti, le vor lua cei ce sunt urâţi de Dumnezeu. Iată, cinstite părinte, am un mare număr de robi; pe aceia îi voi elibera încărcaţi cu aur, cu argint şi cu lucruri de mult preţ. Iar tu mergi înainte la Dumnezeul tău, poate prin a ta mijlocire va binevoi să primească acea aducere a mea şi să-mi dea pentru aceea mântuire".

A zis către dânsa Gherman: ***"Să nu socoteşti că Dumnezeu este după obiceiul omenesc şi are trebuinţă de acele lucruri pământeşti, care la oameni sunt de mult preţ. Pentru că El, fiind neasemănat şi bogat mai mult decât toţi împăraţii pământeşti, a sărăcit de voie pentru a noastră mântuire, ca prin acea sărăcie să ne cumpere nouă mântuire veşnică. Deci, acele bogăţii ce le ai, o, fiică, să le împărţi neputincioşilor şi săracilor, pentru că aceia sunt iubiţi de Dumnezeu; iar pe cele ce le dă lor cineva, pe acelea Dumnezeu le socoteşte a fi date Lui. Pentru aceea, puţină avere vremelnică împărţită săracilor, o răsplăteşte cu cereşti vistierii care niciodată nu se împuţinează. Astfel să faci tu, fiică; apropie-te de sfânta şi mântuitoarea baie a Botezului prin care spălându-te de tina tuturor păcatelor tale, vei fi de aici înainte curată şi fără prihană, născută a doua oară prin darul Sfântului Duh. Astfel vei câştiga fericita moştenire în care te vei desfăta în lumina nestricăcioasă şi veşnică care nu are întuneric, nici noapte şi nici un fel de mâhniri şi dureri şi nici fapte rele. Şi fii mieluşea sfântă în pajiştile cele cereşti, păscându-te de Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. În scurt zic, dacă voieşti să te mântuieşti, fiică, fă cele ce te sfătuiesc eu şi fericită vei fi în veci".***

Răspuns-a Evdochia: "De nu s-ar fi adâncit în mintea mea cuvintele cele ce s-au citit de tine şi pe care le-am auzit bine în noaptea trecută, nu te-aş fi chemat aici. Deci, ia aur de la mine cât voieşti şi stai aici câteva zile, învăţându-mă creştinească voastră credinţă şi povăţuindu-mă la fapta bună;

ca împărţindu-mi bogăţiile şi averile mele şi rânduindu-le toate precum se cuvine, să merg în urma ta, oriunde vei merge".

A zis fericitul Gherman: ***"Nu-mi trebuie aur. Destul îmi este nădejdea mântuirii tale, pentru că pricina aceasta îmi este binecuvântată mie ca să mai zăbovesc aici câteva zile, nădăjduind a afla oaia cea pierdută şi a o aduce în ograda lui Hristos. Deci, cu toate că mă grăbeam să merg spre locuinţa mea, însă voi mai sta aici puţin, pentru a te întoarce către Dumnezeu, dar tu să faci toate cele ce-ţi zic. Cheamă pe unul din presbiterii creştini care este într-această cetate ca învăţându-te după rânduiala bisericească, să te boteze, pentru că aceea este cap şi temelie a mântuirii. Iar după aceea vor merge cu a lor rânduială şi celelalte fapte cuviincioase ale plăcerii de Dumnezeu".***

Auzind această Evdochia de la fericitul bătrân, a chemat pe una din slugile cele mai de cinste ale casei sale şi i-a poruncit să meargă îndată la biserica creştină şi să cheme de acolo pe preot, rugându-l să nu pregete a veni. Însă i-a poruncit să nu-i spună numele aceleia ce-l căuta şi pentru ce. Deci, sârguindu-se trimisul degrabă, a venit preotul, pe care văzându-l Evdochia, i s-a închinat până la pământ şi a sărutat cinstitele lui picioare. După aceasta i-a grăit: *"Rogu-te pe tine, stăpâne, şezi puţin şi spune-mi toate despre credinţa voastră; căci voiesc şi eu să fiu creştină".*

Preotul, mirându-se de acel grai, a întrebat-o: *"De care credinţă ţii şi pentru ce doreşti a trece la creştinească credinţă?"*

Răspuns-a ea: *"Sunt samarineancă atât cu neamul, cât şi cu credinţa, şi la toată lumea am fost soţie. Pentru ce să nu-ţi spun eu ţie tot adevărul? Sunt părtaşă a multor răutăţi. Iar când am auzit că păcătoşii, de nu se vor pocăi şi nu se vor face creştini, după moarte vor fi munciţi în focul cel veşnic, am zis în mintea mea ca îndată să mă fac creştină".*

Răspuns-a preotul: *"Dacă ai fost ca o mare a păcatelor, fă-te de aici înainte liman al mântuirii; dacă ai fost tulburată de multe vânturi, intră de acum dar întru alinare şi dacă ai fost supusă valurilor celor cumplite, caută de acum roua cea de dimineaţă ce se pogoară din cer şi, dacă prin furtuna cea îndelungată eşti întunecată, de acum caută pe Ocârmuitorul cel bun, care fără de primejdie te va povăţui în a Sa alinare, acolo unde sunt vistieriile a toată dreptatea şi te sârguieşte să fii moştenitoare a bunătăţilor celor ce sunt acolo. Iar bogăţiile cele pământeşti pe care le ai să le împărţi la cei ce au trebuinţă şi să te scapi de amărăciunea păcatului, cum şi din întunecarea şi focul cel nestins ce te aşteaptă pe tine, de nu te vei pocăi".*

Evdochia, auzind aceasta, a lăcrimat şi lovindu-se în pieptul său a zis: "Cu adevărat, oare nu este la Dumnezeul vostru milă pentru cei păcătoşi?"

Răspuns-a preotul: *"Celor păcătoşi, care se pocăiesc după primirea semnului credinţei, adică a Sfântului Botez, le iartă Domnul toate păcatele vieţii celei din necredinţa de mai înainte. Iar celor ce petrec în păcate şi la pocăinţă nu gândesc, nu le dă iertare, şi unii ca aceia vor fi munciţi fără milostivire".*

Zis-a Evdochia: "Spune-mi, părinte, oare socoteşti că sunt în cer mai mari bucurii şi mai scumpe decât acestea care sunt pe pământ? La noi cu adevărat sunt multe vistierii de aur, de argint şi de pietre scumpe, cum şi toată veselia şi desfătarea. Pe lângă acestea, avem şi îndestulare de peşti, de păsări şi de tot felul de băuturi. Oare mai mult decât acestea se află acolo în cer?"

A zis către dânsa preotul: *"De nu-ţi vei depărta mintea de la înşelăciunea lumii acesteia şi de nu vei trece cu vederea desfătările cele vremelnice, nu vei putea privi spre viaţa cea veşnică şi nu vei şti desfătările cele negrăite ce sunt întru dânsa şi bogăţiile cele nespuse. Iar de voieşti să le câştigi pe acelea, uită mândria şi veselia lumii acesteia".*

Răspuns-a Evdochia: "Să nu fie aceea, stăpânul meu, ca să iubesc vreun lucru vremelnic şi degrabă pieritor mai mult decât viaţa cea fără de moarte şi fericită; ci aceasta este pe care o caut, părinte. Oare dacă voi primi credinţa creştină, voi putea să am nădejde tare şi fără de îndoială cum că voi merge la viaţa cea fără de moarte, precum zici? Şi ce semn îmi dai prin care să mă încredinţez eu cum că acelea ce grăieşti aşa sunt? Prin ce voi cunoaşte iertarea multelor mele păcate de la Dumnezeul vostru? Pentru că de voi da la săraci bogăţiile ce le am, întru care pot să mă încredinţez încă mulţi ani ai vieţii mele cu desfătare şi veselie, şi de-mi voi risipi toate averile mele precum mă sfătuieşti, iar după aceea nu voi câştiga cele spuse de tine, atunci cine va fi mai ticăloasă şi mai nevoiaşă decât mine, când nu-mi va rămâne nici o scăpare în cea mai de pe urmă nevoie a mea? Pentru că oamenii pe care cu răutatea mea i-am mâhnit, dacă voi începe a cere ajutor de la dânşii întru sărăcia mea, aceia, scârbindu-se, se vor lepăda de mine. De aceea sunt mâhnită şi mă tulbur cu gândul, fiindcă nu sunt încredinţată pentru cele viitoare. Deci îmi trebuie o mare încredinţare şi întărire întru acelea pe care mi le făgăduieşti cu mărime de suflet, spunându-mi de milostivirea Dumnezeului vostru, Care iartă cu înlesnire păcatele celor ce se pocăiesc. Cu adevărat, de mă voi încredinţa despre aceea desăvârşit, voi începe cu îndrăzneală a-mi risipi toate ale mele şi mă voi duce unde mă vei chema, şi voi sluji acelui Dumnezeu în toate zilele vieţii mele. Şi, precum am fost altora pildă de fărădelegi, aceloraşi le voi fi chip ales de pocăinţă. Dar să nu te minunezi, părinte, de această îndoire a mea, pentru că sunt de aşteptat cele ce

aud, iar în cărţile noastre şi în credinţa samarineană, în care sunt crescută, niciodată nu le-am auzit şi nici urmă n-am aflat cândva de nişte asemenea învăţături".

Preotul a zis către dânsa: *"Să nu te tulburi deloc, învăluindu-te cu cuget nestatornic, o, Evdochia şi nu-ţi lăsa mintea să fie risipită. Căci ceea ce te tulbură este înşelăciune a începătorului răutăţii, a diavolului, urâtorul mântuirii tale. Pentru că acel duh făcător de răutate, după ce te-a văzut deşteptându-te spre slujba lui Hristos, ca să-ţi risipească mântuitorul sfat, îndată a pus în inima ta gânduri de îndoire şi de înfricoşare deşartă. În acest fel diavolul nădăjduieşte să te întoarcă de la calea cea dreaptă şi să te întărească iarăşi în viaţa păcătoasă cea mai dinainte. Astfel cu ticăloşie fiind robită, vrea să te tragă în pierzare şi la moarte prin iubirea de lume deşartă şi pătimaşă; că acela este lucrul lui cel viclean. Aceasta este sârguinţa lui cea mare, să întoarcă pe oameni de la calea cea bună, să-i aducă la îndărătnicie şi să-i facă prieteni şi părtaşi cu el în munca cea veşnică şi în focul cel nestins. Iar de doreşti să afli cu dinadinsul despre bunătatea, negrăita milă şi iubirea de oameni a Dumnezeului nostru de Care ai auzit, să ştii că este gata a primi pe cei ce se pocăiesc, întâmpinându-i de departe cu întinse braţe părinteşti şi iertându-le păcatele, le va dărui viaţă veşnică.*

Încredinţează cu acestea, ridicându-ţi mintea de pe pământ sus la cer şi lăsând grijile cele vremelnice, gândeşte-te la viaţa veşnică. Încă este trebuinţă pentru aceasta şi de rugăciune cu trezvie şi cu smerenie; căci Dumnezeu numai astfel se împacă cu sufletul şi răsare lumina dumnezeiască într-însul, arătându-i tot adevărul. Atunci cunoaşte omul ce este deşertăciunea lumii acesteia atât de vremelnică şi ce este veacul ce va să fie; apoi cât sunt de vătămătoare desfătările vieţii acesteia, cât de bun este Dumnezeu şi cât de nemăsurată este milostivirea Lui.

Aşadar, de voieşti să mă asculţi pe mine şi să te mântuieşti, leapădă hainele tale de mare preţ şi te îmbracă în altele proaste. Apoi, închizându-te într-o cămară deosebită a casei tale, să petreci acolo şapte zile şi aducându-ţi aminte de toate păcatele şi să le mărturiseşti cu lacrimi lui Dumnezeu, Ziditorul tău. Încă posteşte şi te roagă, ca să binevoiască Domnul nostru Iisus Hristos să te lumineze şi să te povăţuiască ce să faci ca să-I fii bine plăcută Lui.

Dar să mă crezi că nu în zadar vei face ceea ce te sfătuiesc, că este milostiv şi îndurat fără de măsură Stăpânul nostru şi are bunătatea de a întâmpina de departe cu darul Său pe cei ce se sârguiesc a se întoarce către El; căci totdeauna se bucură de pocăinţa păcătosului".

Preotul, zicând unele ca acestea şi văzând pe Evdochia că se învoieşte cu sfatul lui, s-a sculat să plece, grăindu-i prooroceşte la sfârşit acest mântuitor cuvânt:

"Hristos Dumnezeu, Cel ce a îndreptat pe vameş şi a miluit pe păcătoasa care a plâns la picioarele Lui, Acela să te îndrepteze şi pe tine, să te miluiască şi să facă numele tău slăvit peste tot pământul. Amin!"

Deci ieşind preotul, fericita Evdochia, nezăbovind întoarcerea sa către Dumnezeu, îndată a chemat pe una din slujnice şi a zis către dânsa: ***"Dacă va veni cineva aici din cei ce voiesc să mă vadă, dorind să intre la mine, să nu spui să sunt acasă şi nimeni să nu ştie nimic de mine. Ci să-i spui că m-am dus la un sat depărtat, unde voi zăbovi acolo nu puţină vreme, pentru oarecare trebuinţă. Dar să porunceşti şi portarului să nu lase aici pe nimeni, ca astfel să înceteze toate lucrurile voastre în casa mea. Iar cei ce fac bucate în toate zilele la masa mea să nu le mai aducă aici, ci să închideţi porţile cele mari ale casei până ce voi porunci eu a se deschide şi toate să le faceţi aşa ca să semene ca şi cum n-aş fi acasă".***

În acest chip poruncind slujnicii, s-a întors la fericitul Gherman şi i-a grăit: ***"Rogu-mă ţie, părinte, spune-mi ceea ce te voi întreba: Pentru ce voi, monahii, vieţuiţi în locuri pustii, lăsând atâta dulceaţă a vieţii din cetate împreună cu oamenii? Oare mai multă plăcere găsiţi în pustietăţi?"***

Fericitul Gherman a răspuns: ***"Nu, fiică, nimic nu aflăm în pustietăţi dintre unele ca acelea pe care le socoteşti a fi plăcere. Dar lăsăm cetăţile şi plăcerea lumească şi fugim în pustie, pentru ca să scăpăm de deşarta trufie şi să omorâm patimile trupeşti cu foamea, cu setea, cu ostenelile, cu haine rupte şi cu neajungerea tuturor celor trebuincioase. Astfel ne îndepărtăm de locurile cele lesnicioase de păcătuire, căci cu înlesnire cade în păcat cel ce vieţuieşte în cetate. Pe de o parte se biruieşte de neputinţa firească, iar pe de alta se înşeală de diavol, de vederea fetelor frumoase şi de auzul cuvintelor celor desfrânate. Pentru că în cetate se nasc gândurile cele necurate şi se întinează sufletul. Iar sufletul, fiind întinat, îşi are închisă intrarea în Împărăţia Cerului până ce se curăţeşte prin pocăinţă; pentru că în cer este scaunul luminii celei veşnice, al veseliei adevărate şi al dulceţilor celor nemincinoase, neavând nici un pic de necazuri şi amărăciune, nici de fapte rele.***

Iată ai auzit pentru ce ne ducem în pustie: ca să ne păzim de păcat în zilele vieţii noastre, iar păcatele făcute să le curăţim prin asprimea petrecerii din pustie. În acest chip să ne facem intrare liberă spre fericirea cea cerească. De aceea toată sârguinţa şi îngrijirea noastră este ca trupurile noastre să le păzim neîntinate de lucrurile necurate, iar mintea noastră s-o păzim nevătămată de gândurile rele, străină de toată răutatea, vicleşugul, făţărnicia, cârtirea, clevetirea, zavistia, iuţimea şi mânia.

Aşa vom fi împreună cu îngerii, precum ne-a vestit Hristos în Evanghelie, cu Sfânta Sa gură. Iar bogăţiile nu ajută la nimic, pentru primirea Împărăţiei

Cerului iubitorului care le adună cu nesaţ, ci sunt ca un mort ce zace în groapă. Deci, dacă voim să câştigăm iertare de păcatele noastre, să ne sârguim în cealaltă vreme a vieţii să călătorim pe calea poruncilor Domnului, umblând pe cărarea dreptăţii şi a adevărului şi ca pe o haină să rupem inimile noastre cu jale pentru păcate.

Apoi neîncetat să strigăm către Dumnezeu, pentru că numai aşa vom şterge necurăţia păcatului de care grăieşte David: Învechitu-s-au şi au putrezit rănile mele de către faţa nebuniei mele. Apoi, ce anume cuvinte ni se cade a le cânta de-a pururea în rugăciunea Domnului, acelaşi David ni le aduce aminte, zicând: Cât sunt de dulci cuvintele Tale gâtlejului meu, mai mult decât mierea, gurii mele. Şi atât sunt de dulci cuvintele Domnului, încât covârşesc toată dulceaţa tuturor mâncărilor celor dulci şi a băuturilor celor prea scumpe şi întăresc sufletul mai mult decât mâncarea pe trup. Drept aceea grăieşte despre dânsele dumnezeiasca Scriptură: Vinul veseleşte, iar pâinea întăreşte inima omului. Vinul acela şi pâinea însemnează poruncile Domnului nostru Iisus Hristos, care ca nişte pâine şi vin sunt pentru sufletul omenesc; căci întru tăria şi veselia inimii, scot pe cel păcătos din toate lucrurile necurate şi îndreptează pe cel ce se întoarce către Domnul, dacă omul se desprinde de dânsele cu osârdie şi neîncetat.

Deci, lepădând de pe tine haina cea frumoasă şi îmbrăcându-te în cea smerită, apropie-te cu tot cugetul spre pocăinţa prin fapte bune şi seamănă lacrimi pe pământ, ca să seceri în ceruri bucurie şi veselie veşnică. Cu plângere stinge cuptorul greşelilor tale, ca astfel să te învredniceşti mângâierii Domnului şi să intri în bucuria drepţilor.

Plângi pentru fărădelegile tale pe care diavolul le-a îndulcit în inima ta, ca pentru lacrimile tale, să se apropie de tine îngerul, mijlocitorul mântuirii. Usucă-ţi necurata tină a stricăciunilor în care te-ai tăvălit multă vreme, fiind aruncată şi ţinută acolo de lucrătorul tuturor răutăţilor, ca de aici înainte să fii părtaşă desfătării Raiului. Dă-i vrăjmaşului diavol necaz şi greutate ca răsplătire, căci el, înşelându-te cu plăcerile, te-a îngreuiat cu păcatele. Slujeşte cu osârdie lui Dumnezeu, ca să te faci moştenitoare a luminii celei neînserate şi fii ca o albină bine lucrătoare, adunându-ţi dreptate din multe lucruri sfinte, sârguindu-te de-a pururea a plăcea lui Dumnezeu".

Aceste cuvinte ale lui Gherman s-au adâncit foarte mult în inima Evdochiei, cea pregătită de mai înainte cu aducerea aminte a celor zise de dânsul. Deci ea, bolind pentru păcate, în căldura duhului, s-a aruncat înaintea picioarelor lui, zicând: ***"Mă rog ţie, omule al lui Dumnezeu, lucrul pe care l-ai început pentru mine, săvârşeşte-l cu dreaptă credinţă şi pune-mă înaintea Dumnezeului tău, ca să nu fiu de batjocură celor ce voiesc să mă înşele. Ci, săvârşind lucrul***

început, să mă învrednicesc de fericirea veşnică prin învăţăturile tale cele mântuitoare. Nu-ţi lua zugrăvitoarea mână de pe tăbliţa cea pregătită, până ce desăvârşit vei închipui pe Hristos în mine".

Gherman i-a răspuns: ***"Petreci, fiică, întru frica Domnului şi închizându-te în cămăruţa ta, roagă-te către El neîncetat cu lacrimi, până ce-ţi va risipi şi-ţi va curăţi toate păcatele şi te va face să nu te îndoieşti de mila Lui. Căci Domnul nostru Iisus Hristos este bun şi milostiv şi degrabă îţi va arăta mila Sa şi cu darul Său nu va zăbovi a te mângâia".***

Acestea zicând, fericitul Gherman s-a rugat pentru dânsa lui Dumnezeu şi însemnând-o cu semnul Crucii, a închis-o în cămăruţa ei, făgăduindu-i că va zăbovi pentru dânsa în Iliopolis şapte zile. Evdochia intrând în cămăruţa sa, după ce a petrecut şapte zile în rugăciune şi în post, a venit fericitul Gherman şi deschizând uşa, i-a poruncit ei să iasă. El a văzut-o cu faţa îngălbenită, cu trupul scăzut, mai smerită cu căutătura, mult deosebindu-se cu chipul de asemănarea ei cea dintâi. Luând-o de mână, i-a poruncit să şadă. Apoi însuşi, rugându-se lui Dumnezeu, a şezut cu dânsa şi o întreba, zicând: ***"Spune-mi, fiică, ce ai gândit într-acele şapte zile? Ce ai cunoscut, ce ai văzut şi ce ţi s-a arătat?"***

Iar ea a zis: "Îţi voi spune, sfinte părinte. Rugându-mă şapte zile, aşa precum m-ai învăţat, iar în noaptea trecută, când de asemenea mă rugam, zăcând cu faţa la pământ în chipul Crucii şi plângând pentru păcatele mele, a strălucit o lumină mare, mai mult decât razele soarelui. Iar eu, socotind că a răsărit soarele, m-am sculat de la pământ şi am văzut un tânăr prea luminat şi înfricoşat, ale cărui haine erau mai albe decât zăpada.

Acela, luându-mă de mâna dreaptă, m-a răpit în văzduh şi luându-mă pe nor, m-a dus spre cer. Acolo era o lumină mare şi prea minunată şi am văzut mulţime nenumărată de cei cu haine albe, bucurându-se şi zâmbind unul către altul şi veselindu-se negrăit. Aceia, văzându-mă venind către ei, mă întâmpinau cu cetele şi cu bucurie mă sărutau ca pe o soră a lor. Apoi, fiind înconjurată şi petrecută de aceia, am vrut să intru, fiind dusă în lumina aceea care cu neasemănare covârşea razele soarelui.

Atunci deodată s-a arătat în văzduh cineva, înfricoşat la chip, înnegrit ca un întuneric, ca şi funinginea, ca şi cărbunii, ca smoala şi ca o grozăvie ce covârşeşte toată negreala şi întunericul. Acela, cu o căutătură prea groaznică şi prea mânioasă privind la mine, cu dinţii scrâşnind şi năvălind fără de ruşine, voia să mă răpească din mâinile acelora ce mă duceau. Şi a răcnit foarte tare, încât tot văzduhul se umpluse de glasul lui; şi zicea, răcnind: "Au doară şi pe aceasta voieşti s-o duci în Împărăţia Cerului? Apoi pentru ce şed eu pe pământ la vânătoare şi îmi pierd în deşert osteneala? Pentru că prin aceasta am întinat eu tot pământul cu desfrânarea şi pe toţi oamenii i-am vătămat cu urâciunea

împreunării sale. Căci eu cât meşteşug am şi câtă putere, toată într-însa am sfârşit-o. Mijlocit-am pentru ea la iubitori de bun neam şi prea bogaţi, foarte mulţi, din ale căror bogăţii ce s-au cheltuit pentru dragostea ei, atâta mulţime de aur şi de argint a adunat, încât abia se afla în împărăteştile vistierii. Pe aceasta mă lăudam a o avea eu în mâini ca pe un semn purtător de biruinţă şi ca pe o armă nebiruită prin care mă lăudam la oamenii care cad de la Dumnezeu şi vin în cursele mele. Iar acum atât de mult voieşti a te iuţi asupra mea, o arhanghele al dumnezeieştilor puteri încât sub picioarele aceleia spre călcare să mă arunci pe mine? Au nu sunt destule mâniei tale asupra mea, izbândirile acelea pe care în toate zilele mi le îndoieşti prea cumplit? Ci chiar voieşti s-o scoţi de la mine pe această roabă, cu atât de scump preţ cumpărată? Acum nimic nu mai este al meu pe pământ. Şi chiar mă tem, ca nu cumva pe toţi câţi până acum vieţuiesc păcătoşi, smulgându-i din mâinile mele, să-i aduci lui Dumnezeu ca pe nişte vrednici şi întru moştenirea Împărăţiei Cerului să-i scrii. O, vai de grija mea cea deşartă! O, vai de osteneala mea cea zadarnică! Pentru ce sari aşa de cumplit asupra mea? Lasă iuţimea şi slăbeşte-mi puţin legăturile cu care sunt legat; căci vei vedea cum în clipeala ochiului voi pierde de pe pământ neamul omenesc şi nici moştenire nu-i voi lăsa. Eu sunt aruncat din cer pentru o mică nesupunere, iar tu pe păcătoşii cei cumpliţi, care au îndrăznit a-şi bate joc de Dumnezeu şi mulţi ani L-au mâniat mult, îi duci în Împărăţia cerească. Dacă aşa îţi place ţie, apoi adună într-un ceas, din toate marginile pământului, pe toţi oamenii cei vrednici de pierzare care nu au viaţă omenească, ci dobitocească şi de fiară, şi pe toţi adu-i la Dumnezeu; iar eu mă voi ascunde întru întuneric şi întru adânc, în veşnicele munci ce-mi sunt pregătite mie, mă voi afunda!"

Acestea şi mai multe a zis acela cu mânie şi cu mare iuţime; cel ce mă ducea pe mine căuta groaznic asupra lui, iar spre mine căutând, zâmbea cu dragoste. Şi a venit glas din lumină aceea, zicând: "Aşa este cu plăcere lui Dumnezeu, Celui ce se milostiveşte pentru fii omeneşti, ca păcătoşii care sunt între dânşii, de vor primi pocăinţă, să fie primiţi în sânul lui Avraam!"

Şi iarăşi se auzi glas către cel ce mă ducea pe mine: "Ţie îţi grăiesc, Mihaile, păzitorule al legii Mele, du pe aceasta acolo de unde ai luat-o, ca să-şi săvârşească nevoinţa, pentru că Eu cu dânsa voi fi întru toate zilele ei".

Atunci el îndată m-a adus în cămăruţa mea şi mi-a zis: "Pace ţie, roaba lui Dumnezeu Evdochia! Îmbărbătează-te şi te întăreşte, căci darul lui Dumnezeu este acum cu tine şi totdeauna va fi, în tot locul".

Eu, din cuvintele lui luând îndrăzneala, am zis: ***"Doamne al meu, cine eşti Tu, spune-mi, ca să înţeleg cum voi crede în Dumnezeul cel adevărat şi cum voi putea câştiga viaţa veşnică?"***

Iar el a răspuns: "Eu sunt începătorul îngerilor lui Dumnezeu şi mie îmi este încredinţată grija pentru păcătoşii care se pocăiesc, ca să-i primesc pe dânşii şi să-i duc în viaţa cea fericită şi fără de sfârşit. Şi multă bucurie se face cetelor îngereşti în cer de câte ori vine din întunericul păcatului vreun păcătos întru lumina cea curată a pocăinţei. Pentru că nu voieşte Dumnezeu, Care este Tatăl tuturor, ca să piară sufletul omenesc pe care l-a zidit din început, cu prea curatele Sale mâini, după asemănarea chipului Său. De aceea se bucură împreună toţi îngerii, când văd vreun suflet omenesc, înfrumuseţat cu dreptatea, închinându-se Tatălui Celui veşnic şi toţi îl sărută, ca pe un frate al lor, de vreme ce, lepădând întunericul păcatului, se întoarce la Dumnezeul Cel viu, Care le este Tată de obşte al tuturor fiilor luminii şi strâns se lipeşte de El".

Acestea zicând, m-a însemnat cu semnul Crucii, iar eu m-am închinat lui până la pământ şi când m-am închinat, acela s-a dus la cer".

Atunci fericitul Gherman a grăit către dânsa: ***"De acum încredinţează-te, o, fiică şi nu te mai îndoi, că Dumnezeul cel adevărat stă gata în cer a primi pe cei ce se pocăiesc de păcatele lor şi a-i duce pe dânşii întru lumina Sa cea veşnică unde împărăţeşte, înconjurat fiind de sfinţii îngeri, slujitorii împărăţiei Sale, pe care i-ai văzut întru acea cerească lumină. Iată, ai fost privitoare a împărătesei slave celei fără de moarte a Domnului nostru Iisus Hristos şi ai cunoscut cât de grabnic este spre milosârdie şi spre iertarea păcatelor şi cât de degrabă îşi arată darul Său celor ce doresc a se împăca cu El. Ai priceput dumnezeiasca Lui slavă şi ai văzut curtea cea cerească întru care petrece, plină de frumuseţi negrăite. Ai cunoscut cât este de mică şi neputincioasă lumina lumii acesteia, împotriva strălucirii aceleia. Deci ce socoteşti de aceea şi ce gândeşti, spune-mi?"***

Iar fericita Evdochia, avându-şi mintea neschimbată spre a sluji din toată inima sa lui Dumnezeu, Împăratul Slavei, a zis: *"Am crezut şi cred că nu este alt Dumnezeu: Care mântuieşte pe oamenii cei păcătoşi, afară de Acela, ale Cărui porţi cereşti le-am văzut strălucite cu negrăită lumină".*

Gherman a grăit: ***"Pregăteşte-te fiică, spre slujba cea cu osârdie a lui Dumnezeu, îngrijindu-te ca rodul pocăinţei tale cel pus în cumpănă să tragă mai mult decât păcatele vieţii tale celei dinainte şi să te aduci singură pe tine dar bine primit lui Dumnezeu, Celui fără de moarte şi veşnic. Plângi şi te tânguieşte, până ce vei spăla toate necurăţiile tale desăvârşit cu lacrimile şi aşa te vei învrednici a fi mireasă curată a lui Hristos. Apoi uită mândriile tale cele mai dinainte, cum şi tinereţile cele vătămătoare care se sălbăticesc cu poftele; ca astfel, ca răsplătire, Hristos Domnul să-ţi ierte păcatele. Scoate-ţi grumazul tău de sub jugul cel greu al robiei celei de ruşine pe care ţi l-a pus***

diavolul prin păcate şi vino la jugul cel bun şi uşor al pocăinţei celei de viaţă făcătoare; ca apoi fiind liberă de păcate, vei cunoaşte pe toţi drepţii şi pe sfinţii îngeri. Treci către adevărata credinţă şi către întreaga înţelepciune şi având bună ştiinţă, spune-i în faţă diavolului cu îndrăzneală: "Nimic din acelea nu-mi este mie parte cu tine, nici ţie cu mine, pentru că am aflat pe al meu Stăpân şi Lui m-am dat pe mine însămi, întru veşnică stăpânire. Desăvârşit am lăsat şi am lepădat necurata şi întunecata iubire trupească a vechiului meu vrăjmaş şi m-am îmbrăcat în haina cea nouă, nestricăcioasă şi luminoasă a dreptăţii; în care, umblând, voi afla darul lui Dumnezeu care mă mântuieşte în veci. Nu mai am nici o dorinţă de bogăţii şi nici o iubire a dulceţilor celor lumeşti, despre care m-am înştiinţat că sunt de nimic şi rămân fără preţ. Doresc din toată inima şi mă sârguiesc să aflu cele cereşti. Deci, o, diavole, du-te departe de la mine, străinule, înşelătorule, furătorule şi robule al veşnicului întuneric!"

Cu aceste cuvinte şi mai mult întărindu-se, Evdochia a zis către monah: ***"Cinstite părinte, ce-mi porunceşti acum să fac?"***

Iar el a răspuns: ***"Voiesc mai înainte de toate să primeşti semnul credinţei, adică Sfântul Botez, care te va păzi nevătămată în toate zilele tale. Iar eu acum, Dumnezeu ajutându-mi, mă voi duce la mănăstirea mea. Însă mă voi întoarce iarăşi, de va voi Domnul".***

Iar ea cu lacrimi îl ruga, zicând: ***"Nu mă lăsa, domnul meu, nu mă lăsa, mai înainte până ce voi putea desăvârşit a mă întoarce către Dumnezeu şi voi câştiga darul Lui cel aşteptat de mine; ca nu cumva vechiul înşelător, văzându-mă părăsită şi fără de ajutor, să mă atragă unde va voi şi să mă întoarcă la stricăciunea vieţii celei desfrânate".***

A zis către dânsa fericitul Gherman: ***"Această hotărâre spre viaţa cea mai bună, pe care Dumnezeu o lucrează întru tine şi nădejdea ta cea bună te vor păzi de cursele vrăjmaşului de care te temi. Însă petreci încă puţină vreme în smerita rugăciune către Dumnezeu şi în mărturisirea păcatelor tale şi te îngrijeşte de primirea Sfântului Botez. Iar eu degrabă mă voi întoarce la tine, căutând cele de folos vieţii tale şi ţi se va da ţie ajutorul Sfântului Duh".***

Fericitul Gherman, zicând acestea către dânsa şi încredinţând-o lui Dumnezeu, s-a dus în calea sa.

După ducerea lui Gherman, fericita Evdochia a petrecut încă câteva zile în post, nimic altceva neavând la masă decât numai pâine, untdelemn şi apă; iar ziua şi noaptea se ruga şi plângea. După aceea, ducându-se la episcopul acelei cetăţi, care se numea Teodot, s-a botezat de dânsul în numele Sfintei Treimi Celei de o fiinţă.

După câtva timp de la luminarea sa, a scris carte de rugăciune la acelaşi episcop în care îi făcea cunoscut despre bogăţia sa, numărând-o cu de-amănuntul şi rugând pe episcop s-o ia pentru Hristos.

Iar episcopul, citind cartea trimisă către dânsul, a chemat pe fericita Evdochia la dânsul şi i-a zis: "Tu, fiică, ai scris scrisoarea aceasta către mine, păcătosul?"

Iar ea i-a răspuns: "Eu am scris-o şi acum iarăşi mă rog sfinţiei tale să porunceşti iconomului bisericii ca să ia bogăţia cea dată de mine şi s-o împartă la săraci şi la lipsiţi, la sărmani şi la văduve, precum singur ştii; pentru că am aflat că acele bogăţii ale mele sunt pe nedrept şi prin fărădelegi adunate".

Episcopul, văzând scopul ei cel bun, credinţa şi dragostea ce avea către Dumnezeu, căutând spre dânsa şi cu duhul mai înainte văzând viaţa ei ce avea să fie, i-a zis: "Roagă-te pentru mine, soro întru Domnul, ca una ce te-ai învrednicit a te numi mireasă a lui Hristos. Căci urând necurata iubire trupească, ai iubit curăţia; viaţa cea desfrânată lepădând-o, ai urmat fecioreştii şi întregii înţelepciuni; ai vândut lumea cea deşartă ca să-ţi câştigi mărgăritarul cel ceresc. Puţină vreme cheltuindu-ţi în înşelăciunea păcatului, prin pocăinţă ţi-ai mijlocit veacul cel nesfârşit în viaţa cea de sus; având moartea înaintea ochilor, nemurirea ai dobândit.Tu, care pe mulţi la pierzare i-ai atras, acum întru Hristos pe mulţi îi vei învia îmbrăcându-te din întuneric în lumina credinţei. Vrednică eşti a te numi mieluşeaua lui Hristos. După numele tău, Evdochia, care înseamnă bunăvoire, bine a voit Domnul pentru tine. Tu, care ai trecut cu vederea pe oamenii cei iubitori de patimi şi ai iubit cetele îngereşti, roagă-te pentru mine. Iarăşi mă rog ţie, roaba şi prietena lui Dumnezeu, adu-ţi aminte de mine în cerească Împărăţie".

Acestea şi multe altele vorbind episcopul cu lacrimi, a zis diaconului său: "Cheamă la mine degrabă pe rânduitorul casei de oaspeţi bisericeşti".

Acela venind, i-a zis episcopul: "Te ştiu pe tine om drept, credincios şi de Dumnezeu temător, îngrijindu-te de sufletele multora. De aceea îţi încredinţez ţie şi pe această roabă a lui Dumnezeu care doreşte să sporească spre mai bine, ca şi de a ei mântuire să te îngrijeşti şi pe toate ale sale să le dai lui Dumnezeu prin mâinile săracilor".

Şi era acel bărbat preot cu rânduiala, petrecând în feciorie din tinereţile sale, care toată averea ce îi rămăsese de la părinţi o dăruise Sfintei Biserici a lui Dumnezeu şi pe sine singur se dăduse spre slujba Domnului. Acela, luând cu dânsul pe Evdochia, a mers în casa ei şi după ce a intrat într-însa, a chemat Evdochia pe

iconomii casei sale şi le-a zis lor: ***"Aduceţi-mi fiecare din voi toate cele ce vă sunt încredinţate vouă".***

Aceia îndată au adus toate. Şi acesta era numărul lucrurilor celor aduse: două greutăţi mari de aur, adică douăzeci de mii de bucăţi; podoabe alese şi de multe feluri, fără de număr; pietre de mult preţ şi mărgăritare împărăteşti fără de număr; lăzi cu haine de mătase, două sute şaptezeci şi cinci; patru sute zece lăzi cu haine albe de in; o sută şaizeci lăzi de haine ţesute cu aur; o sută douăzeci şi trei lăzi mari cu haine de tot felul; o sută cincizeci şi două lăzi cu alte haine cu pietre scumpe şi împodobite cu cusătură de aur; aur mult douăzeci şi cinci de greutăţi diferite, adică două sute cincizeci de mii de galbeni; douăzeci de lăzi cu lucruri de aromate bine mirositoare, treizeci şi trei de lăzi de mir curat de India; argint în diferite feluri de vase, ca opt mii de litre; perdele de mătase cusute cu fir, ca la o sută treizeci şi două litre; perdele de mătase ca la şaptezeci de litre; iar alte haine şi lucruri mai de mic preţ erau adunate o mulţime fără de număr.
Afară de aceste mişcătoare bogăţii avea şi averi nemişcătoare, ca: pământuri, sate, ţinuturi din care, în tot anul, se adunau roduri de preţ, ca la opt sute două mii. Toate aceste bogăţii aducându-le înaintea picioarelor sfântului preot, care era econom al casei bisericeşti de oaspeţi, fericita Evdochia a chemat pe toţi servitorii şi servitoarele sale şi luând din ladă două mii de galbeni, i-a împărţit lor; încă şi vase, cearşafuri, paturi de mult preţ, scaune aurite şi toate cele frumoase ale casei câte erau afară din lăzi, le-a dăruit lor.

După aceea le-a dat cea mai de pe urmă sărutare, zicându-le aşa: ***"Eu vă eliberez din robia aceasta de puţină vreme, iar voi, de voiţi, sârguiţi-vă a vă elibera din robia diavolească. Şi vă veţi elibera, dacă mă veţi asculta pe mine şi vă veţi apropia de Hristos, adevăratul Dumnezeu. Acela vă va dărui vouă veşnică libertate, pe care o au fiii lui Dumnezeu şi vă va scrie pe voi printre ai Săi ostaşi".***

Apoi întorcându-se către preot, i-a zis: ***"Iată, de acum, domnul meu, ţie ţi se cuvine să te îngrijeşti de toate acestea ce-ţi sunt puse înainte şi să le rânduieşti precum voieşti; pentru că eu voi căuta pe Stăpânul, Cel ce mă caută pe mine".***

Preotul, minunându-se de o schimbare şi o pocăinţă ca aceasta a ei, fără de veste şi neaşteptată şi de o atât de mare căldură ce avea către Dumnezeu, a zis către dânsa: "Fericită eşti, Evdochia, căci printr-un lucru ca acesta te-ai făcut vrednică a fi scrisă în numărul fecioarelor lui Hristos. Ai ştiut ceasul venirii Mirelui şi ai înţeles pe ce cale ţi se cuvine a intra în casa de nuntă. Cu adevărat, prin trezire te-ai sârguit ca să nu rămâi afară din cămară. Candelă cu untdelemn ţi-ai umplut şi nu te va cuprinde pe tine întunericul. Sporeşte în acea putere făcătoare de bine şi Dumnezeu îţi va ajuta ţie; şi te roagă pentru mine păcătosul, ca una ce eşti vrednică de ceata sfinţilor!"

Pe când vorbea cu fericita Evdochia, iată a venit cinstitul Gherman, fiind luminat de darul Sfântului Duh. Şi văzând-o pe ea că-şi dăduse averea sa lui Dumnezeu şi pe slugile sale le eliberase, acum fiind săracă cu duhul şi cu lucrul pentru Hristos, a luat-o şi a dus-o în mănăstirea de fecioare pe care o avea în stăpânirea sa în pustie, nu departe de mănăstirea sa cea de bărbaţi. Şi a făcut-o pe ea monahie şi acolo petrecea în ostenelile şi nevoinţele vieţii monahiceşti, ziua şi noaptea slujind lui Dumnezeu.

Deci, avea fericitul Gherman în a sa viaţă de obşte şaptezeci de fraţi monahi, iar în mănăstirea de fecioare care era la zece stadii depărtare de a monahilor, treizeci de călugăriţe. Acolo a rămas şi Sfânta Evdochia, care se nevoia mai mult decât celelalte. Şi purta haina de la Botez, pe care i-o dăduse episcopul când a botezat-o şi pe care n-a dezbrăcat-o niciodată.

După treisprezece luni a murit egumena acelei mănăstiri, cu numele Haritina, care vieţuise cu sfinţenie, sub a cărei începătorie Evdochia bine a sporit şi a învăţat Psaltirea pe de rost şi toată Sfânta Scriptură citind-o odată cu luare aminte, o înţelegea bine, luminând-o Duhul Sfânt. Întrecând pe toate surorile cu ostenelile cele pustniceşti, a fost aleasă egumenă de toate cu un glas în locul celei ce murise. Şi Dumnezeu n-a zăbovit a mărturisi vrednicia ei şi a întări alegerea aceea prin minune, precum se va spune îndată.

Era un tânăr oarecare, unul din iubiţii ei de mai înainte, anume Filostrat, foarte bogat. Acela aducându-şi aminte de dragostea sa de mai înainte cu Evdochia şi aprinzându-se foarte mult după ea, diavolul înteţindu-l spre aceea, gândea cum ar întoarce-o la viaţa ei de mai înainte şi către fapta sa de ruşine. Cugetând mult la aceea şi din zi în zi învăpăindu-se cu mai multă dragoste spre dânsa, a găsit un meşteşug ca acesta: S-a îmbrăcat în îmbrăcăminte monahicească, a luat aur cât putea să ducă, l-a ascuns în haine şi a plecat pe jos la mănăstirea Evdochiei, nădăjduind fără de îndoială, că-şi va împlini scopul.

Ajungând acolo şi bătând în poartă, portăriţa s-a uitat printr-o ferestruică mică şi l-a întrebat: "Ce cauţi aici, omule?"

El a răspuns: "Sunt păcătos. Am venit să vă rugaţi pentru mine şi să mă învrednicesc de binecuvântarea voastră".

Portăriţa i-a zis: "Frate, locul acesta este neîngăduit pentru bărbaţi. Dar mergi puţin mai departe de aici şi vei afla mănăstirea lui Gherman. Acolo te vei învrednici de rugăciune şi de binecuvântare. Iar aici nu sta, nici nu supăra bătând, că nu vei putea intra". Zicând acestea, fecioara aceea, a închis ferestruica.

Filostrat, umplându-se de ruşine şi de jale, arzând şi cu iubirea spre Evdochia, s-a dus la mănăstirea lui Gherman. Nimerind vreme cu înlesnire, căci a găsit pe fericitul Gherman şezând lângă poarta mănăstirii şi citind pe o carte, i s-a închinat cu smerenie până la pământ. Apoi, după obiceiul monahicesc, după rugăciunea făcută de sfântul stareţ şi după ce Filostrat a luat binecuvântare de la dânsul, i-a zis lui Cuviosul Gherman: ***"Şezi, frate, şi-mi spune, din ce parte eşti şi de la care mănăstire?"***

El a răspuns: "Părinte, am fost singurul fiu născut la părinţii mei, care nu de mult au murit; n-am voit să iau femeie, ci am ales să slujesc lui Dumnezeu în rânduiala monahicească, voind după aceea să-mi caut loc şi un povăţuitor de la care să învăţ viaţa monahicească. Auzind de sfinţia ta, cinstite părinte, am venit cale multă către acest loc, dorind să cad înaintea sfintelor tale picioare şi să mă rog ţie ca să mă primeşti în mănăstirea ta pe mine, cel ce doresc să mă pocăiesc de păcatele mele de mai înainte".

Grăind el acestea, fericitul Gherman se uita cu dinadinsul la el şi cunoscând pătimaşul lui nărav după faţă şi ochii lui, i-a grăit: ***"Fiule, de mare osteneală voieşti a te apropia, dar nu ştiu de va fi după măsura puterii tale. Noi, bătrânii, abia putem sta împotriva ispitelor celor grele ale diavolului, care ne îndeamnă spre necurăţie; iar tu ce vei face aici în floarea tinereţilor tale şi în anii cei învăpăiaţi ai aprinderii pătimaşe?"***

Filostrat răspunse: "Părinte, nu sunt oare pilde ale vieţii celei îmbunătăţite la tinerii asemenea cu mine care au biruit poftele? Oare Evdochia aceea a voastră, de care am auzit multe, străbătând pretutindeni slava despre viaţa ei cea îmbunătăţită, n-a fost tânără şi trăită în desfătări, iar acum a alergat la povăţuirea voastră şi petrece în călugărie statornică, biruindu-şi trupul? Iată, nu voi tăcea, părinte, despre aceasta, că prin chipul ei mai vârtos sunt deşteptat şi voiesc să-i urmez. Căci gândesc la floarea tinereţilor ei, cât de frumoasă şi de bogată, în ce fel de desfătări şi-a petrecut anii ei de mai înainte. Apoi, după toate acestea, într-un ceas schimbându-se deodată, s-a dus să slujească lui Hristos, pe calea cea strâmtă şi cu scârbe. Şi dacă ea a putut să treacă cu vederea toate şi să-şi omoare poftele pentru dragostea lui Hristos, apoi de ce, părinte, deznădăjduieşti de mine, care sunt parte bărbătească, mai tare decât dânsa? Căci de aş putea s-o văd vreodată, nădăjduiesc să iau atâta tărie spre osârdia cea caldă şi spre nevoinţă, încât să poată a-mi fi pildă pentru învingerea şi izgonirea tuturor ispitelor diavoleşti, în toate zilele vieţii mele".

Auzind asemenea cuvinte, robul lui Dumnezeu Gherman i-a crezut minciuna ca un adevăr, pentru că îl socotea că voieşte cu adevărat să slujească lui Dumnezeu; şi a grăit către dânsul: ***"Nu te vom opri, fiule, ca să vezi pe Evdochia şi să auzi***

de la dânsa cuvânt de folos, deoarece prin chipul ei voieşti a merge la fapta bună".

Deci, chemând egumenul Gherman pe un cinstit monah bătrân, care ducea tămâie în mănăstirea de fecioare şi pentru alte trebuinţe de nevoie era trimis acolo adeseori, i-a zis: ***"Când vei merge în mănăstirea de fecioare, să iei cu tine pe acest frate, să vadă pe roaba lui Dumnezeu Evdochia, că voieşte să se folosească de la dânsa şi să urmeze vieţii ei cea plăcută lui Dumnezeu".***

După puţină vreme monahul acela, având trebuinţă a se duce la mănăstirea de fecioare, a luat cu el şi pe acel frate tânăr, precum i se poruncise de egumen. Filostrat, acoperit cu chipul monahicesc ca un lup în piele de oaie, intrând în mănăstirea de fecioare şi văzând pe Sfânta Evdochia, mireasa lui Hristos, s-a mirat de chipul ei cel smerit, de sărăcia ei şi de chinuirea trupului. Căci vedea faţa ei galbenă, ochii plecaţi în jos, gura tăcută, hainele proaste, patul aşternut cu rogojină şi o învelitoare aspră pe el. Deci, găsind el vreme de vorbă (alte monahii stând departe) a început a povesti către dânsa cu glas lin, grăind astfel: "Ce este aceasta ce văd, o, Evdochia, cine te-a amăgit pe tine care vieţuiai în palate asemenea cu cele împărăteşti şi te îndestulai de multe bogăţii şi cu toate plăcerile, fiind în toate zilele în veselie şi în bucurie, şi te-a depărtat în acest loc pustiu? Cine te-a lipsit de poporul cetăţii, în care adeseori plimbându-te în haine luminoase, toţi te cinsteau, se minunau de frumuseţea ta şi cu glasuri de laudă te fericeau pe tine? Care înşelător te-a adus dintr-atâtea bunătăţi, în atâta sărăcie şi în această viaţă urâtă? Iată, acum toată cetatea Iliopolis te caută. Ochii tuturor doresc să te vadă. Însăşi zidurile prea frumoaselor tale palate se tânguiesc. Eu sunt trimis la tine, să spun despre dorirea poporului şi în numele tuturor, să te rog ca să te întorci în cetate şi să mângâi cu a ta venire mâhnirea poporului pentru tine. Ascultă-mă, doamnă şi urmează-mi. Ieşi din locuinţa aceasta proastă, din sărăcie, din hainele cele zdrenţuite, din patul cel tare şi intră în palatul tău cel dintâi, în mângâierile şi în desfătările de mai înainte, cu care nu de mult erai îndestulată. Şi chiar de ţi-ai pierdut bogăţia, dând-o străinilor în zadar, însă sunt gata toţi ca iarăşi îndată să te îmbogăţească.

Pentru ce zăboveşti şi te îndoieşti? Pentru ce, când toţi îţi sunt prieteni şi-ţi doresc binele, tu te faci însăţi vrăjmaşă şi muncitoare? Au nu-ţi este paguba a ascunde atâta frumuseţe a feţei într-acest întuneric al vieţuirii monahiceşti? Au nu-ţi este pagubă, ca ochii tăi, cei asemenea cu razele soarelui, să-i strici cu netrebnicia plânsului? Ce folos îţi este ca să-ţi omori tinerescul trup, cel atât de frumos, cu foamea, cu setea şi alte cumplite asprimi? Unde îţi sunt bunele mirosiri ale parfumurilor tale, cu care umblând prin cetate, umpleai văzduhul de bună mireasmă şi toţi te cinsteau ca pe o zeiţă? Iată, după acele plăceri, singură, de voia ta, ţi-ai ales partea vieţii celei sărăcăcioase şi lepădate.

Cui urmezi în atâta rătăcire? Care nădejde deşartă te-a scos din stăpânirea bunătăţilor atât de multe şi din care mai multe era să ai? Cine din oamenii bogaţi îşi leapădă înşişi bogăţia şi o dau altora în zadar, precum ai făcut tu? Dar ştim unde sunt bogăţiile cele lepădate de tine; putem cu înlesnire a le lua şi a le întoarce în a ta stăpânire; numai întoarce-te în cetate la noi, doamna noastră, Evdochia. Iată şi aur destul ţi-am adus pentru cale, iar pe celelalte risipite de tine, după ce vei veni în Iliopolis, le vom căuta îndată".

Acestea bârfindu-le el, Sfânta Evdochia căuta la el cu mânie. După aceea, nesuferind mai mult să asculte viclenele şi înşelătoarele lui cuvinte, i-a zis cu mânie: ***"Dumnezeul izbândirilor să te certe; Domnul nostru Iisus Hristos, Dreptul Judecător, a Cărui roabă nevrednică sunt, pe tine cel ce ai venit aici cu gând rău, să nu te lase a te întoarce la ale tale, de vreme ce eşti fiu al diavolului".***

Aceasta zicând, a suflat în faţa lui şi îndată acel mincinos monah, ticălosul înşelător, a căzut mort la pământ înaintea ei. Iar surorile fecioare, privind la vorba lor, stăteau departe, încât nu puteau înţelege cuvintele grăite de dânşii; apoi, văzând pe acel om căzând, din suflarea Evdochiei, mort la picioarele ei, foarte s-au înspăimântat.

Deci, mai întâi se minunau de un lucru ca acesta ce covârşea puterea firească şi au cunoscut darul lui Dumnezeu într-însa. După aceea au început a se teme ca nu cumva să afle mireni şi judecătorii şi, făcând cercetare ca pentru ucidere, le vor arde mănăstirea. Căci elinii, fiind închinători de idoli, urau pe creştini şi mănăstirile lor. Deci se sfătuiau între ele, ce să facă, pentru că nu îndrăzneau să întrebe pe Evdochia de lucrul ce se făcuse.

Una dintre dânsele a zis: "Să tăcem acum, de vreme ce este seara şi noaptea se începe; însă să ne rugăm Domnului la noapte, doar ne va descoperi pricina morţii monahului aceluia şi ne va povăţui ce să facem".

Venind miezul nopţii, când avea îndată să se înceapă obişnuita cântare de miezul nopţii, Domnul S-a arătat Evdochiei în vis, zicând: "Scoală, Evdochia, de prea măreşte pe Dumnezeul tău şi nu departe de trupul mort al ispititorului tău, trimis de diavol asupra ta, plecându-ţi genunchii, roagă-te către Mine şi îndată îi voi porunci să se scoale viu. Căci el se va scula cu puterea Mea şi va cunoaşte cine sunt Eu, Cel în care crezi tu; iar darul Meu în tine mai mult se va înmulţi".

Sfânta Evdochia, deşteptându-se din somn, a făcut multă rugăciune către Stăpânul ei şi a înviat pe cel mort. Deci Filostrat, sculându-se din moarte ca din somn şi cunoscând pe adevăratul Dumnezeu, de a Cărui milostivire s-a

învrednicit, s-a aruncat la picioarele fericitei, zicând: "Rogu-mă ţie, fericită Evdochia, adevărata roabă a adevăratului Dumnezeu, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc şi iartă-mă că te-am mâhnit cu cuvintele mele viclene şi necurate căci am cunoscut cât de bun şi de puternic Stăpân ai".

Fericita Evdochia i-a zis: ***"Mergi într-ale tale cu pace şi să nu uiţi facerile de bine ale lui Dumnezeu cele arătate spre tine, nici să te depărtezi din calea cea dreaptă a Sfintei credinţe ce ai cunoscut-o şi pe care o făgăduieşti Dumnezeului meu".***

Stăpânea atunci în ţara aceea împăratul Aurelian; nu acela care după acei ani a fost cezar al Romei, ci altul cu numele aceluia, care se supunea cezarului Romei. Către acela Evdochia a fost clevetită, pentru că adunându-se unii din cei mai mari, care fuseseră mai înainte în lume iubiţii ei slăviţi şi de mare neam, şi făcând sfat, au scris împăratului o scrisoare, clevetind că Evdochia a dus cu sine într-un loc pustiu mult aur care se cădea vistieriilor împărăteşti. Şi-l rugau ca să li se dea o ceată de oaste care să meargă să afle pe cea fugită şi s-o întoarcă în cetate; iar aurul să-l ia spre paza poporului, de vreme ce ea s-a lipit de credinţa galileienească ce mărturiseşte pe un oarecare Hristos şi aşa a necinstit pe zei cărora şi împăraţii li se închina.

Aurelian, auzind despre aurul cel mult, s-a învoit cu lesnire la fapta lor. Şi îndată, chemând pe un sutaş, i-a poruncit ca, luând ostaşi, să meargă să ia pe Evdochia împreună cu aurul şi s-o aducă înaintea lui. Iar comitele, luând trei sute de ostaşi, s-a dus spre pustia aceea unde era Evdochia şi mănăstirea de fecioare.

Fiind ei pe cale, Domnul S-a arătat Evdochiei în vedere de noapte, zicându-i: "Mânia împărătească s-a ridicat asupra ta, însă nu te teme, că Eu totdeauna sunt cu tine".

Iar după ce sutaşul s-a apropiat cu ceata sa de acea mănăstire feciorească, văzând zidurile, se opri aşteptând noaptea, căci era la asfinţit şi orânduia oastea ca să năvălească noaptea deodată asupra mănăstirii din toate părţile. Dar când erau să pornească spre zidurile mănăstirii îndată i-a împiedicat puterea cea mare şi nevăzută a lui Dumnezeu, încât ei n-au putut să păşească câtuşi de puţin spre mănăstire, în toată noaptea aceea.

Făcându-se ziua, vedeau zidurile mănăstirii, dar nu puteau să vină la dânsele; astfel trei zile şi trei nopţi ispitindu-se, nimic n-au sporit. Şi neştiind ei ce să mai facă, iată a năvălit asupra lor deodată un balaur mare, înfricoşat; iar ei, lepădându-şi armele, au fugit de frică. Şi măcar că au scăpat de dinţii balaurului, însă de veninul aceluia n-au scăpat. Căci fiind foarte vătămaţi de duhul cel

purtător de moarte al balaurului, unii dintre dânşii au căzut deodată şi au murit, iar alţii, tăvălindu-se abia vii pe cale, erau aproape de moarte. Numai singur comitele cu trei ostaşi s-a întors la împăratul.

Împăratul, umplându-se de mânie, a zis către boieri: "Ce vom face fermecătoarei aceleia, care a ucis cu farmecele sale atât de mulţi ostaşi de-ai noştri? Căci nu se cuvine ca o faptă aşa rea să fie lăsată fără de pedeapsă".

Făcând sfat, s-a sculat fiul împăratului, zicând: "Eu voi merge cu mai multă putere de oaste şi dărâmând locaşul desfrânatei, voi aduce pe Evdochia aici".

Învoindu-se împăratul cu toţi, a doua zi s-a dus fiul împăratului cu ostaşii, ca să strice locaşul acela pustnicesc şi să prindă pe Evdochia. Dar apropiindu-se el pe cale de un sat al tatălui său şi înserând, a voit să rămână acolo, căci era frumos locul de odihnă. Şi, după obiceiul tinerilor, sărind de pe cal, s-a lovit cu piciorul de o piatră şi şi-a rănit piciorul foarte încât pe mâinile ostaşilor a fost dus pe pat. Iar la miezul nopţii, nesuferind durerea ce se înmulţise, a murit şi s-a întors oastea la împăratul, ducând mort la dânsul pe fiul său.

Împăratul, văzându-şi deodată mort pe fiul său, a căzut de jale, apoi s-a strâns toată cetatea şi s-a făcut ţipăt, jelindu-se poporul de moartea fiului împăratului, şi însuşi împăratul murea de jale.

Şi era acolo în popor şi Filostrat. Acela, apropiindu-se către cei ce erau aproape de împărat, le-a spus despre Evdochia, cum că este roabă a lui Dumnezeu şi nimeni nu poate s-o vatăme, de vreme ce o păzeşte pe dânsa puterea cerească. Iar de voieşte împăratul să-şi vadă fiul viu, să trimită cu cinste la dânsa rugăminte, ca să roage pe Dumnezeul ei să-l învieze pe mort. "Căci eu - zicea Filostrat - am cercat asupra mea puterea rugăciunii ei şi a lui Dumnezeu grabnică milostivire".

Auzind acea vorbă şi puţin venindu-şi în putere împăratul şi ascultând de la Filostrat cele ce i s-au întâmplat, a crezut celor povestite. Apoi îndată a trimis la fericita Evdochia pe tribunul său, cu numele Vavila, cu cinstită şi smerită scrisoare de rugăminte. Iar acela ajungând la locaş, Sfânta Evdochia, cu smerenie luând împărătească scrisoare şi închinându-se până la pământ, a zis: ***"Pentru ce împăratul scrie cartea sa către mine, care sunt săracă şi păcătoasă?"***

Iar tribunul, până ce sfânta avea să citească împărătească scrisoare, s-a depărtat la oarecare loc deosebit al mănăstirii şi a aflat acolo o carte deschisă. Apoi, privind într-însa, a văzut scris aceasta: Fericiţi sunt cei ce cearcă mărturiile Tale, Doamne. Şi, citind până la sfârşit psalmul acela, a adormit cu capul plecat pe

carte. Şi a văzut în vis pe un tânăr luminat care, lovindu-l în coastă cu toiagul ce-l purta, i-a zis: "Scoală Vavilo, mortul te aşteaptă pe tine". Vavila, deşteptându-se, s-a spăimântat de îngerească arătare şi alergând, a spus aceea fericitei Evdochia şi o rugă ca degrabă să-l elibereze pe el.

Iar ea, chemând pe toate surorile, a zis către dânsele: ***"Surorile şi maicile mele, ce mă sfătuiţi să fac faţă de cele ce scrie împăratul către a mea smerenie?"***

Iar ele, ca şi cu o gură, au zis: "Darul Duhului Sfânt te va povăţui pe tine. Scrie la împăratul ceea ce place lui Dumnezeu".

Fericita, rugându-se din destul, a şezut şi a scris la împăratul astfel: ***"Eu, o femeie proastă, nu ştiu pentru ce împărăţia ta ai voit a trimite la mine scrisoarea ta? Pentru că sunt ticăloasă şi plină de păcate. Şi mustrată fiind în conştiinţa mea de atât de multe fărădelegi ale mele, nu am îndrăzneală către Hristos, Dumnezeul meu a-L ruga să se milostivească spre tine şi să-ţi dea pe fiul tău viu. Însă nădăjduiesc la adevărata bunătate şi putere a Domnului meu, că dacă tu cu toată inima vei crede întru adevăratul Dumnezeu, Cel ce învia morţii şi vei crede în El cu nedoire, va arăta spre tine şi spre fiul tău mila Sa cea mare. Pentru că nu se cuvine omului să cheme sfântul şi înfricoşatul Lui nume şi să se roage pentru orice, dacă mai întâi nu va crede în El cu suflet curat. Deci, dacă din tot sufletul vei crede, vei vedea puterea cea mare a lui Dumnezeu Celui fără de moarte, de milostivirea Lui te vei învrednici şi te vei îndulci de facerile de bine ale Lui".***

Acestea scriindu-le şi pecetluind scrisoarea cu trei semne de cruce, a dat-o trimisului şi l-a eliberat.

Iar tribunul, întorcându-se la împărat, nu i-a dat scrisoarea Sfintei Evdochia, ci mai întâi a pus-o pe pieptul mortului, chemând cu mare glas numele lui Hristos. Şi îndată mortul a luat putere de viaţă, a deschis ochii şi a grăit; apoi s-a sculat ca din somn, viu şi sănătos, toţi mirându-se şi spăimântându-se de acea prea slăvită minune.

Atunci împăratul cu mare glas a strigat, grăind: "Mare este Dumnezeul creştinei Evdochia, adevărat şi drept este Dumnezeul creştinesc! Cu dreptate la Tine scapă mulţi şi prin dreapta credinţă fac minuni cei ce cred întru Tine, Hristoase, Doamne! Primeşte-mă şi pe mine, cel ce vin la Tine, căci cred în numele Tău cel sfânt şi mărturisesc că Tu eşti Unul, Adevăratul Dumnezeu sfânt şi binecuvântat în veci".

Astfel, crezând împăratul în Hristos Dumnezeu, s-a botezat de către episcopul cetăţii, împreună cu femeia sa, cu fiul cel înviat din morţi şi cu o fiică a lor

anume Ghelasia şi a făcut milostenii multe la săraci. Apoi fericitei Evdochia i-a trimis aur din destul pentru zidirea unei Sfinte biserici şi a poruncit să se zidească cetate în locurile acelea unde vieţuia Sfânta Evdochia şi adeseori scria către dânsa, trebuindu-i sfintele ei rugăciuni. Sporind împăratul întru sfânta credinţă şi în fapte bune, nu după multă vreme s-a odihnit întru Domnul, asemenea şi femeia lui. Iar fiul după aceea a fost făcut diacon, apoi, murind episcopul cetăţii aceleia, s-a făcut episcop în locul lui. Dar încă şi sora lui, Ghelasia, trecând cu vederea deşertăciunea lumii şi fugind de nuntă, dându-se Domnului spre slujbă, s-a dus în taină, împreună cu doi eunuci ai săi, în mănăstirea Sfintei Evdochia şi a vieţuit acolo până la sfârşitul său, slujind şi bine plăcând lui Dumnezeu.

Apoi, întărindu-se legea elinească cea fărădelege a închinării la idoli, mulţi care slujeau în taina adevăratului Dumnezeu, fiind vădiţi de vrăjmaşii Lui erau siliţi spre aceeaşi pierzare.

Într-acel timp în cetatea Iliopolis era un ighemon anume Dioghen, râvnitor al necuraţilor zei şi slujitor înfocat al acelora, prigonind mult pe cei ce se lepădau de închinarea idolilor. Acela voise să-şi ia femeie pe Ghelasia cea mai sus pomenită, fiică a împăratului. Iar tatăl ei, împăratul Aurelian, nu-l oprea, câtă vreme era în necredinţă. Iar după ce s-a luminat cu Sfântul Botez, atunci n-a voit să-şi dea pe fiica sa unui bărbat necredincios, fără numai dacă ar primi şi el credinţa în Hristos. Apoi, nu după multă vreme, Aurelian murind în dreapta credinţă, iar Ghelasia temându-se ca nu cumva să fie răpită cu sila spre nunta de Dioghen, a fugit, precum s-a zis, în mănăstirea Cuvioasei Evdochia. Şi nimeni nu putea să ştie unde se ascunsese Ghelasia, fără numai se vorbea cum că la Evdochia se ascunde.

Deci, Dioghen ighemonul a trimis cincizeci de ostaşi ca să prindă prin ispitire pe Evdochia, ca pe o creştină. ***Dar mergând ei pe drum, Evdochiei i s-a arătat Domnul, noaptea, zicându-i: "Fiică Evdochio, trezeşte-te şi stai în credinţă bărbăteşte, că a venit vremea ca să mărturiseşti numele Meu şi să prea măreşti slava Mea; iată ţi s-a gătit nevoinţa prin care să alergi. Vor năvăli asupra ta îndată nişte oameni înfricoşaţi ca nişte fiare, iar tu nu te tulbura şi nici nu te înspăimânta, că Eu voi fi cu tine împreună călător şi ajutător, întru toate nevoinţele şi ostenelile tale".***

Sfârşindu-se vedenia aceea, ostaşii au sărit noaptea peste zidul mănăstirii; care lucru simţindu-l cuvioasa, a ieşit la dânşii întrebându-i: ***"Ce vă trebuie de aici şi pe cine căutaţi?"***

Iar ostaşii au prins-o şi o întrebau despre Evdochia.

Iar ea le-a făgăduit că îndată le va da în mâini pe Evdochia, numai să-i dea drumul puţin. Deci, alergând în biserică şi intrând în Sfântul Altar, a descoperit chivotul cu prea curatele şi de viaţă făcătoarele Taine ale lui Hristos şi luând o parte din ele, a ascuns-o în sânul său. Apoi, ieşind la ostaşi, a zis: ***"Eu sunt Evdochia! Pe mine să mă prindeţi şi să mă duceţi la cel ce v-a trimis pe voi!"*** Aceia prinzând-o, au dus-o pe ea la drum.

Noaptea era fără lună şi foarte întunecoasă, iar înaintea sfintei mergea un tânăr prea frumos şi luminat, ducând lumină înainte şi luminând calea ei. Acela era îngerul Domnului, pe care ostaşii nu-l vedeau şi nici lumina nu o vedeau, ci numai pe singura Evdochia o priveau. Însă ostaşii voiau să pună pe Evdochia pe cal, dar ea nu a voit, ci le-a răspuns: ***"Aceştia în căruţe şi aceştia pe cai, iar eu nădăjduind spre Hristos, Dumnezeul meu, pe jos, cu bucurie, voi merge".*** Ajungând ei în cetate, a poruncit ighemonul să închidă pe Evdochia în temniţă, până a doua zi.

A treia zi, chemând pe străjerul temniţei, l-a întrebat, zicând: "N-a dat cineva bucate sau apă fermecătoarei aceleia?"

Străjerul a răspuns: "Mă jur pe mila ta, stăpâne al meu, că nici mâncare, nici băutură nu i-a dat ei cineva. Însă am văzut-o, de câte ori am privit-o, că era întinsă cu faţa pe pământ, închinându-se, precum gândesc, Dumnezeului său".

Zis-a ighemonul: "Mâine de dimineaţă voi face cercetare şi judecata despre dânsa, că acum mă îndeletnicesc cu alte treburi".

Sosind a patra zi, Dioghen ighemonul a şezut la judecată şi a poruncit să-i aducă înainte pe Evdochia.

Şi, văzând-o pe ea cu chipul smerit, în haine proaste şi uitându-se în jos, a poruncit slugilor să-i descopere faţa ei. Şi îndată s-a luminat faţa cea descoperită a Cuvioasei ca fulgerul.

Iar Dioghen, înspăimântându-se de negrăita ei frumuseţe şi de cinstea feţii ei cea strălucită cu dumnezeiescul dar şi privind mult spre o frumuseţe ca aceea, slăbea tot cu gândul. După aceea, întorcându-se către ai săi, a zis: "Mă jur pe zeul meu, Soarele, că nu se cade să dăm la moarte o frumuseţe ca aceasta cu raze de soare. Dar ce vom face, nu ştim".

Deci a zis către dânsul unul din cei ce şedeau cu el, îndreptător de lege: "Oare se pare măriei tale că frumuseţea ei este firească? Nicidecum, ci sunt fermecătoreşti năluciri. Oare nu ştii cât de mult pot fermecătorii? Cred că dacă fermecătoria se va izgoni, îndată nefrumuseţea firească se va arăta".

Iar ighemonul a zis către fericită: "Spune-ne nouă mai întâi numele tău, neamul şi viaţa ta".

Sfânta, îngrădindu-se pe sine cu semnul Crucii, a zis: "Mă numesc Evdochia, iar de neamul meu şi de ce fel de viţă sunt, nu este trebuinţă a afla. Una este de trebuinţă a şti despre mine, cum că sunt creştină. Iar Ziditorul tuturor, cu negrăita Sa milă, de atâta dar al Său mă învredniceşte pe mine nevrednica, încât nu mă opreşte a mă numi roaba a Lui. De aceea mă rog ţie, o, ighemoane, nu-ţi pierde în zadar vremea cu cuvinte deşarte, ci degrabă fă cu mine ceea ce v-aţi obişnuit a face cu ceilalţi creştini. Judecă, munceşte-mă precum îţi place ţie şi mă dă la moarte; căci nădăjduiesc spre Hristos, Adevăratul Dumnezeul meu, că nu mă va trece cu vederea şi nici nu mă va lăsa".

Iar ighemonul i-a zis: "La a noastră întrebare, cu atât de multe cuvinte ai răspuns; dar când vom începe a te chinui cu multe răni, cât de multe vei grăi? Însă spune-ne nouă îndată, pentru ce ai lăsat cetatea şi pe zei fără de cinste trecându-i cu vederea, te-ai depărtat în locuri pustii şi ai dus împreună cu tine şi averea poporului, cu înşelăciune deşertând vistieriile cetăţii?"

Sfânta a răspuns: "Pentru ce am lăsat cetatea cu un cuvânt voi răspunde: liberă am fost şi ce am voit, aceea am făcut. Căci care lege opreşte pe omul liber să meargă oriunde va voi? Iar pentru aur cine mă întreabă? Voiesc ca să-mi stea de faţă clevetitorul, căci îndată se va arăta că este deşartă clevetirea şi minciuna înaintea adevărului se va stinge. Au doară avere străină am luat eu?"

Şi făcându-se lungă disputa de amândouă părţile, iar sfânta aflându-se nebiruită în cuvânt şi cu credinţa neschimbată, ighemonul a poruncit să o dezbrace până la mijloc şi patru bărbaţi să-i strivească coastele ei, până i se vor vedea mă-runtaiele.

Deci, aşa a muncit pe sfântă două ceasuri, dându-i crude dureri prin acele cumplite munci. Atunci iarăşi a zis către dânsa stăpânitorul: "O, femeie, fie-ţi milă de frumuseţea ta şi jertfeşte zeilor, ca să nu piară chipul cel bun şi frumuseţea ta".

Zis-a sfânta către dânsul: "Dacă ai fi fost un om cunoscător, ca să judeci drept, ai fi cunoscut şi tu folosul tău, ca să crezi în adevăratul Dumnezeu şi ţi-ar fi iertat fărădelegile tale ca un milostiv; dar fiindcă conştiinţa ta te osân-deşte la moarte, de aceea te aşteaptă munca focului celui veşnic".

Atunci, mâniindu-se şi mai mult, ighemonul a poruncit s-o dezbrace de tot, s-o spânzure de un lemn şi s-o bată şi mai tare. Deci, dezbrăcând-o ostaşii, au găsit cutiuţa cu partea preacuratului şi de viaţă făcătorului Trup al lui Hristos pe care ea o luase, ieşind din mănăstire. Apoi luând-o slugile, neştiind ce este, au dat-o ighemonului; iar el deschizând-o, îndată acea parte a preacuratului Trup al Stăpânului Hristos s-a prefăcut în foc şi în văpaie mare, care înconjurând pe slugile tiranului, i-a ars, vătămând chiar şi umărul stâng al ighemonului. Iar el, căzând la pământ, striga de durere către soare, ca pe acela îl avea el în loc de Dumnezeu, şi zicea: "Stăpâne soare, vindecă-mă, că îndată voi da focului pe fermecătoarea aceasta, căci ştiu că pentru dânsa mă pedepseşti, deoarece n-am pierdut-o până acum!"

Zicând acestea, îndată a căzut peste el foc ca un fulger şi arzându-i trupul ca un tăciune, l-a lăsat mort, încât cuprinse pe toţi frica şi spaima. Iar unul din ostaşi a văzut pe îngerul lui Dumnezeu luminos stând lângă dânsa, ca şi cum îi vorbea la ureche şi o mângâia. Apoi i-a acoperit umerii dezgoliţi şi pieptul cu o pânză mai albă decât zăpada.

Ostaşul văzând aceasta, s-a apropiat de sfântă şi a zis: "Cred şi eu în Dumnezeul tău! Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, roaba Dumnezeului Cel viu!"

Fericita răspunse: "Să fie peste tine, fiule, darul întoarcerii celei bune, că precum te văd, acum începi a vieţui ca un nou născut şi de voieşti să te mântuieşti, fugi departe de necredinţa cea de mai înainte".

Grăit-a ostaşul: "Mă rog ţie, roaba Domnului, milostiveşte-te puţin şi spre ighemon şi-i cere de la Dumnezeul tău întoarcere în viaţă, ca prin tine să cunoască pe adevăratul Dumnezeu şi să creadă într-Însul".

Zicând acestea, s-a apropiat de lemn şi a dezlegat-o. Iar sfânta muceniţă, plecându-şi genunchii, s-a rugat mult; după aceea s-a sculat şi a strigat cu mare glas: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Cel ce ştii tainele oamenilor, Cel ce ai întărit cerul cu cuvântul şi toate le-ai făcut cu înţelepciune, porunceşte ca prin voia Ta cea tare şi puternică, să învieze toţi cei arşi de focul cel trimis de la Tine; ca mulţi din cei ce sunt credincioşi să se întărească la Sfânta credinţă iar necredincioşii să se întoarcă la Tine, Dumnezeul cel veşnic, pentru a se prea mări preasfânt numele Tău în vecii vecilor".***

După aceea, s-a apropiat de cei morţi şi fiecăruia, luându-l de mână, îi zicea: ***"În numele Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce a înviat din morţi, scoală-te şi fii sănătos ca şi mai înainte".*** Şi aşa, unul câte unul deşteptându-i şi sculându-i ca din somn, pe toţi i-a făcut vii cu puterea lui Hristos.

Făcându-se aceste prea slăvite minuni şi toţi privind la ele cu negrăită mirare şi spaimă, deodată s-a făcut ţipăt şi plângere lângă locul cel de judecată, pentru că la comitele Diodor, cel ce stătea acolo cu oastea, venise vestea despre moartea năprasnică a Firminei, femeia lui, care înăbuşindu-se în baie, s-a lipsit de viaţă. Diodor, rupându-şi hlamida la vestea neaşteptată, fiind cuprins de mare jale şi tânguindu-se, alerga acolo unde i se spusese că îi este femeia moartă şi au alergat după dânsul mulţi din popor.

Apoi s-a dus acolo şi Diogen ighemonul, cel sculat din morţi, ca din somn şi văzând cu adevărat femeia cea moartă a comitelui, s-a întors la Sfânta Evdochia şi a zis către dânsa: "Cred cu adevărat că Dumnezeul tău este cu neasemănare mai mare şi mai puternic decât zeii noştri. Deci, dacă voieşti să înmulţeşti şi să întăreşti în mine această credinţă, care s-a început şi este încă slabă, mă rog ţie, vino cu mine la Firmina cea moartă, pe care dacă o vei scula din morţi, atunci nelepădându-mă, nici îndoindu-mă, voi crede desăvârşit în Dumnezeul tău".

A grăit lui Sfânta Evdochia: "Nu numai pentru tine va face Dumnezeu voia Sa, din nemăsurata milostivire, dar şi pentru toţi cei ce doresc să intre în Împărăţia Lui! Deci, să mergem unde zici şi Dumnezeu să ne ajute!"

Mergând ei împreună cu poporul, i-au întâmpinat cei ce duceau patul cu trupul cel mort şi Sfânta a poruncit să stea patul. Apoi, lăcrimând, s-a rugat destul şi a luat de mână pe cea moartă şi a zis cu mare glas: ***"Dumnezeule Cel mare şi veşnic, Doamne, Iisuse Hristoase, Cel ce eşti Cuvântul Tatălui, prin Care se scoală morţii, binevoieşte, rogu-mă, să faci această mare minune, spre încredinţarea celor ce stau înainte; porunceşte Firminei să învieze şi dă-i duh de pocăinţă, ca să se întoarcă la Tine, Dumnezeul Cel pururea viu şi veşnic!"***

Aşa rugându-se sfânta, îndată Firmina s-a sculat de pe pat şi tot poporul a strigat cu glas ca şi cu o gură, grăind: "Mare este Dumnezeul Evdochiei, adevărat şi drept este Dumnezeul creştinilor; te rugăm pe tine, roaba Dumnezeului Celui viu, mântuieşte-ne şi pe noi, căci credem în Dumnezeul tău!"

Diodor, văzându-şi femeia sa vie, s-a umplut de negrăită bucurie şi aruncându-se la picioarele cuvioasei, a zis: "Mă rog ţie, roaba lui Hristos, fă-mă şi pe mine creştin; căci acum am cunoscut cu adevărat cine şi cât de mare este Dumnezeul Căruia Îi slujeşti". Şi a fost botezat Diodor, femeia lui şi toată casa, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cum şi mulţi din popor. Asemenea s-a botezat şi Dioghen cu toată casa sa, care a petrecut neschimbat în Sfânta credinţă până la sfârşitul său.

***

După acestea Cuvioasa Evdochia petrecea în casa lui Diodor după dorinţa lui, şi învăţa cuvântul lui Dumnezeu pe creştinii cei din nou luminaţi. S-a mai întâmplat că, într-o grădină din apropiere, un tânăr anume Zinon, care dormea la amiază, a murit, fiind vătămat de veninul unui balaur purtător de moarte. Iar maica acelui tânăr, fiind văduvă se tânguia nemângâiată pentru dânsul, că era singurul născut al ei. Înştiinţându-se despre aceea mieluşeaua lui Hristos, Evdochia, a zis lui Diodor: ***"Să mergem să mângâiem pe văduva aceea care plânge şi vei vedea minunata milostivire a Dumnezeului nostru".*** Deci mergând, a găsit pe tânăr umflat foarte tare şi învineţit de veninul balaurului.

Apoi zis sfânta către Diodor: ***"Acum este vremea să se arate credinţa ta ce o ai spre Dumnezeu. Roagă-te, ridicându-ţi ochii inimii sus şi să înviezi pe mort".***

Diodor a răspuns: "Doamna mea, roaba lui Hristos, sunt nou în credinţă şi ochii inimii mele nu pot a-i întări în Dumnezeu, neclintit cu gândire la El".

Sfânta i-a zis: "Eu cred Dumnezeului meu cu neîndoire, că pe păcătoşii ce se pocăiesc îi ascultă şi le dă degrabă răspuns cererilor lor. Deci, cheamă cu tot sufletul pe Domnul Cel Atotputernic şi va face cu noi mila Sa".

Atunci Diodor, plecându-şi grumazul şi bătându-şi pieptul, a început cu lacrimi a grăi cu mare glas înaintea tuturor: "Doamne Dumnezeule, Care pe mine ne-vrednicul, păcătosul şi necredinciosul ai binevoit a mă chema la Sfânta credinţă în Tine şi pe această cinstită a Ta roabă ai trimis-o la noi spre mântuirea sufletelor noastre, auzi şi a mea păcătoasă şi nevrednică rugăciune, ştiind credinţa mea cea neschimbată şi neîndoită către Tine, şi porunceşte tânărului cel omorât de balaur să învie, întru slava Ta, ca şi de el şi de tot duhul să se prea mărească sfântul Tău nume în veci". Astfel rugându-se Diodor, a zis către cel mort: "În numele lui Iisus Hristos, Cel răstignit în zilele lui Pilat din Pont, scoală-te, Zinone!" Mortul îndată s-a sculat, a pierit vineţeala trupului său şi s-a făcut trupul lui sănătos ca mai înainte. Şi toţi slăveau pe Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului, şi au crezut în El.

Vrând să se ducă poporul, a zis către dânşii fericita mieluşea a lui Hristos, Evdochia: ***"Îngăduiţi puţin, fraţilor, căci încă mai are a se prea mări Hristos, Mântuitorul nostru!"*** Ascultând-o poporul, sfânta s-a rugat către Dumnezeu, iar balaurul acela care-l vătămase pe tânăr, fiind izgonit de un foc minunat, fugea şuierând înfricoşat, aruncându-se şi înfuriindu-se înaintea tuturor, dar s-a sfărâmat şi a pierit.

Atunci, toţi cei ce priveau la aceea, mergând cu femeile şi cu copiii la episcopul Iliopolei, au primit Sfântul Botez.

Iar cuvioasa Evdochia s-a întors la mănăstirea sa şi vieţuia în obişnuitele sale osteneli monahiceşti. Însă venea uneori şi în cetate, întărind pe credincioşi, iar pe necredincioşi încredinţându-i şi aducându-i la Hristos Dumnezeu.

Şi a trăit, după botezul ei, cam cincizeci şi şase de ani şi s-a sfârşit prin chinuire astfel: Murind în creştineasca credinţă Dioghen ighemonul, a venit în locul lui alt ighemon, anume Vichentie, om mânios şi vrăjmaş creştinilor. Acela, auzind cele despre Cuvioasa Evdochia, a trimis ostaşi de i-au tăiat cinstitul ei cap.

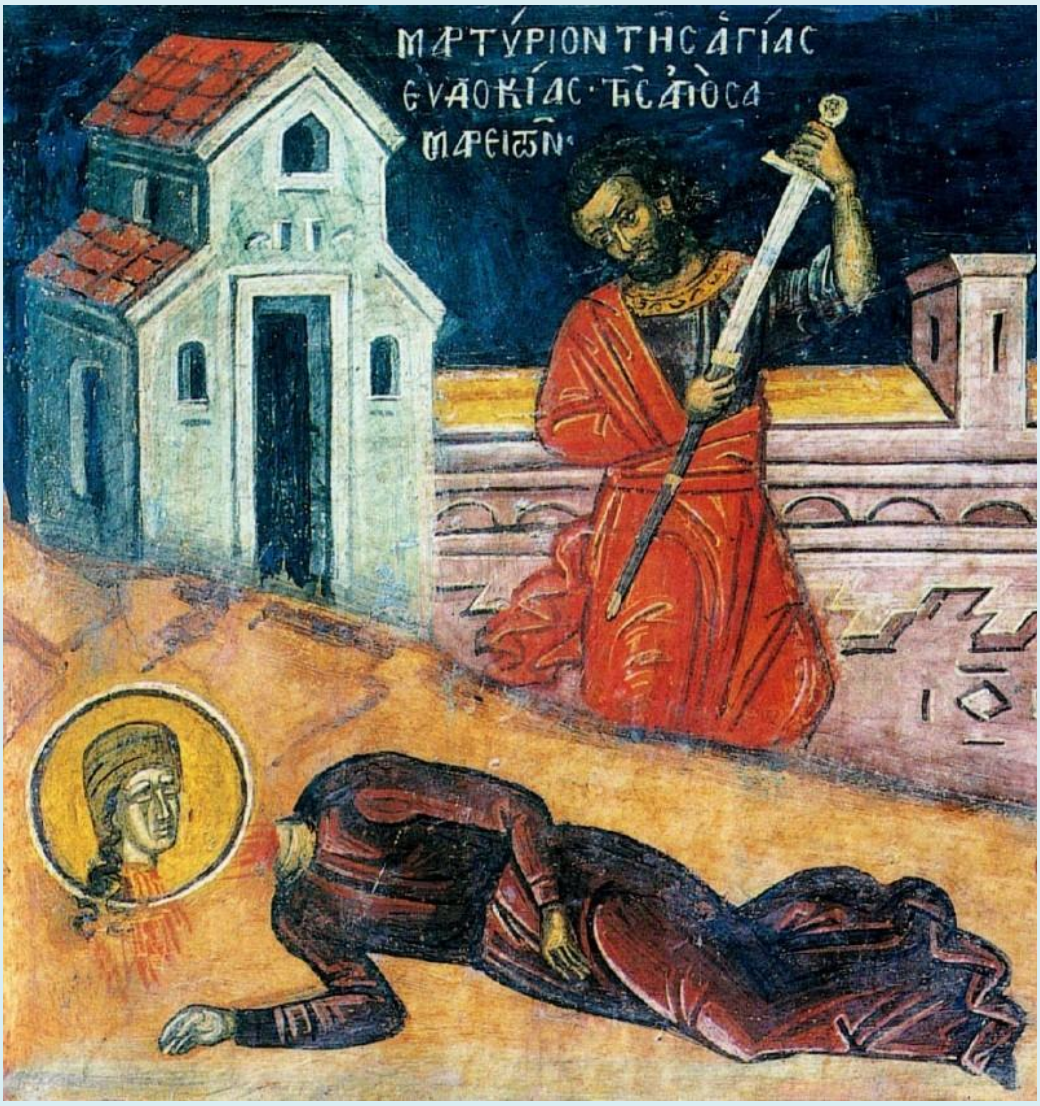

Pătimirea Sfintei muceniţe Evdochia

Şi astfel, prea cuvioasa muceniţă Evdochia s-a sfârşit prin tăiere de sabie, în luna lui martie, în ziua dintâi, întru Domnul nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slava, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea preacuvioasei muceniţe Evdochia, samarineanca

În această lună (martie), în ziua întâi, pomenirea prea cuvioasei muceniţe Evdochia, samarineanca.

Sfânta Evdochia, samarineanca era de fel din cetatea Iliopolei, care se găsea în provincia Libanului, în Frigia. A trăit pe vremea împărăţiei lui Traian.

Mai întâi a dus o viaţă de desfrâu, atrăgând la sine pe mulţi care o îndrăgeau din pricina chipului ei frumos. Cu aceasta ea a adunat multă avere. După aceea însă a venit la Hristos, iar prilejul i l-a dat un oarecare monah Ghermano, pe care ea l-a auzit odată vorbind despre credinţa cea adevărată şi despre pocăinţă. Deci, fiind îmboldită de nevoia de a-şi schimba felul de viaţă, datorită şi unor descoperiri dumnezeieşti ce i s-au făcut, a fost botezată de către episcopul Teodot.

Într-una din descoperirile ce i s-au făcut, s-a simţit răpită cu mintea şi s-a văzut pe sine luată de mână de un înger şi ridicată la cer, unde îngerii se bucurau cu toţii de întoarcerea ei în timp ce ceva negru şi înfiorător la vedere scrâşnea din dinţi şi striga, ca şi cum i s-ar fi făcut vreo nedreptate, dacă i s-ar fi smuls de sub puterea lui Evdochia.

După ce şi-a împărţit toată averea şi a dat-o săracilor, s-a dus într-o mănăstire şi în timp ce-şi petrecea viaţa în nevoinţe duhovniceşti, fiind găsită de cei ce o îndrăgiseră mai înainte, a fost luată de acolo şi dusă înaintea împăratului, care

urmase la împărăţie după Traian; dar înviind în chip minunat pe copilul acestuia a fost lăsată în pace.

La mulţi ani după aceasta a fost supusă la cercetări de către Diogen, stăpânitorul Iliopolei, dar făcând iarăşi minuni, a fost lăsată în pace.

Numai sub Vincenţiu, care a urmat lui Diogen, i s-a tăiat capul cu sabia pentru credinţa în Hristos. Şi aşa a luat de la Domnul cununa cea nestricăcioasă a muceniciei.

Sinaxar - Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia - 1 martie

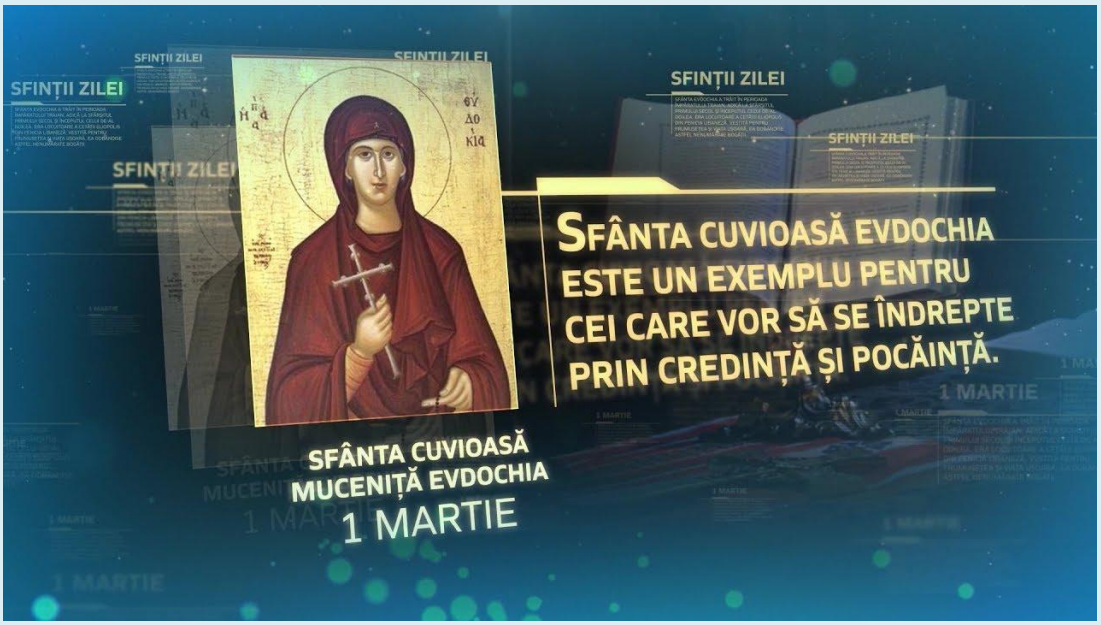

https://www.trinitas.tv/sfanta-cuvioasa-mucenita-evdochia-1-martie/

***

Indiferent de adâncul depărtării de Dumnezeu, de patimile chinuitoare, de cultura care îl constrânge, omul are șansa de a primi darul îndreptării prin credință și pocăință. Un exemplu deosebit de grăitor al acestui fapt îl reprezintă Sfânta cuvioasă Evdochia.

Sfânta Evdochia a trăit în perioada împăratului Traian, adică la sfârșitul primului secol și începutul celui de-al doilea. Era locuitoare a cetății Eliopolis din Fenicia libaneză.

Vestită pentru frumusețea și viața ușoară, ea dobândise astfel nenumărate bogății.

Întâmplător, aude un monah citind despre cele de pe urmă din viața omului și auzul acelor noi cuvinte și învățături i-au mișcat inima. Dispusă să cerceteze mai adânc, cere monahului Gherman pe care îl auzise și unui preot creștin din Eliopolis, să îi explice credința lor.

Cuvântul Evangheliei încolțește în inima sa și Evdochia își schimbă radical viața. A devenit creștină primind botezul de la episcopul Teodot. Atât de intensă a devenit credința și viața sa duhovnicească încât renunță cu totul la viața comodă pe care și-o permitea. A împărțit averea săracilor, a sprijinit Biserica și a eliberat toți sclavii pe care i-a deținut.

Om nou în Hristos, Evdochia se dedică vieții de rugăciune și intră într-o comunitate monastică din apropierea mânăstirii unde trăia Gherman, cel ce îi predicase întâi despre Hristos.

Pentru asprimea vieții și dedicația sa este numită la scurt timp stareță.

Sfânta Evdochia a rămas în amintirea Bisericii ca o mare făcătoare de minuni, minuni care la rândul lor determinau pe mulți dintre oamenii ce o cunoșteau să vină la creștinism. În mai multe rânduri, pentru rugăciunea sa plină de credință Dumnezeu a îngăduit învierea celor adormiți.

A trecut la Domnul prin moarte martirică.

Sfânta Evdochia, la fel ca Sfânta Maria Egipteanca mai târziu, reprezintă exemple ale schimbării radicale a inimii și vieții. Acest tip de exemplu ne obligă să ne întrebăm. Ce poate determina un om care trăiește în bunăstare și în plăceri necontenite să îmbrățișeze de bunăvoie o viață austeră? Ce lipsește din acest tip de viață considerat a fi ideal atât în lumea antică, dar mai ales astăzi? Lipsește sensul. Lipsește ținta.

Toate plăcerile și întreaga bunăstare nu pot oferi nimic mai mult decât limitele lor. Dacă tot ce înseamnă viața omului se termină odată cu epuizarea unei plăceri sau a alteia, fără nici un alt orizont, viața însăși nu are sens.

Dar dacă înțelegi cum credința în Hristos care naște din fiecare om făptură nouă, umple viața de bucurie și scop pentru că viața este veșnică, atunci exemplul Sfintei Evdochia este înțeles și vrednic de urmat.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia; Sfânta cuvioasă Domnina

Sfânta Evdochia era samarineancă, din cetatea Heliopolis din Fenicia, născută în vremea împăratului Traian (98-117), din părinţi necredincioşi şi închinători la idoli. Fiind ea foarte frumoasă, îşi petrecea viaţa în desfrânare, strângând multe avuţii, încât i se dusese vestea şi în alte ţări.

A crezut în Hristos mai târziu, prin lucrarea unui pustnic Gherman, care luându-şi sălaş lângă locuinţa Evdochiei, se ruga neîncetat, astfel încât se întâmpla ca din odaia lui să se audă frumoasele cântări, citiri şi rugăciuni ziditoare de suflet. Şi s-a cutremurat sufletul Evdochiei, mai ales atunci când a auzit cuvintele Vai vouă, bogaţilor! (Luca 6, 24).

Drept aceea, luminându-se la cuget, a luat hotărârea de a-şi schimba modul de a vieţui, de a fi şi de a făptui, rugându-l pe Sfântul Gherman s-o înveţe calea mântuirii. Şi aşa, învăţând Evdochia dreapta credinţă de la Sfântul Gherman, a primit Sfântul Botez în numele Preasfintei Treimi de la episcopul Teodot, apoi şi-a dăruit toată averea săracilor.

Aflându-se în popor că a devenit creştină, a fost prinsă şi supusă la chinuri de dregătorul din Heliopolis, Diogen.

În timpul dregătorului Vichentie, Sfintei Evdochia i s-a tăiat capul, primind astfel fericita cununa muceniciei.

***

Tot astăzi facem pomenirea Sfintei Domnina cea din Cir (secolul 5 d.Hr.). Aceasta s-a născut din părinţi bine credincioşi şi bogaţi. Din tinereţe s-a dăruit lui Dumnezeu şi vieţuia în pustnicie şi în celelalte grele pătimiri ale trupului. Făcându-şi o colibă lângă grădina mamei sale, vieţuia acolo, cu lacrimi neîncetate. Nu mânca altceva decât linte înmuiată în apă.

Sfânta Domnina şi-a învelit tot trupul cu o broboadă, inclusiv faţa sa, astfel încât n-a văzut faţa cuiva, nici altul faţa ei. Vorbea încet, cu meşteşug, dând sfaturi înţelepte celor care o întrebau spre folos. Astfel vieţuind şi-a dat sufletul curat în mâinile Domnului.

Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia; Sfânta cuvioasă Domnina

1. Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia (sec. II) - A trăit în timpul împăratului Traian (98-117) și ducea în orașul Iliopolis din Siria o viață de desfrâu și păcat din care își agonisise o avere destul de mare. Într-o seară a ajuns în Iliopolis monahul Gherman care fusese la Ierusalim pentru a se închina și se afla în drum spre mănăstirea sa. A fost primit de un creștin a cărui casă era lângă cea a Evdochiei.

Peste noapte, Evdochia auzind rugăciunile monahului, dimineața l-a rugat cu stăruință să vină la ea pentru a discuta. Monahul Gherman a reușit să o convingă de adevărurile credinței creștine.

După îndemnul cuviosului Gherman, Evdochia a stat închisă în rugăciuni, o săptămână întreagă. Apoi, a chemat preotul bisericii din Iliopolis să o lumineze

și mai mult în dreapta credință. După aceasta a mai stat Evdochia alte șapte zile în casă, rugându-se.

În ultima noapte a visat că se urca spre cer împreună cu un tânăr în haine albe ca lumina. Pe la jumătatea înălțimii s-a repezit asupra ei o creatură cu chip întunecat care vroia să o smulgă din mâna celui luminat. Evdochia s-a trezit înspăimântată și s-a închinat, deși nu era creștină încă. Înainte de plecare, Gherman a îndemnat-o să se boteze, lucru care s-a și întâmplat, Evdochia primind sfântul botez prin mâinile episcopului Teodot.

În continuare, ea a eliberat slujitorii pe care îi avea în casă și a împărțit averea sa, iar casa și alte bunurile le-a lăsat preotului din oraș, retrăgându-se într-o mănăstire, nu de parte de cea monahului Gherman.

După 13 luni a murit maica Haritinia, stareța acelei mănăstiri, iar soborul mănăstirii a ales-o pe Evdochia stareță în locul ei.

Uneltirile diavolului nu au întârziat să apără. Astfel, mai mulți tineri care o cunoscuseră pe Evdochia pe când aceasta se afla în păcat, aflând locul unde s-a retras, au pârât-o că a luat cu ea aurul cuvenit vistieriei împărătești și că a necinstit pe zei îmbrățișând credința în Mântuitorul Iisus Hristos. Dumnezeu i-a dat însă Evdochiei puterea să stea cu bărbăție în fața judecătorilor și să-i încredințeze de darului Domnului nostru Iisus Hristos prin multe minuni.

Aurelian, primul judecător, s-a creștinat cu soția și cu fiul lui și făcându-se diacon a ajuns episcop în locul lui Teodot. Chelasia, soția lui, a intrat în mănăstirea Evdochiei, deși era urmărită de Diogen, al doilea judecător.

Toată mânia lui Diogen s-a răsfrânt asupra stareței Evdochia care a suferit cu multă răbdare supliciile la care a fost supusă mărturisind pe Iisus Hristos.

În timpul chinurilor, Diogen orbise, însă Evdochia l-a vindecat. Pentru aceasta, Diogen s-a botezat.

Al treilea judecător, Vincentiu, auzind cele întâmplate și cum cei doi judecători dinainte de el au primit botezul, nu a mai chemat-o la judecată, ci a trimis direct ostașii în mănăstire să îi taie capul, primind astfel cununa muceniciei.

2. Cuvioasa Domnina - S-a născut din părinți bine credincioși și bogați, fiind originară din orașul Cir (aproape de Eufrat). Și-a făcut o colibă lângă grădina părintească unde petrecea în rugăciuni și postiri. Îmbrăcămintea ei a fost o haină din păr de cămilă, iar mâncarea ei a fost linte înmuiată în apă.

Proloagele din 1 martie

Luna lui martie în ziua dintâi: pomenirea prea cuvioasei muceniţe Evdochia, samarineanca.

Această sfântă era din cetatea Iliopolis, samarineancă din Libanul Feniciei şi a trăit prin veacul al III-lea, din naştere fiind necredincioasă şi închinătoare la idoli. Şi, fiind ea peste măsură de frumoasă şi petrecându-şi viaţa în desfrânare, pe mulţi îi atrăgea la sine cu farmecul ei şi, prin aceasta, strânsese multă avuţie, încât, şi în alte ţări i se dusese vestea.

A crezut, însă mai târziu, în Hristos. Că, trecând prin cetatea aceea un pustnic, anume Ghermano, şi acesta luându-şi sălaş aproape de locuinţa Evdochiei, din rânduiala lui Dumnezeu, se întâmplă că ea auzea din casa ei, neîncetatele cântări, citiri şi rugăciuni, pe care le făcea Sfântul, în odaia lui, cuvinte de suflet folositoare, de evlavie şi întoarcere la Dumnezeu, cuvinte cum nu mai auzise ea niciodată. Şi s-a cutremurat sufletul desfrânatei, cu deosebire atunci când a auzit cuvintele: "Vai vouă, bogaţilor!"

Deci, luminându-se la cuget şi scârbită de viaţa pe care o ducea, Evdochia a mers la omul lui Dumnezeu, rugându-l s-o înveţe calea mântuirii. Şi aşa, învăţând dreapta credinţă de la Sfântul Ghermano, iar Sfântul Botez primindu-l de la Sfântul Episcop Teodot, Evdochia şi-a schimbat şi viaţa. Ea a împărţit toată averea ei, cea multă, săracilor, dând slobozenie la toţi robii şi s-a dus într-o mănăstire, unde trăia în smerenie şi în pocăinţă.

Deci, ducându-se vestea de venirea ei la credinţa creştinilor şi pârâtă fiind la împăratul Aurelian (270-275), acesta a poruncit să fie prinsă. Dar, atâta putere şi atâtea semne minunate a săvârşit Sfânta Evdochia, încât împăratul însuşi s-a îmblânzit faţă de dânsa.

Murind însă Aurelian, Sfânta a fost prinsă din nou, pe vremea când Diogen era dregător în Iliopolis, şi, fiind pusă la chinuri, Sfânta a dovedit atâta putere de răbdare, încât însuşi dregătorul, zguduit, a pus-o în libertate.

I s-a tăiat capul, însă, sub dregătorul Vichentie, urmaşul lui Diogen, după ce a îndurat din nou cumplite şi înspăimântătoare chinuri, pentru credinţă.

Şi astfel, Sfânta Evdochia, cea care în tinereţe fusese o desfrânată, s-a mutat la cer, dobândind cununa muceniciei, pentru Hristos.

Dumnezeului nostru, slavă!

Întru această zi, pomenirea Sfintei Domnina, cea din Cir.

Aceasta s-a născut din părinți bine credincioşi și bogați. Și, dăruindu-se pe sine lui Dumnezeu din tinerețe, în pustnicie și în celelalte grele pătimiri ale trupului petrecea. Că, făcându-și o colibă lângă grădina maicii sale, acolo viețuia, cu lacrimi necurmate, nu numai fața udându-și, ci și îmbrăcămintea ei, cea de păr, fiindcă nişte haine ca acestea purta. Iar, la cântatul cocoșilor, intra în sfânta biserică, împreună cu toată mulțimea credincioșilor, și cântare de laudă aducea Stăpânului tuturor. Iar, ca hrană, avea linte muiată în apă. Și toată osteneala aceasta o răbda, măcar că era slabă la trup. Și, învelindu-se, cu totul, cu broboadă, n-a

văzut ea nici fața cuiva, nici altul fața ei și vorbea, încet și fără meșteșug, cu cei ce se întâmpla. Deci, acestea petrecând ea ziua și noaptea, la prea iubitul său Mire Hristos s-a suit, prin faptele ei, cele lui Dumnezeu plăcute.

Întru această zi, cuvânt despre faptul cum Sfântul Epifanie a luat, cu meșteșug, de la Ioan, episcopul Ierusalimului, argint și l-a împărțit, ca milostenie, la săraci și la scăpătaţi.

Oarecând a venit un diacon de la Ierusalim și a spus lui Epifanie, episcopul Ciprului, cele despre Ioan, episcopul Ierusalimului, că, adică, este iubitor de argint și banii, adunându-i, nu-i dădea celor ce erau în nevoie. Și Ioan acesta locuise în mănăstirea marelui Ilarion, când Epifanie viețuise cu dânsul. Deci, Epifanie a scris epistolă lui Ioan să miluiască pe cei ce sunt la nevoie; dar Ioan nimic n-a făcut din cele scrise în epistolă.

Și, nu după multă vreme, a zis Epifanie către mine: "Vino, dar, fiule, să mergem la Ierusalim și, închinându-ne, ne vom întoarce." Și, plecând din Cipru, am plutit cu corabia în Cezareea lui Filip și, de acolo, ne-am suit în Ierusalim. Deci, venind și rugându-ne, ne-am dus la Episcopie. Și a văzut Ioan pe Epifanie și s-a bucurat cu bucurie mare. Și a zis Epifanie lui Ioan: "Dă-mi mie, frate, o casă, pentru a petrece aici câteva zile."

Și ne-a dat nouă prea bună locuință. Deci, în fiecare zi, Ioan chema pe Epifanie la masă, și bucate și băuturi scumpe și de multe feluri ne aducea nouă la masă, și, nici din acestea, săracii nu aveau parte.

Deci, odată, a zis Epifanie către Ioan: "Dă-mi mie, o, părinte Ioan, argint cu împrumut, căci am să hrănesc pe niște bărbați ciprioți. Să mă făLesc, zicea, înaintea acestora, cu argintul tău. Cele prea bune din casa ta dă-le, dar, robului tău spre slava ta și voi fi lăudat pentru lucrurile tale. Numai ține minte tot ceea ce îmi dai, ca să ți le întorc pe urmă". Și a adus Ioan, înaintea lui Epifanie, mult argint.

Și a zis Epifanie către Ioan: "Mai este la tine și alt argint spre păstrare, părinte?"

Și a zis Ioan către Epifanie: "Destul îți este ție acum acesta, pentru trebuința ta, părinte."

Și a zis Epifanie către Ioan: "Adu-l și pe acela, părinte, ca să fim de mirare la oaspeți."

Iar el, aducând și pe celălalt, a zis Epifanie către Ioan: "Dă-mi mie tot ceea ce face faimă, celor slobozi."

Și a zis Ioan către Epifanie: "Toate cele ce desfată pe oamenii tăi, primește-le și fă plăcere celor pe care îi ospătezi."

Și Epifanie, luând argintul, greu ca la o mie cinci sute de livre, am mers în casa cea dată nouă de către Ioan, unde eram găzduiți. Și era un oarecare cumpărător de argint, cu numele Asterie, care venise de la Roma la Ierusalim, pentru negustătorie. Pe acesta, chemându-l și arătându-i argintul și tocmindu-se și făcând târg cu dânsul Epifanie, i l-a vândut lui, luând pe la dânsul aur. Și Epifanie, luând aurul, noaptea și ziua, îl împărțea celor ce erau în nevoie.

Și trecând câteva zile, a zis Ioan către Epifanie: "Dă-mi mie argintul, pe care l-am dat ție împrumut."

Și a zis Epifanie către Ioan: "Îngăduie-mă puțin, frate, că am să hrănesc pe oaspeți și toate ți le voi da."

Deci, trecând alte câteva zile, a zis Ioan către Epifanie, pe când stăteam noi în biserică, unde este Lemnul cel mântuitor: "Și acum, zic ție, dă-mi mie argintul, pe care ți l-am împrumutat."

Deci, Epifanie a zis lui Ioan cu liniște: "Ți-am spus ție, părinte, că ți-l voi da."

Deci, Ioan, de multă mânie umplându-se, l-a apucat și l-a ținut de rasă pe Epifanie și a zis către dânsul: "Nu vei ieși, nu vei sta, nu vei fi în pace, până nu-mi vei da mie argintul, pe care l-ai luat de la mine, făcătorule de nedreptate, Epifanie. Dă Bisericii cele ale Bisericii."

Pentru toate acestea nu s-a tulburat Epifanie. Ci, era aceeași liniște într-însul. Și a petrecut Ioan vreme de două ceasuri, ținând și ocărând pe Epifanie. Și toți cei care erau de față nu mai puteau asculta cuvintele cele aspre ale lui Ioan. Deci, Epifanie, deloc mâhnindu-se, a suflat în fața lui Ioan și, îndată, acesta a orbit și frică a căzut peste toți cei ce stăteau de față. Deci, a căzut Ioan înaintea lui Epifanie, ca să se roage lui Dumnezeu, ca iarăși să vadă.

Iar acesta i-a zis: "Du-te și închină-te cinstitei Cruci și îți va da ție ceea ce ceri." Dar el stătea neclintit, rugându-se lui Epifanie. Și, învățându-l, Epifanie și-a pus pe dânsul mâna sa și s-a deschis atunci ochiul lui cel drept. Deci, îl ruga Ioan și pentru ochiul său cel stâng.

Și a zis Epifanie către Ioan: "Nu este al meu, fiule, lucrul acesta, că, Dumnezeu l-a închis, Dumnezeu l-a deschis. Și a făcut aceasta după cum a voit, ca să ne înțelepțim."

Iar Ioan, după ce a fost pedepsit și certat de Cel Drept, s-a făcut cuvios întru toate, și milostiv pentru săraci și lipsiți.

Dumnezeului nostru slavă!

Întru această zi, cuvânt despre cum se cade să fie învățătorul.

Mai întâi voi povesti cele spuse de marele Ioan Gură de Aur, care, multora le-a fost de folos. Că, zice, mare la suflet se cade a fi învățătorul, cu bărbăție, iar nu aspru și sălbatic, blând, dar nu în chipul robului, smerit cugetător, iar nu prefăcut în smerit cugetător, slobod de patimi, iar nu pătimaș.

Precum însuși Sfântul Ioan Gură de Aur zice: "În tot chipul se cade să fie învățătorul și păstorul. Că nu este trebuință și nici se cade numai cu un chip a face și a se purta cu cei ce sunt sub stăpânirea lui. De vreme ce nici doctorii nu învață să folosească numai o singură doctorie la toți cei bolnavi, nici cârmaciul nu știe numai o singură cale în lupta cu vânturile. Deci, se cade să fie învățătorul străin și înstrăinat de slava deșartă, depărtat de mândrie și să nu primească mită și îmbunări, nebiruindu-se de pântece, nici de mânie, cuprinzându-se. Ci se cade să fie îndelung răbdător și blând din toată puterea, smerit cugetător și milostiv, ales, dăruitor și iubitor de suflete, cinstit și învățător, neînălțat, apropiat, stăpânitor, tuturor folositor, neprimind plată, încercat și smerit, nerobit, vesel și lin, ca lesne să lupte și să biruiască. Iar de lipsa de măsură a tuturor răutăților, să se ferească și liber să fie. Nici întru asprime ațâțându-se, nici în stare de rob căzând, ci spre cei buni smerit se cuvine a fi, iar spre cei sălbatici, stăpân, de vreme ce unii socotesc că blândeţile sunt o faptă bună, iar alții, bărbăția cea aspră.

Deci, spre aceia, de trebuință este a se purta cu smerenie, iar, spre aceștia cu bărbăție, pentru că aceasta stinge îngâmfarea cea din sălbăticie și folosește tuturor, chemându-i la smerita cugetare."

Acest lucru arătându-l, marele Vasilie zice: "Fiindcă înțeleptul Solomon a zis, că este vreme pentru tot lucrul, apoi, se cade a ști, că, este vreme și de smerenie și de stăpânire și de mustrare și de mângâiere și de cruțare și de îndrăznire, și de bunătate și de asprime, adică, pentru tot lucrul. Că uneori se cade a arăta smerenie și a-i numi pe toți fii, întru smerenie, după glasul Domnului, iar alteori, când ar cere trebuința, a lua și a arăta stăpânirea, pe care a dat-o Domnul, spre zidire, iar nu spre risipire. Și, în vremea mângâierii, se cade a arăta bunătate, iar în vremea asprimii, a arăta râvnă spre fiecare. Asemenea, i se cade a lua hotărâre dreaptă după pravilă."

Încă și de Dumnezeu purtătorul Isidor, ucenicul fericitului Ioan Gură de Aur, zice: "Se cade cârmuitorului să fie și bun, dar și înfricoșător, ca cei ce fac bine să

îndrăznească, iar cei ce greșesc să nu se lenevească. Pentru că, una fără alta, mai curând lipsă de stăpânire, decât stăpânire este. Că de ar fi fost toți supuși și iubitori de fapte bune, atunci numai de bunătate ar fi fost trebuință. Sau de ar fi fost toți iubitori de păcate atunci, numai frică le-ar fi trebuit. Iar de vreme ce așa, era rânduit, ca să fie, între cei păstoriți, și buni și răi, cu dreptate este, dar, ca pe amândouă acestea să le obișnuiască învățătorul și înainte stătătorul. Ca bunătatea să întărească pe cei buni și întregi la minte, iar frica să taie, deodată, răutatea celor ce greșesc.

Deci, dar, acestea și cele asemenea cu acestea, necunoscându-le vrăjmașii dumnezeiescului Ioan, dobitocește și cu necunoștință îl urau pe el, și-l socoteau ca pe un om mânios. Deci, de poftește cineva episcopie, bun lucru dorește, însă i se cade lui să fie și bun și aspru, ca învățătura cea de la Sfinții Părinți să nu se ocărască, ci, mai mult, fără primejdie și lăudată să fie.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea !

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioasei muceniţe Evdochia

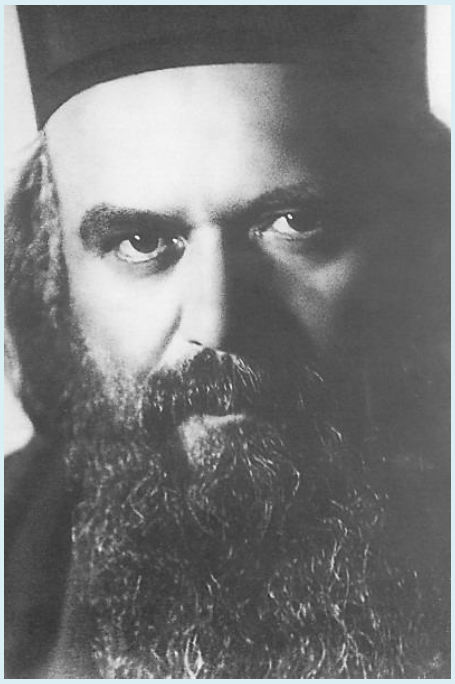

Această cuvioasă muceniţă Evdochia a trăit în cetatea feniciană Heliopolis în timpul domniei împăratului Traian. Evdochia mai înainte de aceasta a fost o desfrânată vestită. Dar apoi ea a plâns cu amar pentru păcatele ei, s-a retras în pustie în asceza cea mai aspră şi mai la urmă a luat cununa muceniciei, în timpul vieţii ei desfrânate ea adunase averi uriaşe.

Schimbarea vieţii ei a survenit pe neaşteptate, prin cea dumnezeiască purtare de grijă a Făcătorului nostru şi printr-un monah, Avva Gherman. Venind cu o ascultare în cetate, el a găzduit în casa unui creştin al cărei zid era lipit de al părţii de casă în care se afla iatacul Evdochiei.

Serile, potrivit obiceiului călugăresc, monahul citea din Psaltire şi câte un capitol din Sfintele Evanghelii, despre înfricoşata Judecată. Evdochia auzea aceste citiri şi a început să asculte cu atenţie, de la început până la sfârşit. Curând a fost cuprinsă de frică şi spaimă, rămânând trează până în zori. Când s-a luminat, ea şi-a trimis sluga să-l caute pe acel monah şi să-l roage să vină la ea.

Avva Gherman s-a înfăţişat şi a stat de vorbă cu ea îndelung, despre credinţă şi mântuirea sufletului. Ca urmare a acestei convorbiri, Evdochia s-a dus la episcop şi i-a cerut să o boteze. După botezul ei, Evdochia a lăsat întreaga uriaşă ei avere Bisericii, spre a fi împărţită sărmanilor. Ea şi-a eliberat toţi robii şi roabele şi s-a retras cu totul într-o mânăstire, unde s-a dăruit celei mai aspre vieţuiri, în desă-vârşita ascultare, în posturi, privegheri şi rugăciuni.

După treisprezece luni, obştea mânăstirii a cerut-o stareţă. Evdochia a trăit timp de patruzeci şi şase de ani în mânăstire şi a fost aflată vrednică înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu văzând râvna ei arzătoare şi cinstită şi lacrimile ei nesecate, a învrednicit-o şi cu darul învierii morţilor.

Când s-a declanşat persecuţia împotriva creştinilor sub cezarul Vincenţiu, Sfânta Evdochia a fost decapitată.

Sfânta Evdochia este un exemplu glorios a cum vasul cel de stricăciune se poate curăţi, sfinţi şi umple cu harul Sfântului Duh, cu buna mireasmă a Cerului.

Cântare de laudă la Sfânta Evdochia

Cea care femeie a păcatului mai înainte a fost,
Mai apoi cu pocăinţa s-a îmbrăcat,
Şi înaintea lui Dumnezeu
În genunchi pururea a stat,
La rugăciune cu lacrimi.

Satan de furie a urlat
Şi către ceruri necuratul glas şi-a ridicat:
O Mihaile, cerescule arhanghel,
Tu care grăieşti dreptatea,
Nedrept către mine eşti -
Căci staulul meu cu desăvârşire
Tu mi-l goleşti!
Şi încă şi pe ultima oaie mi-o răpeşti!
Ce-ţi trebuie această prea desfrânată?!
Eu în Hades am fost aruncat
Şi pentru o mică nesupunere, acolo,
în chinuri veşnice mă perpelesc!
Dar ale acesteia păcate sunt adânci ca marea
Care înghite tot ce se apropie de ea.

Astfel grăieşte răutatea veche
Când omul de bunătate vrea să se ţină,
Ea pe tot omul care se căieşte

îl învăluie în ispită.

Dar Mihail, păzitorul penitenţei,
Cu îngerii lui de Evdochia se apropie
Şi sub a sa pază o acoperă.
Cu răsuflarea lui,
Mihail pe demoni departe îi alungă.

O cântare cerească atunci din ceruri se aude:
Aşa binevoit-a harul lui Dumnezeu,
Ca fiecare om ce de al său trecut se pocăieşte
Să fie primit în braţele Tatălui,
Şi iertare să primească.

Pocăinţa întregii omeniri îi este adusă,
Precum şi mântuirea.
Acestea două voinţa Domnului sunt,
Milostivirea şi voia Lui.
A Lui bună voire sfântă
Pe a lui satan rea voire
Cu desăvârşire o calcă.

Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia, Liban

Aceasta a vieţuit în vremea împăratului Traian în Liban, fiind cu neamul şi cu credinţa samarineancă. Era atât de frumoasă, încât pe mulţi înşelând, îi trăgea către necurăţie trupească. Astfel, în vremea îndelungată a afundării în întunericul păcatelor trupeşti, adunase bogăţie multă, iar cu inima mult se împietrise, încât nici o altă putere, fără numai cea dumnezeiască, mai putea tămădui stricăciunea agonisită în inima şi trupul său.

Însă iubirea nepătrunsă a lui Dumnezeu voi să înnoiască acest vas pângărit prefăcându-l în comoară de mult preţ.

Astfel, un oarecare monah pe nume Gherman, mergând spre cetatea sa Iliopolis, poposi peste noapte la un cunoscut care îşi avea casa aproape de poarta cetăţii chiar lângă peretele casei tinerei fete. Iar noaptea acesta se trezi pentru a se ruga, a cânta psalmi şi a citi cu voce tare pentru a păstra trează atenţia la cele citite, întâmplându-se a citi în acea noapte despre înfricoşata Judecată.

Odihnindu-se singură, tânăra se deşteptă auzind vocea monahului în liniştea nopţii şi îi ascultă cântarea de psalmi şi citirea. Cuprinsă de umilinţă, petrecu fără somn până la ziuă gândindu-se la nelegiuirea în care petrecuse până atunci şi la plata pe care o va primi pentru faptele sale.

Deci, făcându-se ziuă, chemă la sine pe monahul acela şi vorbi cu dânsul îndelung, iar acesta îi spuse:

- Nu te vei învrednici de milostivirea lui Dumnezeu, dacă nu vei lepăda mai întâi necurăţia cea fără măsură a desfrânării ce este în tine şi nu o vei spăla decât prin pocăinţă şi de nu te vei curăţi şi nu te vei împodobi cu lucruri drepte.

Auzind acestea şi multe alte cuvinte mântuitoare ale monahului, Evdochia trimise apoi pe slugile sale să aducă îndată pe preotul care slujeşte la biserica creştină căruia îi ceru cu umilinţă să o boteze, iar preotul îi spuse:

- Dacă ai fost ca o mare a păcatelor, fă-te de aici înainte liman al mântuirii; dacă ai fost tulburată de multe vânturi, intră acum dar întru alinare şi dacă ai fost supusă valurilor celor cumplite, caută acum roua cea de dimineaţă ce se pogoară din cer; şi dacă prin furtuna cea îndelungată eşti întunecată, de acum caută Ocârmuitorul cel bun, care fără de primejdie te va povăţui în a Sa alinare, acolo unde sunt vistieriile a toată dreptatea, şi să te sârguieşti să fii moştenitoare a bunătăţilor celor ce sunt acolo. Iar bogăţiile cele pământeşti pe care ai să le împarţi la cei ce au trebuinţă şi să te scapi de amărăciunea păcatului, cum şi din întunecarea şi focul cel nestins ce te aşteaptă pe tine, de nu te vei pocăi.

După primirea Botezului, dărui toate bogăţiile sale, îşi slobozi slujnicele şi roabele şi se retrase la mănăstirea din pustie păstorită de bătrânul monah Gherman, unde îmbrăcă haina monahală şi petrecu în osteneli şi nevoinţe, nedezbrăcându-se niciodată de haina primită la Sfântul Botez. După 13 luni, trecând la cele veşnice egumena mănăstirii, cele 30 de fecioare o aleseră egumenă pe Sfânta Evdochia.

Sfânta Evdochia avea chipul smerit, înfăţişare săracă, trupul slab de osteneli, faţa ei era galbenă, ochii plecaţi în jos, gura tăcută, hainele proaste. Patul îi era aşternut cu rogojină şi o învelitoare aspră deasupra.

Petrecu 56 de ani în mănăstire, fiind aflată vrednică dinaintea lui Dumnezeu Care o învrednici de un astfel de dar, încât şi morţii învia.

Cuvioasa maică Evdochia fu clevetită răucredinciosului împărat Aurelian, fiind prinsă şi aruncată în temniţă. Mai apoi fiind cercetată de ighemon şi aflată neclintită în credinţa sa, porunci să fie dezbrăcată până la mijloc şi 4 bărbaţi să îi strivească coastele ei, până i se vor vedea măruntaiele. Fiind muncită astfel vreme de două ceasuri şi rămânând nemişcată în credinţă, ighemonul se mânie şi mai tare şi porunci să fie spânzurată pe lemn şi bătută şi mai tare. Iar Sfânta Evdochia săvârşind mari minuni, fu slobozită la mănăstirea sa unde se dărui obişnuitelor osteneli.

Trăind cam 56 de ani de la Botezul ei şi venind la ocârmuirea cetăţii ighemonul Vichentie, om mânios şi vrăjmaş creştinilor, aceasta fu prinsă de ostaşi şi i se tăie cinstitul ei cap, primind cununa plină de slavă a muceniciei şi revărsând de atunci mângâiere şi ajutor tuturor celor ce îi săvârşesc pomenirea cu credinţă.

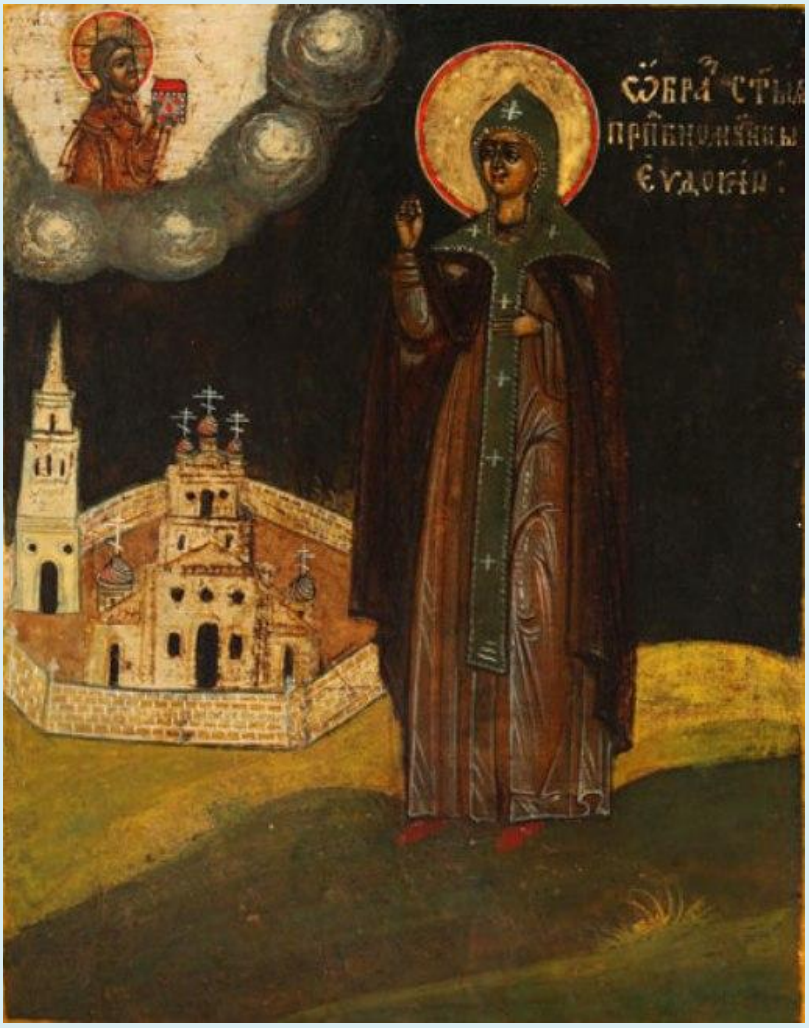

Vitejeşte nevoindu-te întru pătimirea ta, ne luminezi cu revărsarea minunilor, prea lăudată, pe noi cei ce alergăm la dumnezeiasca ta biserică şi bucurându-ne te rugăm, cuvioasă muceniţă Evdochia, ca să ne mântuim de neputinţele cele sufleteşti şi să primim dar de tămăduiri. *(Condacul Sfintei)*

Întunecarea care s-a aşezat asupra mea, din neluare aminte, risipeşte-o, muceniţă Evdochia, cu razele rugăciunilor tale, ca să te laud pe tine. *(Din Canonul Sfintei ce se citeşte la Utrenie)*

Prea frumoasă la trup, ai înflorit deopotrivă şi cu frumuseţea sufletului, şi ai strălucit, Evdochie, prin chinuri. *(Din Canonul Sfintei ce se citeşte la Utrenie)*

Cu muceniţele ca o muceniţă şi cu cuvioasele ca o începătură a sihaştrilor ai strălucit, făcătoare de minuni arătându-te, mărită Evdochie. *(Din Canonul Sfintei ce se citeşte la Utrenie)*

Pr. Eugeniu Rogoti - Cuvioasa Domnina din Siria, primitoarea de străini

01 mar, 2021

Siria a însemnat pentru creştinismul secolului al IV-lea un tărâm al monahilor, la fel ca cel din Egiptul cuviosului Antonie cel mare. Sfânta Domnina, pomenită astăzi, a fost îndrumată duhovniceşte de către unul dintre cunoscuţii cuvioşi sirieni, Sfântul Maron, ai cărui ucenici au marcat monahismul sirian din veacul care a urmat.

Părintele duhovnicesc al Sfintei Domnina, Sfântul cuvios Maron, a trăit în secolul al IV-lea, lângă orașul Cir din nordul Siriei. El şi-a petrecut aproape toată viaţa sub cerul liber - în rugăciune, privegheri, muncă și post aspru. Foarte curând după începerea retragerii din lume, Maron a devenit cunoscut pentru darul vindecării bolnavilor și alungării demonilor. Cuviosul îi sfătuia pe cei care veneau la el pentru sfat să fie cumpătaţi, preocupați de propria mântuire și să se ferească de lăcomie și mânie.

Ucenicii cuviosului Maron au fost Sfinţii cuvioşi Iacov pustnicul (26 noiembrie), Limneu (22 februarie) şi Domnina (1 martie).

Sfântul Maron a înființat mai multe mănăstiri în regiunea Cir şi s-a mutat la Domnul înainte de anul 429.

Cuvioasa Domnina şi-a petrecut viaţa ascetică în Siria. Izvorul principal de informații despre această cuvioasă îl reprezintă un capitol din „Istoria iubitorilor de Dumnezeu”, scrisă de contemporanul ei, Fericitul Teodoret al Cirului.

Potrivit acestuia, cuvioasa Domnina, fiica unor părinți evlavioși și bogați, a construit o colibă în grădina casei mamei sale, unde a început să practice asceza monahală, petrecându-şi zilele în rugăciuni și lacrimi de pocăinţă. În fiecare zi, dimineața și seara, ea mergea la o biserică din apropiere.

Vieţuind astfel, Domnina și-a convins mama și frații să doneze din bogățiile lor pentru casa lui Dumnezeu. Asceta mânca doar linte înmuiată în apă.

Mulți veneau la cuvioasa Domnina pentru convorbiri duhovniceşti, inclusiv Fericitul Teodoret, episcopul Cirului. Primind vizitatorii, Domnina nu se uita la fețele lor, ea însăși fiind înfășurată într-un voal până la genunchi.

Folosind ocazia de a dispune de proprietățile și averea mamei și a fraților ei, Domnina a ajutat alți asceți și a avut grijă de toți pelerinii aflaţi în vizită la ea, pe care îi caza peste noapte în casa unui preot din satul ei, situat la sud de orașul Cir.

Pomenirea Sfintei Domnina, bazată pe textul Fericitului Teodoret, este semnalată în sinaxarele bizantine fie la 28 februarie, fie la 1 martie.

Pomenirea la 1 martie se găsește și în Proloagele slave, unde în prefaţă este un text scris de autor, Sfântul mitropolit Macarie al Moscovei (t 1563), în care cuvioasa este numită Domnina cea nouă, deosebind-o de Domnina din Antiohia, care a suferit moartea martirică în regiunea Edesei, alături de Verina și Prosdoca.

Alcătuitorul vieţuirii Sfintei Domnina din Minologhiul împăratului Vasile al II-lea o așază în data de 28 februarie, spunând că era din Cir, citând „Istoria iubitorilor de Dumnezeu” a Fericitului Teodoret. Martirologiul roman nu conţine numele Domninei, dar ea este prezentă în alte martirologii şi calendare apusene mai puţin cunoscute, datând din secolele XVI-XVII, cum este „Catalogul sfintelor femei” al lui Arthur du Monstier.

Chipul Sfintei cuvioase Domnina este pictat în Minologhiul lui Vasile al II-lea în forma unei femei orante.

În istoria sa, Fericitul Teodoret ne spune că minunata Domnina a imitat viața cuviosului Maron, care i-a fost învăţător. Și-a făcut un cort mic din tulpini de mei în grădina casei mamei sale. Petrecând zile întregi acolo, Domnina își uda neîncetat nu numai fața, ci și părul, care îi acoperea întregul corp.

De obicei, după cântatul cocoșilor, ea mergea la biserica situată în apropiere, pentru ca, împreună cu alți bărbați și femei, să aducă laudă lui Dumnezeu. Făcea

acest lucru nu numai la începutul, ci și la sfârșitul fiecărei zile, gândind pentru ea și învăţându-i pe ceilalți că locul închinat lui Dumnezeu este mai vrednic de purtarea de grijă a oamenilor decât oricare altul. Prin multă insistenţă şi iubire milostivă, ea şi-a convins mama şi frații să-și cheltuiască averea pentru folosul casei lui Dumnezeu.

Fericitul Teodoret ne spune că Sfânta Domnina avea, din cauza hranei sărace, formată numai din linte înmuiată, un trup slăbit de post. Pielea ei era foarte subțire, asemenea unei folii care îi acoperea foarte fin oasele subțiri. Domnina trăia la vedere pentru toți cei care voiau să o vadă, bărbați sau femei. Vorbind cu o voce slabă și neclară, ea pronunța cuvintele aproape tot timpul lăcrimând.
Adesea, luând mâna dreaptă a Fericitului Teodoret, cuvioasa o atingea de ochii ei, lăsând-o atât de umedă, încât mâna părea să fi fost sursa lacrimilor.

Această femeie binecuvântată, dobândind marea bogăție a înțelepciunii, plângea, se întrista și ofta neîncetat. Lacrimile ei se năşteau din dragostea înflăcărată pentru Dumnezeu, aprinzând mintea spre contemplare și făcând-o să-și dorească să părăsească această lume pentru a ajunge faţă în faţă cu Ziditorul.

Petrecându-și astfel zilele și nopțile, cuvioasa Domnina nu neglija nici alte fapte virtuoase. Ori de câte ori era posibil, îi ajuta pe marii asceți.

Cuvioasa avea grijă de cei care veneau la ea, cazându-i pe propria cheltuială. De o astfel de milostenie s-a bucurat inclusiv Fericitul Teodoret, primind şi hrană linte, pâine şi legume, după cum ne mărturiseşte chiar el în filele de istorie pe care ni le-a lăsat.

Preot Ştefan Rîmbu - Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia sau baba Odochia?

Sunt convins că o bună parte dintre oameni, nu doar că au auzit de Baba Dochia sau Odochia, dar știu şi, că ea are multe cojoace (unii zic 9, alții 12) pe care, cică le scutură la începutul primăverii. Însă puţin sunt cei care cunosc și faptul că, pe 1 / 14 martie în Calendarul Ortodox se pomenește cuvioasa muceniță Evdochia. Şi astfel, la începutul primăverii ar trebui să vorbim, sau cel puţin să cunoaştem mai multe de această sfântă, decât de personajul mitologic cu multe cojoace. Şi de ce spun acestea, veţi observa probabil pe parcurs.

Deşi unii încearcă să facă o asociere între Baba Dochia și Sfânta Evdochia, trebuie să ştim că ele sunt totuși diferite, în primul rând: una e personaj mitologic din unele legendeși povestiri, iar cealaltă este sfântă şi prin urmare, persoană reală a cărei existență și vețuire este menționată în acte martirice; una e bătrână, cealaltă e tânără; una era schimonosită la chip, cealaltă foarte frumoasă. Şi apropo, părintele Cleopa, marele duhovnic al secolului XX, spunea: că e un păcat să credem că Baba Odochia e aceiaşi persoană cu Sfânta Evdochia.

Cunoscând mai îndeaproape, cel puțin, măcar câteva date legate de viața Sfintei Evdochia, nu doar că vom face o diferență corectă între sfântă și personajul mitologic, ci tind să cred că ne putem îmbogăți atât cunoștințele, cât mai cu seamă și sufletește. Căci - aşa cum spunea mitropolitul Bartolomeu Anania - orice om, care îți oferă o pildă bună prin viața sa, te poate îmbogăți spiritual, dacă îl urmezi. Iar Sfânta Evdochia, prin viaţa ei, ne oferă tuturor această posibilitate.

Din relatările istorice aflăm că, Sfânta Evdochia a trăit pe vremea împăratului Traian (98-117), în cetatea ce se numeşte Iliopolis, care este în Siria. Ea s-a născut într-o familie de neam bun, dar cu credința rea, slujitoare la idoli. Şi se spune că Evdochia era atât de frumoasă şi cu chip minunat, încât nu putea nici un zugrav, oricât de iscusit ar fi fost în mânuirea pensulei, să-i înfăţişeze frumuseţea ei deplin. Astfel Evdochia, prin frumuseţea ei neîntrecută a căzut ușor în mrejele diavolului, alunecând spre pierzare nu doar ea, ci și mulțime de tineri ducând după ea, pe care îi ademenea prin păcate trupești. Se ajunsese că veneau tineri din depărtări pentru a păcătui cu ea, aducându-i și mulțime de daruri. Iar ca urmare Eudochia s-a îmbogățit. Dar Dumnezeu care „nu doreşte moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă şi să fie viu" (Iez. 33, 11), nu a lăsat-o pe Evdochia în mrejele păcatului, ci printr-o lucrare, doar de El ştiută şi rânduită, după cum spune scriitorul vieţii sale, „pe cea care era oarecând groapă de păcate, a făcut-o izvor de curăţie; pe cea care ducea pe mulţi la pierzanie, acum o făcuse lumină şi călăuză spre mântuire pentru multe suflete."

Începutul întoarcerii ei către Dumnezeu a fost într-acest fel: Un monah oarecare bine credincios cu numele Gherman, trecând prin Iliopolis, a înoptat la un cunoscut creştin care era vecin cu Evdochia. În urma convorbirilor duhovniceşti de a doua zi, monahul Gherman a reușit să o convingă de adevărurile credinței creștine. După îndemnul cuviosului Gherman, Evdochia a stat în rugăciuni o săptămână. Apoi, a chemat preotul bisericii din Iliopolis să o lumineze și mai mult în dreapta credință. După aceasta a mai stat Evdochia alte șapte zile în casă, rugându-se, după care a primit sfântul botez prin mâinile episcopului Teodot. Ca urmare a acestei întâmplări, înţelegem de ce tinerilor li se recomandă să aibă discuţii duhovniceşti, pentru că acestea îi pot salva de la multe căderi şi-i poate îndrepta pe cărările mântuirii.

După ce s-a fost botezat, Evdochia şi-a împărţit toată averea săracilor, apoi s-a călugărit. În mănăstire s-a dăruit celei mai aspre vieţuiri, în desăvârşită ascultare, în posturi, privegheri şi rugăciuni. Nu după mult timp, obştea mănăstirii a cerut-o stareţă.

Pentru pocăinţa sa adâncă şi sinceră, Dumnezeu a învrednicit-o de multe şi mari daruri, înviind până şi morţi. Însă urâtorul binelui şi al mântuirii, diavolul, văzând sporirea ei duhovnicească şi din ură că o scăpase din prejile sale, unelti-se împotriva ei intrigi păcătoase, pentru care Sfânta Evdochia a suferit multe chinuri. Însă prin pătimirile sale a adus pe mulţi la credinţă. În cele din urmă din porunca ighemonului Vichentie, om mânios şi vrăjmaş creştinilor, i s-a tăiat capul, primind astfel de la mirele său Hristos şi cununa mucenicească.

Prin urmare, această sfântă este model de urmat nu doar pentru tinerii, care din anumite pricini sunt în mrejile păcatelor tinereţii, ci pentru toţi creştinii este un

exemplu, ca să înţelegem că, nu contează în ce stare de păcătoşenie te afli, ai toate şansele să te mântuieşti, dacă te întorci cu sinceritate spre Hristos, curăţindu-ţi haina sufletului prin botezul sincerii pocăinţe.

Dragii mei, păcatul te îmbătrâneşte, te urâţeşte. Orice păcat e o haină murdară cu care ne îmbrăcăm. Atunci când te spovedeşti şi recurgi la o pocăinţă sinceră, e ca şi cum te-ai dezbrăca de haina păcatului, de cojoacele răutăţii. Şi sufletul, din îmbătrânit, schimonosit şi urâcios, devine tânăr, viguros, frumos şi plin de viaţă. Or, în Sfântul şi marele Post avem cu toţii posibilitate să reînviem duhovniceşte, să împrimăvărim puterile noastre sufleteşti şi să scuturăm cojoacele răutăţii de pe sufletul nostru. Iar Sfânta Evdochia, ne este un bun exemplu în această privinţă.

Sursa:
http://tinarulortodox.blogspot.com/2018/03/sfanta-cuvioasa-mucenita-evdochia-sau.html

Cătălin Acasandrei - Baba Dochia și Sfânta muceniță Evdochia - lepădăm cojoace sau ne îmbrăcăm cu hainele pocăinței?

Baba Dochia sau Odochia este unul dintre cele mai importante personaje din mitologia românească. Există mai multe legende referitoare la ea, însă cea mai cunoscută spune că Dochia a fost o bătrână care a plecat cu oile la munte îmbrăcată cu nouă (sau douăsprezece) cojoace. Ajunsă în inima munților, vremea a început să se încălzească brusc, iar ea și-a dezbrăcat cojoacele unul câte unul până când, în ultima zi, un îngheţ a degerat-o, lăsând-o sub forma unei stane de piatră acolo, pe munte, alături de turma sa.

Dincolo de mituri și legende, puțini dintre noi știm că, în ziua de 1 martie, în calendarul Bisericii Ortodoxe este pomenită cuvioasa muceniță Evdochia, o samarineancă din cetatea Iliopolei. Astfel, în prag de primăvară - anotimp al renaşterii, al revenirii la viaţă, ar trebui să vorbim și să cunoaştem mai multe detalii despre această sfântă care a îmbrăcat haina luminoasă a muceniciei, decât despre un personaj mitologic cu multe cojoace, care se pare că ar fi preluat doar numele sfintei.

Din relatările istorice, aflăm că Sfânta Evdochia a trăit pe vremea împăratului Traian (98-117), în cetatea Iliopolis din Siria. Mai întâi a dus o viaţă de desfrâu, atrăgând pe mulţi bărbați cu frumusețea ei. Mai apoi, a venit la Hristos, iar prilejul i l-a dat un monah pe nume Ghermano, pe care ea l-a auzit rugându-se și vorbind despre pocăinţa cea adevărată.

Dorind să-și schimbe modul de viaţă, dar și datorită unor vedenii, a fost botezată de către episcopul Teodot. Într-una dintre descoperirile ce i s-au făcut, Sfânta Evdochia a simțit că a fost luată de mână de cineva şi ridicată la cer, acolo unde îngerii se bucurau de întoarcerea ei la credință - pe când ceva negru şi înfiorător la vedere scrâşnea din dinţi şi striga, ca şi cum i s-ar fi făcut vreo nedreptate.

După ce şi-a împărţit toată averea şi a dat-o săracilor, s-a dus într-o mănăstire şi, într-o zi, în timp ce-şi făcea pravila, a fost găsită, luată de acolo şi dusă înaintea împăratului. Dar înviind în chip minunat pe copilul acestuia, sfânta a fost lăsată în pace.

La mulţi ani după acest episod, ea a fost supusă din nou la cercetări de către Diogen, stăpânitorul Iliopolei, dar făcând minuni, a fost lăsată iarăși în pace.

În cele din urmă, sub domnia lui Vincenţiu, care a urmat lui Diogen, i s-a tăiat capul cu sabia pentru credinţa în Hristos și așa a luat cununa cea nestricăcioasă a muceniciei.

Din viața Sfintei cuvioase mucenițe Evdochia observăm, așadar, că nu contează în ce stare de cădere ne aflăm, ci importantă este pocăința curată și sinceră, care ne eliberează din captivitatea păcatului, ne ridică și ne face liberi.

Deși există unele păreri care vorbesc despre o legătură între Baba Dochia și Sfânta cuvioasă muceniță Evdochia, trebuie să știm că ele sunt diferite și nu poate fi vorba despre vreun fel de asociere între cele două personaje.

În primul rând, Baba Dochia nu este decât un personaj mitologic din legende și povestiri, pe când cuvioasa muceniță Evdochia este o sfântă, un personaj real, a cărei existență nu are de-a face cu lumea legendară, căci numele ei este înscris în actele martirice. Apoi, prima este bătrână, cealaltă e tânără; una are chipul schimonosit, iar cealaltă este foarte frumoasă.

Cătălin Acasandrei - Ce fel de „mărțișoare” purtau primii creștini?

Originile acestei sărbători nu sunt cunoscute cu exactitate, însă unii cercetători consideră că prezența sa atât la poporul român, cât și la cel bulgar se datorează substratului comun daco-tracic. Pe vremea dacilor, legendele spun că se dăruiau celor apropiați amulete confecționate din pietre albe sau roşii înşirate pe o aţă, despre care se credea că sunt simbol al fertilității. Acestea erau purtate până când pomii fructiferi începeau să înflorească, apoi erau agățate de crengile acestora. Cercetările arheologice efectuate în țara noastră, la Schela Caldovei (județul Mehedinți), au scos la iveală astfel de pietre albe şi roşii, care datează de peste 8000 de ani.

Alți specialiști spun că sărbătoarea mărțișorului a apărut pentru prima dată în Imperiul Roman, când Anul Nou era sărbătorit în prima zi a primăverii, în luna lui Marte - zeu al războiului, dar și al fertilității și vegetației. Dualismul acesta este remarcat și în șnurul împletit dintr-un fir alb și unul roșu, albul însemnând pacea, iar roşul, războiul.

Dincolo de aceste tradiții și legende, cert este faptul că mărţişorul nu este un simbol religios sau creştin, ci este specific, așa cum am văzut, credinţelor populare necreştine. Obiceiul de a dărui mărţişoare s-a transmis de-a lungul timpului, reuşind să convieţuiască cu practicile creştine bimilenare.

Într-un interviu publicat pe site-ul doxologia.ro, părintele Valentin Băltoi, consilier cultural în cadrul Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, spunea că „nu putem da sens creştin mărţişorului, ataşându-i simboluri religioase, într-o încercare de «încreştinare» a lui. Asocierea este nefericită. Simbolurile creştine au o semnificaţie specifică şi exprimă în sine realităţi ce nu au nevoie de îmbunătăţiri”.

Într-adevăr, simbolurile creștine ascund în spatele lor povești și semnificații deosebite, având în vedere timpul și locul utilizării acestora. La începuturile creștinismului, în epoca persecuțiilor, creștinii se recunoșteau între ei cu ajutorul acestor simboluri, fără a se expune. Spre exemplu, pe pereții catacombelor din Roma se observă și astăzi urme ale acestor semne: ramura de măslin (simbol al familiei numeroase și al păcii), ramura de smochin (simbol al victoriei) sau crinul (despre care Mântuitorul spunea că este înveșmântat mai frumos decât Solomon). De asemenea, mai găsim în creștinismul primar și simbolul peștelui, cuvântul grecesc ihtis (peşte) fiind format din inițialele numelui lui Iisus Hristos, al mielului (vietatea cea mai curată și nevinovată), al porumbelului (închipuind sufletul blând, dar și pe Sfântul Duh) sau al butucului de viță de vie (care Îl reprezenta pe Mântuitorul ca izvor sau temelie a Bisericii).

Tot în categoria simbolurilor creștine intră și talismanele sau amuletele purtate de vechii creștini. Prin cuvântul latinesc amuletum sau cel grecesc, περίἅπτον înțelegem nişte obiecte mai mici sau mai mari, pe care creștinii le purtau la mâini, la gât ori pe piept, ca semn al credinței lor pioase sau ca o urmă a superstițiilor care îi însoțeau chiar și după botezul creștin, așa cum arată liturgistul Badea Cireșanu. Forma acestora era fie rotundă, asemănătoare monedelor, fie pătrată, eliptică sau sferică, asemenea globurilor de mici dimensiuni. Alteori, acestea erau confecționate sub forma unei mâini care ținea o plăcuță pe care scria „zises” (să trăiești!), toate fiind din aur, argint, aramă, lut ars, lemn sau stică.

Sfinţii Părinţi, observând că acest obicei ia amploare, l-au oprit și condamnat cu severitate în cadrul Sinoadelor Ecumenice și prin învățăturile lor, permițând totuși creștinilor să poarte la mână sau la gât o serie de obiecte precum: medalioane din aur sau argint cu monograma lui Hristos, cruci cu bucățele din lemnul Sfintei Cruci, iconițe, bucăți din scrierile sfinte, chipul mielului sau al peștelui, cu speranța că aceștia vor ignora superstițiile și că se vor apropia mai mult de Biserică. Toate obiectele de acest fel purtau denumirea generică de engolpion (gr. εγκόλπιο), termen utilizat până astăzi pentru a denumi acel medalion cu icoană purtat de către episcopi.

Sfântul Ioan Gură de Aur confirmă aceste detalii în Omilia a IX-a către Antiohieni, unde menționează faptul că femeile și copiii purtau la gât cărți mici,

cu texte evanghelice, pentru a-i feri de rău, iar Sfântul Grigorie cel mare mărturisește și el că a trimis reginei Teodolinda, pentru Adulovald, fiul pe care ea îl născuse de curând, două odoare: o cruce care conținea lemn din Sfânta Cruce a Mântuitorului și un exemplar din Sfintele Evanghelii.

Toate aceste simboluri au fost descoperite în mai multe locuri din lume - semn al răspândirii creştinismului în primele veacuri de după Hristos.

În România, la Potaissa (Turda, judeţul Cluj), a fost găsită o piatră preţioasă de onix, pe care este sculptată scena Bunului Păstor purtând pe umeri un miel. În stânga se află un copac cu două crengi înclinate deasupra Lui, iar pe o ramură se află o pasăre. În dreapta e o corabie din care cade un om în apă, iar în jurul acesteia se află criptograma IHTIS.

În ceea ce privește tradiția mărțișorului ca simbol al trecerii de la iarnă la primăvară, Biserica nu a interzis niciodată purtarea acestuia, ci l-a îngăduit, având în vedere amploarea manifestării şi caracterul său inofensiv. Este trist, totuși, că astăzi nu mai suntem interesați la fel de mult de tradiții precum bunicii sau străbunicii noștri și că, în fața raftului cu mărțișoare, nu mai avem sentimentul de apartenenţă, de iubire şi dragoste pentru rădăcinile şi valorile poporului. Din păcate, alegerea noastră a devenit una strict estetică sau financiară.

Icoane

Sf. Mc. Evdochia
http://dositeea.blogspot.ro

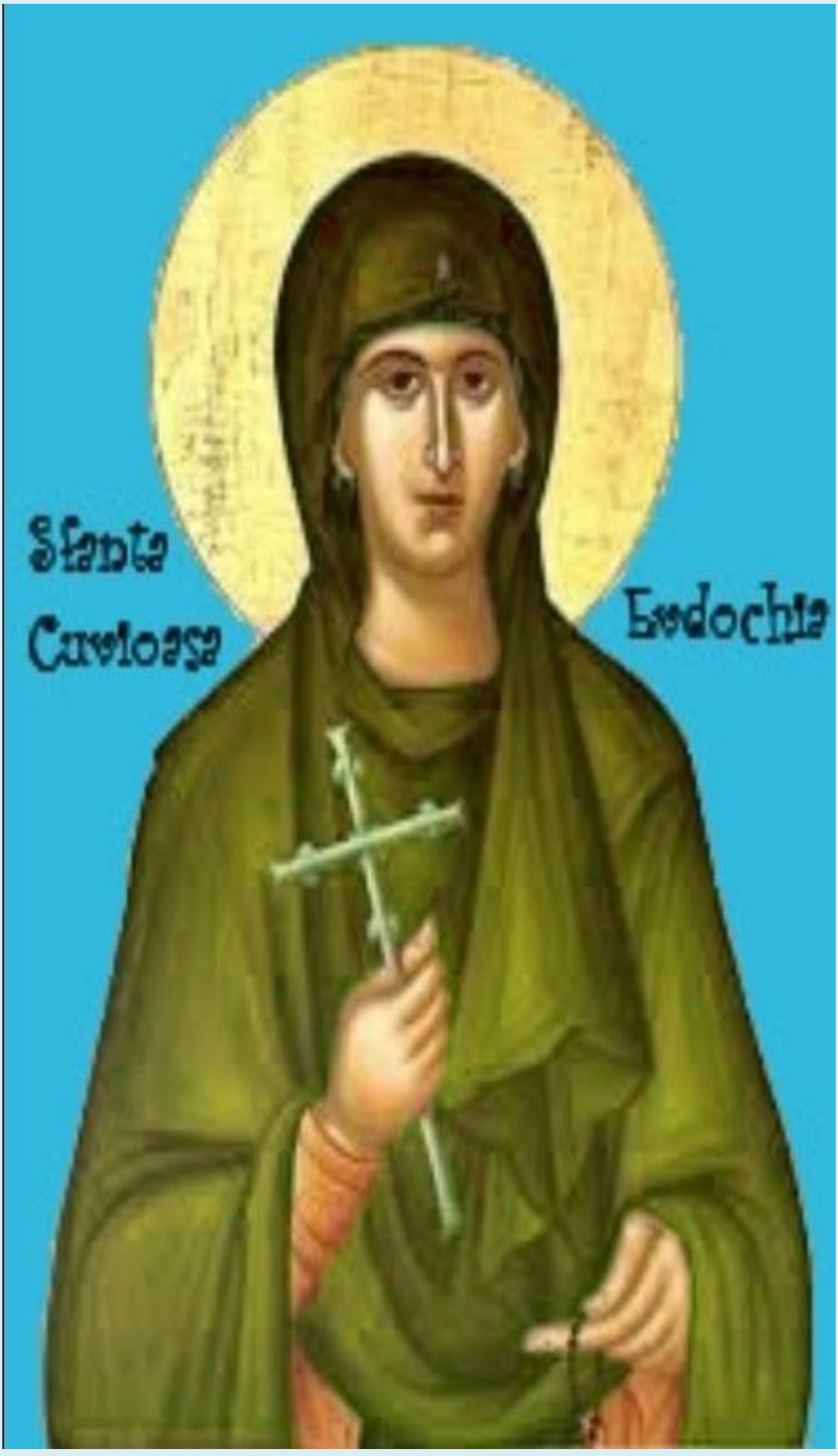
Sfanta
Cuvioasa
Evdochia

Sfanta
Cuvioasa
Domnina

SF. MC. EVDOCHIA
SF. CVV. DOMNINA
icoane-comenzi.blogspot.ro
1 martie

1 martie

Sfânta cuvioasă muceniţă Evdochia şi Sfânta cuvioasă Domnina

Sfânta cuvioasă Domnina

Sf. Cuv. Mc. EVDOCHIA
Sf. Cuv. DOMNINA

Sf. Cuv. Mc. EVDOCHIA
Sf. Cuv. DOMNINA

1 Martie

Sfânta Cuvioasă Mucenița

Evdochia

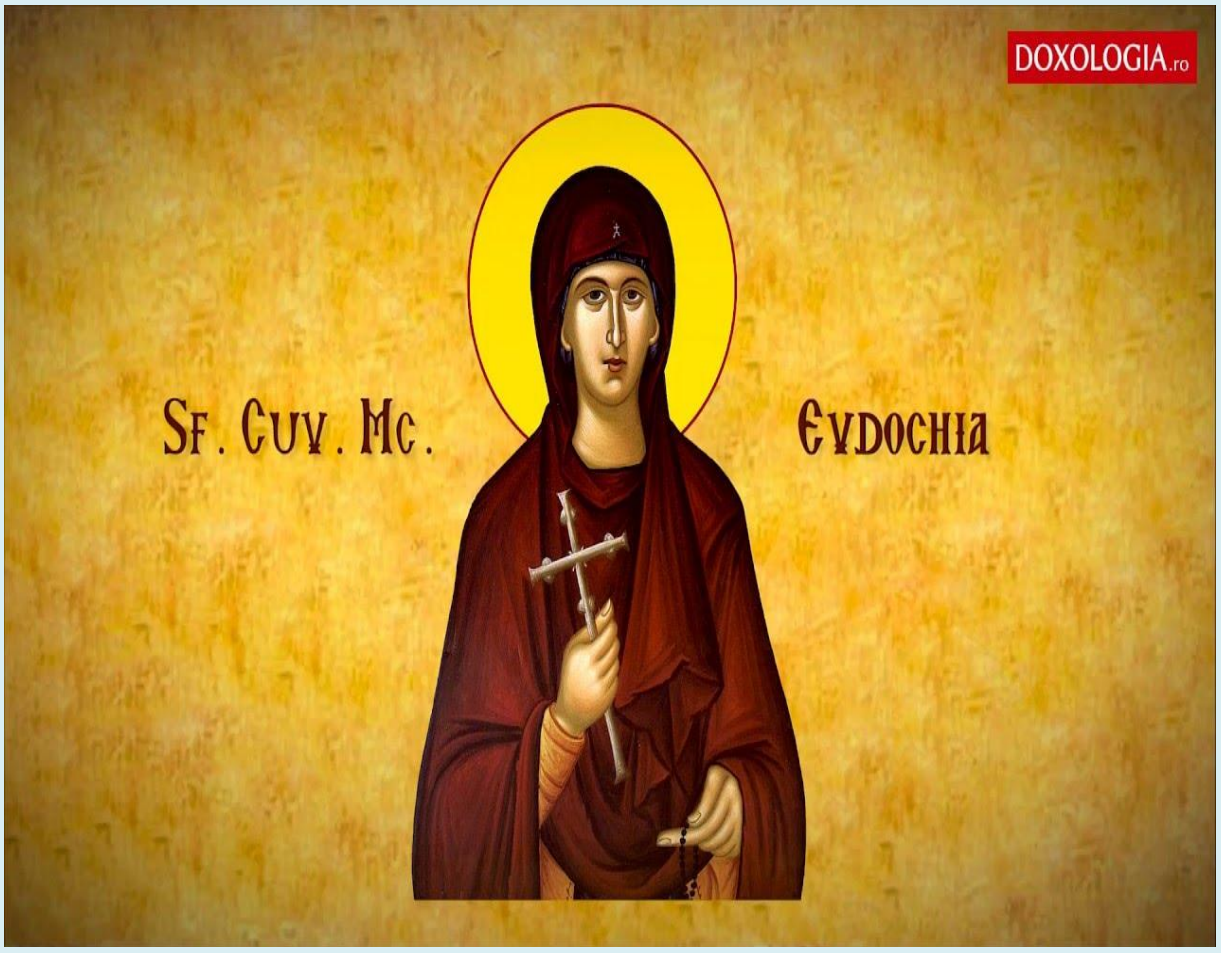
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Mc.
Evdochia

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Mc.
Evdochia

Troparul Sfintei Cuvioase Mucenițe Evdochia

1 Martie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Evdochia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Troparul Sfintei Cuvioase Mucenițe Evdochia

1 Martie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Evdochia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Bucură-te, Sfântă cuvioasă muceniţă Evdochia!